

CÍRKEV JEŽIŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2017

Liahona

Proslovy
z generální
konference

© MARK MISSMAN A MARK MABRY, NESMÍ BYT KOPÍROVÁNO

„Jak k Němu můžeme přicházet? Letos v dubnu nás president Russell M. Nelson a starší M. Russell Ballard povzbudili, abychom v rámci učení se o Spasiteli studovali dokument ‚Žijící Kristus‘.

Zatímco jsem život a učení Ježíše Krista studovala pozorněji a učila se dokument ‚Žijící Kristus‘ nazpaměť, pocítila jsem hlubší vděčnost za Spasitele a lásku k Němu. Každá věta tohoto inspirovaného dokumentu obsahuje kázání a obohatila mé chápání Jeho božských rolí a pozemského poslání. To, čemu jsem se v období studia a přemítání naučila, a to, co jsem pocítila, potvrzuje, že Ježíš skutečně je ‚světlem, životem a nadějí světa‘.“

Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení, „Aby radost vaše byla plná“, 85.

Očima víry,
Mark Missman
a Mark Mabry

Generální zasedání žen

- 6 **Rozsviňte své světlo**
Sharon Eubanková
- 10 **Zůstávejme v Bohu a opravme trhliny**
Neill F. Marriottová
- 13 **Cennější nade vše**
Joy D. Jonesová
- 16 **Tři sestry**
President Dieter F. Uchtdorf

Sobotní dopolední zasedání

- 21 **Touha po domově**
President Dieter F. Uchtdorf
- 25 **Potřeby před námi**
Bonnie L. Oscarsonová
- 28 **Plán a prohlášení**
Starší Dallin H. Oaks
- 32 **„Mám pro tebe práci“**
Starší John C. Pingree ml.
- 36 **Chléb živý, který z nebe sestoupil**
Starší D. Todd Christofferson
- 40 **Bud'tež vy tedy dokonali – nakonec**
Starší Jeffrey R. Holland

Sobotní odpolední zasedání

- 43 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Henry B. Eyring
- 44 **Duchovní zatmění**
Starší Gary E. Stevenson
- 48 **Pokání je vždy pozitivní**
Stephen W. Owen
- 51 **Všední den věčnosti**
Starší Quentin L. Cook
- 55 **Podle božského záměru**
Starší Ronald A. Rasband
- 58 **Srdce vdovy**
Starší O. Vincent Haleck
- 60 **Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?**
President Russell M. Nelson

Generální kněžské zasedání

- 64 **Kněžství a Spasitelova smírná moc**
Starší Dale G. Renlund
- 68 **Pravda o všech věcech**
Starší David F. Evans
- 75 **Získejme důvěru Pána a své rodiny**
Starší Richard J. Maynes
- 78 **Nositelé nebeského světla**
President Dieter F. Uchtdorf
- 81 **Pán vede svou Církev**
President Henry B. Eyring

Nedělní dopolední zasedání

- 85 **Aby radost vaše byla plná**
Jean B. Binghamová
- 88 **Ustal den zázraků?**
Starší Donald L. Hallstrom
- 90 **Veliká a drahocenná zaslíbení**
Starší David A. Bednar
- 94 **Obrat'te se k Pánu**
Biskup W. Christopher Waddell
- 97 **Pane, ať se mi otevřou oči**
Starší W. Craig Zwick
- 100 **Nebojte se činiti dobro**
President Henry B. Eyring

Nedělní odpolední zasedání

- 104 **Putování pokračuje!**
Starší M. Russell Ballard
- 107 **Boží přesvědčivé svědectví – Kniha Mormonova**
Tad R. Callister
- 110 **Stále v jednotě, i když nejsme spolu**
Starší Joni L. Koch
- 112 **Důvěřujeme Mu? Co je těžké, je dobré**
Starší Stanley G. Ellis
- 115 **Základní pravdy – jedejme podle nich**
Starší Adilson de Paula Parrella
- 117 **Vyhledávejte slova moudrosti z nejlepších knih**
Starší Ian S. Arden
- 119 **Mějme se navzájem rádi tak, jako nás má rád On**
Starší Jose L. Alonso
- 122 **Hlas Páně**
Starší Neil L. Andersen
- 72 **Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 127 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 128 **Zprávy z Církve**
- 137 **Pojď, následuj mne – pro Melchisedechovo kněžství a Pomocné sdružení**

187. pololetní generální konference

Sobota večer, 23. září 2017, generální zasedání žen

Vedla: Jean B. Binghamová.

Úvodní modlitba: Megumi Yamaguchiová.

Závěrečná modlitba: Leslie P. Laytonová.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Pomocného sdružení z kůlů v oblasti Park City v Utahu; dirigentka Jane Fjeldstedová; varhanice Bonnie Goodliffeová: „Let Zion in Her Beauty Rise“, *Hymns*, č. 41, ar. Kasen, pub. Jackman; „Bud' pochválen Král nebeský“, *Náboženské písně*, č. 31, ar. Fjeldstedová a Goodliffeová; „Věrní víře“, *Náboženské písně*, č. 160; „We Have Partaken of Thy Love“, *Hymns*, č. 155, ar. Fjeldstedová a Goodliffeová.

Sobota dopoledne, 30. září 2017, generální zasedání

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Starší Larry R. Lawrence.

Závěrečná modlitba: Starší Massimo De Feo.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „Kdo k Pánu lásku má“, *Náboženské písně*, č. 67; „Arise, O God, and Shine“, *Hymns*, č. 265, ar. Wilberg, pub. Oxford University Press; „Proroku Bůh žehnej“, *Náboženské písně*, č. 15, ar. Wilberg; „Na vrcholku hory“, *Náboženské písně*, č. 5; „Bůh láska je“, *Náboženské písně*, č. 38, ar. Murphy; „S vírou při každém kroku“, Dayley, pub. Jackman.

Sobota odpoledne, 30. září 2017, generální zasedání

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší Lawrence E. Corbridge.

Závěrečná modlitba: Starší Allan F. Packer.

Hudbu zajistil pěvecký sbor mládeže z kůlů v utažském Midvale a Sandy; dirigentka Leah Tarrantová; varhanice Linda Margettsová:

„S námi písně zpívejte“, *Náboženské písně*, č. 21, ar. Wilberg, pub. Deseret Book; směs písní, ar. Sally DeFordová: „Mým příkladem je Pán Ježíš“, *Zpěvník pro děti*, 40; „Syna svého poslal k nám“, *Zpěvník pro děti*, 20; „Slunka svít je v duši mojí dnes“, *Náboženské písně*, č. 141; „Ó, hleďte, Pán je Král!“ *Náboženské písně*, č. 25, ar. Kasen, pub. Jackman.

Sobota večer, 30. září 2017, generální kněžské zasedání

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Starší Kevin W. Pearson.

Závěrečná modlitba: Starší Rafael E. Pino.

Hudbu zajistil pěvecký sbor otců a synů z kůlů v utažském Cache County; dirigent Geoffrey Anderson; varhaník Clay Christiansen: „Přilož K dlu ruku svou“, *Náboženské písně*, č. 158, ar. Dalton, pub. LDS Music Source; „Modlitba v skrytu“, *Náboženské písně*, č. 84, ar. Kasen, pub. Jackman; „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39; „We Ever Pray for Thee“, *Hymns*, č. 23, ar. Kasen, pub. Jackman.

Neděle dopoledne, 1. října 2017, generální zasedání

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší Michael T. Ringwood.

Závěrečná modlitba: Starší José A. Teixeira.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Chválen buď Pán“, *Náboženské písně*, č. 32; „Dál, kráče dál“, *Náboženské písně*, č. 35, ar. Wilberg; „Consider the Lilies“, Hoffman, ar. Lyon, pub. Sonos; „Národy, slyšte hlas nebe znít“, *Náboženské písně*, č. 164, ar. Wilberg; „K nebesům chválu pěj“, *Náboženské písně*, č. 29; „Pastýřovu srdci drahé“, *Náboženské písně*, č. 135, ar. Wilberg, nepublikováno; „Víru v Krista mám“, *Náboženské písně*, č. 74, ar. Wilberg, pub. Jackman.

Neděle odpoledne, 1. října 2017, generální zasedání

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Starší Joseph W. Sitati.

Závěrečná modlitba: Starší Evan A. Schmutz.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Bonnie Goodliffeová a Linda Margettsová:

„Přijď, Králi králů, zas“, *Náboženské písně*, č. 24, ar. Murphy, nepublikováno; „Co jsem dobrého dnes vykonal?“ *Náboženské písně*, č. 137, ar. Zabriskie, pub. LDS Music Source; „Nechť plní nás blahem“, *Náboženské písně*, č. 3; „Kdyby stál Spasitel za mnou“, DeFord, ar. Cardon; „Izraeli, Bůh tě volá“, *Náboženské písně*, č. 7, ar. Wilberg.

Dostupnost konferenčních proslovů

Proslovy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu – přejděte na stránky conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslovy jsou dostupné také v mobilní aplikaci Knihovna evangelia. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

Poselství pro domácí a navštěvující učení

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

Na obálce

Vpředu: Foto Leslie Nilsson.

Vzadu: Foto Craig Dimond.

Fotografie z konference

Fotografie pořídili v Salt Lake City Cody Bell, Janae Binghamová, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Ashlee Larsonová, Leslie Nilsson, Matt Reier a Dave Ward.

LISTOPAD 2017, 25. ROČNÍK, ČÍSLO 4

LIAHONA 14451 121

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Šéfredaktor: Hugo E. Martinez

Asistenti šéfredaktora: Randall K. Bennett, Carol F. McConkieová

Poradci: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordonová, LeGrand R.
Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubanková, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopschke

Výkonný ředitel: Richard I. Heaton

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: Adam C. Olson

Asistent výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent publikace: Debbie Baconová

Autorský a redakční tým: Maryssa Dennis, David Dickson, David

A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gauntová, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabalová,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirková,
Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy
Anne Seluová, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová,
Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green,
Colleen Hincleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott
M. Mooy, Emily Chieko Remingtonová, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker
Auneová

Vedoucí výroby: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Ira Glen Adair, Julie Burdettová, Thomas G.

Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová, Derek Richardson

Příprava tisku: Joshua Dennis, Ammon Harris

Ředitel pro tisk: Steven T. Lewis

Ředitel pro distribuci: Troy R. Barker

Překlad: Martin Prachaf

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení

Customer Service

Bezplatná linka: 800 142 827

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org;
e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na
adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky,
bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené
čínštině, dánsky, estonsky, fidižsky, fínšsky, francouzsky, holandsky,
chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky,
kiribatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky,
mařalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky,
rumunsky, ruský, samoánsky, slovinšsky, svahilsky, španělsky, švédsky,
tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky.
(Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou
jednotlivci kopírovat materiály z *Liahony* pro osobní, nekomerční
použití (včetně církevních povolání). Toto právo může být kdykoli
odňato. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je
u díla v údaji o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy
ohledně copyrightu se obračete na Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2017 Vol. 25 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Czech
(ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May,
October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA.
Subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.

Seznam řečníků

Alonso, Jose L., 119
Andersen, Neil L., 122
Ardern, Ian S., 117
Ballard, M. Russell, 104
Bednar, David A., 90
Binghamová, Jean B., 85
Callister, Tad R., 107
Cook, Quentin L., 51
Ellis, Stanley G., 112
Eubanková, Sharon, 6
Evans, David F., 68
Eyring, Henry B., 43, 81, 100
Haleck, O. Vincent, 58
Hallstrom, Donald L., 88
Holland, Jeffrey R., 40
Christofferson, D. Todd, 36
Jonesová, Joy D., 13
Koch, Joni L., 110
Marriottová, Neill F., 10
Maynes, Richard J., 75
Nelson, Russell M., 60
Oaks, Dallin H., 28
Oscarsonová, Bonnie L., 25
Owen, Stephen W., 48
Parrella, Adilson de Paula, 115
Pingree, John C., ml., 32
Rasband, Ronald A., 55
Renlund, Dale G., 64
Stevenson, Gary E., 44
Uchtdorf, Dieter F., 16, 21, 78
Waddell, W. Christopher, 94
Zwick, W. Craig, 97

Rejstřík témat

Aronovo kněžství, 64
Bezpečnost, 44
Bežuhonnost, 75
Biskupové, 81
Božská podstata, 13, 16,
55, 90
Božstvo, 112
Bůh Otec, 10, 40, 115
Desátek, 112
Domov, 21, 90
Duchovnost, 55
Duch Svatý, 13
Důvěra, 75, 94, 112
Generální konference, 122
Chrám, 58, 68, 90
Jednota, 110
Ježíš Kristus, 10, 13, 16, 21,
36, 40, 48, 51, 60, 64, 78,
81, 85, 94, 97, 100, 107,
112, 115, 119, 122
Joseph Smith, 107, 115, 122
Kněžství, 64
Kniha Mormonova, 60, 68,
100, 107, 117
Komunikace, 6
Kritizování, 97, 110
Láska, 10, 25, 100, 119
Manželství, 75
Média, 44
Melchisedechovo kněžství, 64
Milost, 36, 40
Misionářská práce, 48, 51, 60
Naděje, 94
Oběť, 58, 112
Obrácení, 13, 58, 60,
115, 117
Obřady, 90
Odpuštění, 48, 51, 119
Odvaha, 100
Osobní hodnota, 13, 40
Otcovství, 75
Perspektiva, 40, 44, 97
Pionýři, 104, 112

Plán spasení, 28, 88, 112, 115
Pokání, 6, 36, 48
Pokoj, 13, 75, 85
Pokora, 44, 51
Pomocné sdružení, 6
Povolání v Církvi, 81
Práce, 32
Pravda, 68, 78
Proroci, 115, 122
Protivenství, 21, 32, 44, 85,
88, 94, 97, 100, 112
Pýcha, 10, 44, 51
Radost, 6, 16, 21, 85
Rodina, 25, 28, 75, 115
Sabat, 90, 117
Služba, 21, 25, 32, 36, 78,
100, 119
Smlouvy, 64, 68, 90
Strach, 10, 100
Studium písem, 60, 117
Svatost, 36
Svatost, 36, 97
Svědectví, 68, 78, 85,
100, 107
Světlo Kristovo, 21, 78
Svoboda jednání, 55, 94
Talenty, 32
Trpělivost, 68, 117
Učednictví, 16, 21
Umírněnost a cudné
oblékání, 51
Usmíření, 10, 13, 36, 40, 48,
64, 85, 88, 94
Uzdravení, 78, 85, 88, 94, 97
Vděčnost, 58
Vedení, 55
Vedoucí Církve, 81, 122
Víra, 68, 81, 85, 88, 100,
104, 112, 117
Zasvěcení, 58
Zázraky, 88
Zjevení, 81, 122
Žpůsobilost, 13
Ženy, 6

Vybrané okamžiky ze 187. pololetní generální konference

*Proroku Bůh žehnej,
útěchu srdci dej
šlechtnému.
Radí nám horlivě
blízko vždy být Tobě,
učit se životu
vznešenému.*

(„Proroku Bůh žehnej“, *Náboženské písně*, č. 15, zpíváno na sobotním dopoledním zasedání.)

Přes 50 let byly součástí generální konference dojemné osobní příběhy presidenta Thomase S. Monsona a jeho mocné svědectví o Ježíši Kristu. Avšak v důsledku chatrného zdraví na konferenci citelně scházeli jak president Monson, tak starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů.

Nebyli sice přítomni, ale nebyli opomenuti.

Ačkoli president Monson sledoval konferenci doma a starší Hales

zemřel pokojně v nemocnici krátce před závěrečným zasedáním, na oba vedoucí jsme nejen mysleli a modlili se za ně, ale jejich vliv byl také patrný v mnoha pronášených proslovech.

Presidenta Monsona citovalo přes tucet řečníků, včetně presidenta Russella M. Nelsona (viz strana 60), který připomenul výzvu presidenta Monsona z poslední konference, abychom „každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní“.¹

Starší Neil L. Andersen, který byl závěrečným řečníkem (viz strana 122), se podělil o část proslovu, který si na konferenci připravil starší Hales, ale nakonec ho nemohl pronést: „Když se rozhodneme mít víru, jsme připraveni stát v přítomnosti Boha,“ napsal starší Hales. Starší Hales se nepochybně pro víru rozhodl.

A tak, ačkoli president Monson ani starší Hales nebyli na konferenci

přítomni, nebyli opomenuti, a ačkoli nestáli za řečnickým pultem, výrazně přispěli k tomu, že konference byla pro mnohé hodnotným zážitkem.

*Vždy se za tebe modlíme, náš drahý proroku,
aby ti Bůh žehnal útěchou
a povzbuzením;
Kéž ti i s vráskami, jež s přibývajícimi léty zdobí tvou tvář,
stále svítí v nitru světlo tak jasně jako nyní,
stále svítí v nitru světlo tak jasně jako nyní.*

(„We Ever Pray for Thee“, *Hymns*, č. 23, zpíváno na generálním kněžském zasedání.) ■

POZNÁMKA

1. Thomas S. Monson, „Moc Knihy Mormonovy“, *Liahona*, květen 2017, 87.

Sharon Eubanková

První rádkyně v Generálním
předsednictvu Pomocného sdružení

Rozsviňte své světlo

Proroci nás vyzývají, sestry. Budete spravedlivé? Budete vyjadřovat svou víru? Rozsvítíte své světlo?

Možná to nevíte, ale president Monson a já jsme dvojčata. Téhož dne, kdy jsem se narodila v severní Kalifornii – a v téže hodině – byla 36letému Thomasi S. Monsonovi vyjádřena podpora jako nejnovějšímu apoštolovi. Líbí se mi, že jsem takto zvláště a osobně spojena s prorokem Božím, presidentem Monsonem.

Proroci promlouvají o ženách.¹ Některá jejich slova uslyšíte i na tomto shromáždění. Já se však pro účely svého proslovu vrátím o téměř 40 let zpět k pozoruhodnému proctví, které napsal president Spencer W. Kimball. V září 1979 se ženy z celosvětové Církve setkaly teprve podruhé na vlastním generálním shromáždění. President Kimball si připravil proslov, ale když nadešel den konference, byl v nemocnici. A tak požádal svou manželku Camillu Eyring Kimballovou, aby za něj proslov přečetla.²

Sestra Kimballová četla prorokova slova, jež zdůrazňovala vliv žen Církve na dobré ženy světa před Druhým příchodem Spasitele. Ke konci zavládla mezi ženami Církve elektrizující nálada, která je od té doby stálým předmětem hovoru.

Chtěla bych citovat kousek toho, co president Kimball řekl:

„A nakonec, mé drahé sestry, mi dovoluňte říci vám něco, co dosud nebylo řečeno, nebo přinejmenším ne tímto způsobem. Velká část onoho velkého růstu, který nastává v Církvi v posledních dnech, bude nastávat proto, že mnoho dobrých žen na tomto světě ... bude ve velkých počtech přiváděno do Církve. To nastane do té míry, do jaké budou ženy Církve ve svém životě odrážet spravedlivost a schopnost se vyjádřit, a do té míry, do jaké budou ženy Církve považovány za pozoruhodné a odlišné – v dobrém [a radostném] slova smyslu – od žen světa.

Mezi skutečné hrdinky tohoto světa, jež budou přicházet do Církve,

V září 1979 Camilla Eyring Kimballová přečetla proslov presidenta Spencera W. Kimballa v jeho zastoupení.

budou patřit ženy, které se starají více o to, aby byly spravedlivé, než o to, aby byly sobecké. Tyto skutečné hrdinky mají opravdovou pokoru, která klade větší důraz na bezúhonnost než na zviditelnění. ...

Právě ... příklad žen v Církvi bude *významným vlivem* na početní i duchovní růst Církve v posledních dnech.“³

Jak prorocká slova! Jen pro shrnutí:

- To, co vyvolá značnou část velkého růstu, který v Církvi v budoucích letech nastane, budou dobré vztahy mezi ženami.
- Přátelství, které naváží ženy z Pomocného sdružení, mladé ženy a dívky z Primárek s upřímnými, věrnými a zbožnými ženami jiné víry a vyznání, bude mít *významný vliv* na růst Církve v posledních dnech.
- President Kimball nazval tyto ženy z odlišného prostředí „hrdinkami“, které se budou více starat o to, aby byly spravedlivé namísto sobecké, a které nám ukáží, že zásadovost je cennější než zviditelnění.

S mnohými těmito dobrými ženami se setkávám v rámci své práce po celém světě. Jejich přátelství si velmi cením. I vy je poznáváte mezi svými přítelkyněmi a sousedkami. Možná jsou nyní členkami Církve, a možná ne, ale spojuje nás přátelství, což je velmi důležité. Jak tedy máme hrát svou roli? Co máme dělat? President Kimball zmiňuje pět věcí:

Zaprvé – musíme být spravedlivé. Být spravedlivý neznamena být dokonalý či nikdy nechybovat. Znamená to rozvíjet vnitřní vztah k Bohu, činit pokání z hříchů a chyb a ochotně pomáhat druhým.

Ženy, které činí pokání, mění běh historie. Mám kamarádku, která měla

v mládí autonehodu a vytvořila si závislost na lécích proti bolesti. Její rodiče se časem rozvedli. Během krátkého vztahu otěhotněla a stále trpěla závislostmi. Jednou večer se však podívala na zmatek a obtíže, jež v životě měla, a řekla si: „A dost.“ Volala ke Spasiteli Ježíši Kristu, aby jí pomohl. Řekla, že zjistila, že Ježíš Kristus je silnější než její strašlivé okolnosti a že se mohla na Jeho sílu spoléhat, když kráčela po cestě pokání.

Tím, že se vrátila k Pánu a k Jeho způsobům, změnila běh historie – svého syna i svého nového manžela. Je spravedlivá a má srdce dokořán pro druhé, kteří chybovali a chtějí se změnit. Není dokonalá, tak jako nikdo z nás, ale ví, jak činit pokání a nevzdávat to.

Zadruhé – musíme se umět vyjadřovat. Schopností se vyjadřovat je míněno dávat jasně najevo, co si o něčem myslíme a proč. Začátkem roku se v novinkách na mém Facebooku objevil příspěvek znevažující

křesťanství. Přečetla jsem ho, trochu mě to rozčílilo, ale pak jsem ho ignorovala. Ale jedna známá, která není členkou Církve, odpověděla prostřednictvím komentáře. Napsala: „[To] je přesný opak toho, co Ježíš zastával – byl ve své době ... radikální, protože ... sjednotil svět. ... [Hovořil s prostitutkami, jedl s výběřčími] daní ..., byl ... přítelem bezmocných žen a dětí [a] seznámil nás s příběhem o dobrém Samaritánovi. ... Z toho vyplývá, že ... praví křesťané budou nejspíš usilovat o to, aby byli ti NEJlaskavější lidé na světě.“ Když jsem si to přečetla, pomyslela jsem si: „Proč jsem to nenapsala já?“

Každá z nás se musí zlepšit ve vyjadřování důvodů k naší víře. Co si myslíte o Ježíši Kristu vy? Proč setrváváte v Církvi? Proč věříte tomu, že Kniha Mormonova je písmo? Co je pro vás zdrojem pokoje? Proč je důležité, že nám má prorok v roce 2017 co říci? Jak víte, že je to opravdový prorok? Využívejte svůj hlas a moc k tomu, abyste

vyjadřovaly, co si myslíte a co víte – na sociálních sítích, v tichých rozhovorech s přáteli či při povídání s vnoučaty. Řekněte jim, proč věříte, jaké to je, zda jste někdy zapochybovaly, jak jste to překonaly a co pro vás znamená Ježíš Kristus. Jak řekl apoštol Petr: „Nebojte se, ... ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky [k poskytnutí odpovědi každému, kdo vás požádá o zdůvodnění naděje, která je ve vás].“⁴

Zatřetí – musíme být odlišné.

Chtěla bych vám říci příběh, který se stal letos v červenci v Panama City Beach na Floridě.⁵ Roberta Ursreyová si pozdě odpoledne všimla svých dvou synů, jak ve vodě křičí o pomoc 90 metrů od břehu. Zachytil je silný proud, který je odnášel dál do moře. Jeden pár, který byl poblíž, se chlapec pokusil zachránit, ale i ten v proudu uvázl. A tak skočili do vody členové rodiny Ursreyových, aby plavce v nesnázích zachránili, a brzy ve zpětném proudu vězelo devět lidí.

Nebyla k dispozici žádná lana. Nebyl tam plavčík. Policie poslala pro záchranářský člun, ale lidé v moři zápasili s vlnami už 20 minut, byli vyčerpaní a hlavami klesali pod hladinu. Mezi přihlížejícími na pláži byla Jessica Mae Simonsová. Ona a její manžel dostali nápad vytvořit lidský řetěz. Zavolali na lidi na pláži, aby jim pomohli, a desítky lidí se vzaly za ruce a nakráčely do moře. Jessica napsala: „Vidět lidi různých ras a pohlaví jednat, aby pomohli ÚPLNĚ cizím lidem, [bylo] něco naprosto úžasného!“⁶ Řetěz tvořený 80 lidmi se natahoval k plavcům. Podívejte se na tuto fotografii té neuvěřitelné chvíle.

Všechny na pláži napadala jen obvyklá řešení a byli ochromeni. Ale jednomu páru ve zlomku sekundy přišlo na mysl něco jiného. Inovativnost a tvořivost jsou duchovní dary. Když dodržujeme své smlouvy, může nás to odlišovat od ostatních z naší kultury a společnosti, ale získáváme tím inspiraci, aby nás mohla napadat odlišná řešení, přístupy a uplatnění. Nebudeme pokaždé zapadat, pokud jde o svět, ale být odlišná v dobrém slova smyslu může být záchranou pro druhé, kteří mají potíže.

Začtvrté – musíme být pozoruhodné. Pozoruhodným je míněno zřetelně vymezený. Vraťme se k příběhu o Jessice Mae Simonsově na pláži. Jakmile se začal lidský řetěz natahovat k plavcům, věděla, že dokáže pomoci. Jessica Mae řekla: „Dokáži zadržet dech ... a bez problémů obeplavat olympijský bazén! [Věděla jsem, jak překonat zpětný proud.] Věděla jsem, že dokáži dostat [všechny plavce] k lidskému řetězu.“⁷ Spolu s manželem popadli plovací desky, doplávali podél řetězu až k plavcům a pak je s pomocí ještě jednoho záchránce po jednom dopravili zpátky k lidem, kteří byli jeho

součástí a kteří jim pomohli na pláž do bezpečí. Jessica měla pozoruhodnou dovednost – uměla plavat proti zpětnému proudu.

Znovuzřízené evangelium je zřetelně vymezeno. My ale musíme mít jasno v tom, jak se jím řídit. Tak jako Jessica uměla plavat, musíme i my žít podle evangelia už předtím, než nastane krizová situace, abychom byly dost silné a dokázaly bez obav pomoci druhým, když je odnáší proud.

A konečně, za páté – musíme výše zmíněné body jedna až čtyři konat s radostí. Být šťastná neznamená nasadit falešný úsměv bez ohledu na to, co se děje. Znamená to ale dodržovat zákony Boží a posilovat a pozvedat druhé.⁸ Posilujeme-li druhé a pozvedáme-li jejich břemena, není v moci zkoušek zrušit požehnání, která nám to vnáší do života. Umístila jsem si jeden citát presidenta Gordona B. Hinckleyho na místo, kde ho každý den vidím. Řekl: „Na pesimismu či cynismu ... nic ... nepostavíte. Mějte optimistický náhled, pracujte s vírou, a budou se dít věci.“⁹

Příkladem šťastného, optimistického ducha, je 13letá Elsa, kterou osobně znám a jejíž rodina se stěhuje do Baton

Rouge v Louisianě, téměř 3 000 kilometrů od Elsiných přátel. Když je vám 13, není lehké se odstěhovat do nového města. Elsa byla ohledně stěhování pochopitelně nejistá, a tak jí tatínek dal požehnání. Přímou ve chvíli, kdy jí žehnal, přišla mamince textová zpráva. Mladé ženy v Louisianě jí poslaly tento obrázek s popiskem: „Přestěhujte se prosím do našeho sboru!“¹⁰

Tyto mladé ženy optimisticky věřily, že budou mít Elsu rády, i když se s ní nikdy předtím nesetkaly. Jejich nadšení nakazilo Elsu optimismem ohledně brzkého stěhování a zodpovědělo její modlitby ohledně toho, zda bude vše v pořádku.

Radost a optimismus jsou zdrojem energie, která žehná nejen nám, ale i posiluje každého okolo nás. Každá maličkost, kterou uděláte, abyste rozšířily opravdovou radost v druhých, ukazuje, že již nesete pochodeň, kterou zažehl prezident Kimball.

Když zazněl onen proslov presidenta Kimballa, bylo mi 15 let. My, kterým je dnes přes 40, od onoho dne naplňujeme toto pověření presidenta Kimballa. Nyní upírám zrak na vás, 8leté, 15leté, 20leté a 35leté, a tuto

Řetěz tvořený 80 dobrovolníky se natahuje na záchranu plavců uvízlých ve zpětném proudu.

pochodeň vám předávám. Jste budoucími vedoucími této Církve a bude na vás, abyste toto světlo nesly kupředu a staly se naplněním tohoto proroctví. My, kterým je přes 40, vás vezmeme za ruce, abychom pociťovaly vaši sílu a energii. Potřebujeme vás.

Poslechněte si verše z Nauky a smluv 49:26–28. Třebaže byly napsány za jiných okolností, doufám, že dnes je skrze Ducha Svatého budete vnímat jako své osobní povolání k tomuto posvátnému dílu.

„Vizte, pravím vám, jděte, jak jsem vám přikázal; číte pokání ze všech hříchů svých; prostě, a obdržíte; klepejte, a bude vám otevřeno.

Vizte, já půjdu před vámi a budu zadním vojem vašim; a já budu ve středu vašem a vy nebudete poraženi.

Vizte, já jsem Ježíš Kristus a já přijdu rychle.“¹¹

Vyzývám každou z vás, abyste zajistily, že budete schopny pociťovat velkorysou lásku, již k vám Bůh chová. Nemůžete se postavit mimo dosah této lásky. Budete-li pociťovat Jeho lásku a milovat Ho, budete činit pokání a dodržovat Jeho přikázání. Budete-li dodržovat Jeho přikázání, On bude moci využít vašich schopností ve svém díle. Jeho dílem a slávou je oslavení a věčný život žen a mužů.

Proroci nás vyzývají, sestry. Budete spravedlivé? Budete vyjadřovat svou víru? Dokážete snést, že budete pozoruhodné a odlišné? Bude vaše radost navzdory vašim zkouškám přitahovat druhé, kteří jsou dobří a ušlechtilí a potřebují vaše přátelství? Rozsvítíte své světlo? Svědčím o tom, že Pán Ježíš Kristus půjde před námi a bude v našem středu.

Zakončím slovy našeho milovaného proroka Thomase S. Monsona: „Drahé sestry, toto je váš den, vaše doba.“¹² Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. President Brigham Young: „Nechte [sestry] zorganizovat Pomocné sdružení žen v různých sborech. Máme mezi sebou mnoho talentovaných žen a přejeme si, aby nám v této záležitosti pomáhaly. Někteří si mohou myslet, že to je bezvýznamná věc, ale není; a vy zjistíte, že sestry budou hlavním zdrojem tohoto hnutí.“ (*Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [2011], 41.)

President Lorenzo Snow: „Vždy vás lze najít po boku nositelů kněžství, připravené ... konat svůj díl práce tím, že pomáháte podporovat zájmy království Božího; a tím, že se podílíte na této práci, se budete dozajista podílet i na vítězství tohoto díla a na oslavení a slávě, které Pán dá svým věrným dětem.“ (*Daughters in My Kingdom*, 7.)

President Spencer W. Kimball: „V této organizaci [Pomocného sdružení] spočívá moc posilovat rodiny v Sionu a budovat království Boží – a tato moc dosud není plně využita, a ani nebude, dokud sestry i nositelé kněžství neporozumějí vizi Pomocného sdružení.“ (*Daughters in My Kingdom*, 142.)

President Howard W. Hunter: „Je velmi zapotřebí, aby se ženy v Církvi spojily a společně stály za bratry a po jejich boku a přehradily příliv zlovolnosti, jež nás obklopuje, a aby nesly kupředu toto dílo našeho Spasitele. ... A tak vás snažně prosíme, abyste působily svým mocným vlivem ve věci dobra při posilování rodin, Církve a společnosti.“ (*Daughters in My Kingdom*, 157.)

President Gordon B. Hinckley: „V ženách této Církve spočívá síla a velké schopnosti. Mají své vedoucí a vedení, určitého ducha nezávislosti, a přesto pociťují velké uspokojení díky tomu, že jsou součástí tohoto Pánova království, a usilují ruku v ruce s nositeli kněžství o to, aby toto království špelo kupředu.“ (*Daughters in My Kingdom*, 143.)

President Thomas S. Monson cituje Belle Smith Spaffordovou, generální prezidentku Pomocného sdružení, která napsala: „Ženy neměly nikdy větší vliv

než v dnešním světě. Nikdy se před nimi neotevíralo tolik příležitostí. Toto je pro ženy lákavé, úžasné, podnětné a náročné období. Je to doba bohatá na odměny, udržíme-li si vyváženost, poznáváme-li pravé životní hodnoty a stanovíme-li si moudře priority.“ [*A Woman's Reach* (1974), 21.] Drahé sestry, toto je váš den, vaše doba. („The Mighty Strength of the Relief Society“, *Ensign*, Nov. 1997, 95.)

President Russell M. Nelson:

„Naléhavě žádám své sestry v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, aby vykročily kupředu! Zajíměte – lépe než kdykoli předtím – své právoplatné a potřebné místo v rodině, ve společnosti a v království Božím. Naléhavě vás žádám, abyste naplnily proroctví presidenta Kimballa. A slibuji vám ve jménu Ježíše Krista, že když tak učiníte, Duch Svatý zvelebí váš vliv nevidaným způsobem!“ („Prosba k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 97.)

2. Viz video, kde sestra Camilla Kimballová čte proslov presidenta Spencera W. Kimballa, které je k dispozici na stránkách conference.lds.org; viz také Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women“, *Ensign*, Nov. 1979, 102–104.
3. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women“, 103–104; zvládně přídáno.
4. 1. Petrova 3:14–15.
5. Viz McKinley Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide“, July 12, 2017, goodnewsnetwork.org.
6. Jessica Mae Simmons, v: Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain“.
7. Simmons, v: Corbley, „80 Beachgoers Form Human Chain“.
8. Viz Alma 41:10; 34:28; Nauka a smlouvy 38:27; Lukáš 16:19–25.
9. *Učení presidentů Církve: Gordon B. Hinckley* (2016), 69.
10. Zpráva od rodiny Virginie Pearceové.
11. Nauka a smlouvy 49:26–28.
12. Thomas S. Monson, „The Mighty Strength of the Relief Society“, 95.

Neill F. Marriottová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Mladých žen

Zůstávejme v Bohu a opravme trhliny

Kristus má moc přivést nás do láskyplného společenství s Otcem a s druhými.

Musíme neustále prohlubovat své znalosti o Nebeském Otci a poslušnost vůči Němu. Náš vztah k Němu je věčný. Jsme Jeho milované děti, což se nikdy nezmění. Jak z celého srdce přijmeme Jeho výzvu, abychom k Němu těsně přilnuly, a mohly se tak těšit z požehnání, jež nám touží dát v tomto životě a ve světě, který přijde?

Pán pravil dávnému Izraeli a říká to i nám: „I však milováním věčným miluji tě, protože ustavičně činím tobě milosrdenství.“¹ Také nám říká, když mluví, jako by byl Otec: „Ty zůstaneš ve mně a já v tobě; tudíž chod' se mnou.“² Důvěřujeme Mu dost na to, abychom v Něm zůstávaly a kráčely s Ním?

Jsme zde na této zemi proto, abychom se učily a rostly, a ty nejdůležitější znalosti a růst budou pramenit z našeho vztahu k Nebeskému Otci a Ježíši Kristu, který je založen na smlouvách. Náš věrný vztah k Nim je zdrojem božského poznání, lásky, moci a schopnosti sloužit.

„Je naší povinností naučit se všemu, co o sobě Bůh zjevil.“³ Je třeba rozumět tomu, že Bůh Otec uložil svému Synu, Ježíši Kristu, aby stvořil zemi, *abychom*

mohly růst, že Nebeský Otec dal svého Syna, aby vyrovnal nároky spravedlnosti, *abychom mohly být spaseny*, a že Otcova moc kněžství a Synova pravá Církev s nutnými obřady byly znovuzřízeny, *abychom mohly získávat požehnání*. Jste si vědomy hloubky lásky, která stojí za Jejich přípravami, abychom byly šťastné a rostly? Je třeba si uvědomit, že Otcův plán spasení spočívá v tom, že budeme poslušny zákonů

a obřadů evangelia a získáme věčný život, čímž se staneme takovými, jako je Bůh.⁴ To je to pravé a trvalé štěstí, které nám Nebeský Otec nabízí. Žádné jiné pravé a trvalé štěstí neexistuje.

Obtíže, jimž čelíme, nás mohou z této cesty štěstí svést. Může se stát, že pokud nás zkoušky rozptýlí, místo aby nás přiměly pokleknout, ztratíme vztah k Bohu založený na důvěře.

Toto prosté dvojverší nás nabádá zhodnotit priority:

*Na něčem záleží, na něčem vůbec ne.
Pár věcí přetrvá, mnohé jsou
přechodné.⁵*

Sestry, na čem vám záleží? Co je pro vás trvalé? Trvalou hodnotou v očích Otce je to, že se o Něm budeme učit, pokoříme se a budeme Ho poslušnější díky pozemským zkušenostem. Přeje si, abychom své sobectví proměnily v službu a své obavy ve víru. Tyto trvalé záležitosti nás mohou prověřit až na dřevě.

Otec nás žádá, abychom právě *nyní*, když podléháme lidským slabostem,

měly rády druhé, když je to to nejtěžší, sloužily, když se nám to nehodí, a odpouštěly, když se tím naše duše namáhá do krajnosti. Jak? Jak toho dosáhnout? S upřímností žádáme Nebeského Otce o pomoc ve jménu Jeho Syna a postupujeme po Jeho způsobu, místo abychom pyšně prosazovali svou vůli.

Své pýchy jsem si všimla, když prezident Ezra Taft Benson hovořil o očištění vnitřní nádoby.⁶ Představila jsem si sama sebe jako džbán. Jak se zbavit usazenin pýchy ve svém džbánu? Nutit se k pokoře a snažit se přinutit milovat druhé je neupřímné, nesmyslné a prostě to nefunguje. Naše hříchy a pýcha vytvářejí trhlinu – či propast – mezi námi a pramenem veškeré lásky, Nebeským Otcem.

Jedině Spasitelovo Usmíření nás může očistit od hříchů a tuto propast nebo trhlinu uzavřít.

Chceme spočinout v náručí lásky a vedení Nebeského Otce, a tak stavíme Jeho vůli na první místo a se zlomeným srdcem prosíme, aby Kristus do našeho džbánu vлил proudy očištěné vody. Ta může nejprve kanout po

kapkách, ale budeme-li hledat, prosit a budeme-li poslušné, poteče hojně. Tato živá voda nás začne naplňovat, a až bude džbán naší duše přetékat Jeho láskou, můžeme ho naklonit a podělit se o jeho obsah s druhými, kteří žijí po uzdravení, naději a pocitu sounáležitosti. Jakmile se náš vnitřní džbán očistí, začnou se naše pozemské vztahy uzdravovat.

Je třeba obětovat osobní záměry, abychom udělaly místo věčným plánům Božím. Spasitel, jenž mluví v zastoupení Otce, nás žádá: „Přiblížte se mi, a já se přiblížím vám.“⁷ Přiblížit se k Otci může znamenat učit se Jeho pravdě prostřednictvím písem, následování prorockých rad a úsilí činit v plnější míře Jeho vůli.

Rozumíme tomu, že Kristus má moc přivést nás do láskyplného společenství s Otcem a s druhými? Kristus nám mocí Ducha Svatého může poskytnout potřebné porozumění vztahům.

Jeden učitel Primárek mi vyprávěl o mocném zážitku se třídou 11letých hochů. Jeden z nich, kterému budu říkat Jimmy, byl nepříteli vstřícný samotář. Jednou v neděli zmíněný učitel

pocítil inspiraci dát výuku stranou a říci, proč má Jimmyho rád. Hovořil o vděčnosti a o tom, že má v tohoto mladého muže důvěru. Pak učitel požádal členy třídy, aby Jimmymu řekli, čeho si na něm váží. Když členové třídy Jimmymu jeden po druhém říkali, co pro ně znamená, sklonil chlapec hlavu a po tvářích mu začaly stékat slzy. Učitel a členové třídy postavili most k Jimmymu osamělému srdci. Díky upřímně vyjádřené prosté lásce získávají druzí naději a vědomí vlastní hodnoty. Říkám tomu „opravování trhliny nebo propasti“.

Náš život v láskyplném předsmrtném světě stojí u zrodu naší touhy po pravé, trvalé lásce zde na zemi. Jsme božsky navrženy tak, abychom rozdávaly lásku a byly milovány; a ta nejhlubší láska přichází tehdy, když jsme zajedno s Bohem. Kniha Mormonova nás vyzývá, abychom byly „[smířeny s Bohem] skrze usmíření Krista“.⁸

Izaiáš hovořil o těch, kteří věrně žijí podle zákona pŕstů, a tím se pro vlastní potomky stávají těmi, kteří opravují trhliny. Jsou to ti, kteří, jak

Izaiáš slibuje, „vzdělají ... pustiny starodávn[é]“.⁹ Podobně Spasitel opravil trhlinu i mezi námi a Nebeským Otcem. Skrze svou velikou smírnou obět nám otevírá cestu, abychom mohly přijímat Boží láskyplnou moc, a to nám pak umožňuje dát do pořádku „pustiny starodávn[é]“ v osobním životě. K uzdravení citové propasti mezi oběma stranami bude zapotřebí přijmout Boží lásku a zároveň obětovat přirozené sklony k sobeckosti a obavám.

Jednoho památného večera jsem se s jednou příbuznou nepohodla kvůli politice. Rázně a pečlivě vyvrátila mé argumenty a dokázala, že se mýlím, na doslech členů rodiny. Měla jsem pocit, že jsem hloupá a neinformovaná – a asi tomu tak i bylo. Když jsem toho večera poklekla k modlitbě, o překot jsem vysvětlovala Nebeskému Otcovi, jak těžké je s ní pořízení. Mluvila jsem a mluvila. Pak se možná proud mých stížností přerušil a Duch Svatý měl příležitost

upoutat mou pozornost, protože jsem ke svému překvapení slyšela, jak říkám: „Asi si přeješ, abych ji měla ráda.“ Mít ji ráda? Modlila jsem se dál, se slovy na způsob: „Jak ji mohu mít ráda? Ani mi není sympatická. Mám zatvrzelé srdce a zraněné city. Nedokážu to.“

A pak, nepochybně s pomocí Ducha, mě napadla nová myšlenka: „Ale Ty ji máš rád, Nebeský Otče. Dal bys mi prosím část lásky, kterou k ní chováš, abych ji mohla mít také ráda?“ Negativní pocity ustoupily; mé srdce se začalo měnit; a já jsem začala tuto osobu vidět jinak. Začala jsem pocíťovat její opravdovou hodnotu, kterou viděl Nebeský Otec. Izaiáš píše: „[Hospodin uváže] zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví.“¹⁰

Časem se propast mezi námi hladce uzavřela. Ale i kdyby mou změnu srdce nepřijala, zjistila jsem, že požádáme-li Nebeského Otce o pomoc, pomůže nám mít rády i ty,

o nichž si možná myslíme, že je mít rád nelze. Spasitelovo Usmíření je kanálem pro stálý příliv pravé lásky od našeho Otce v nebi. Musíme se rozhodnout v této lásce setrvat, abychom pocíťovaly pravou lásku vůči všem.

Když dáme své srdce Otcovi a Synu, změníme svůj svět – přestože okolnosti se nezmění. Přilneme těsněji k Nebeskému Otcovi a pocítíme, že láskyplně přijímá naše úsilí být pravými učedníci Krista. Naše schopnost rozlišovat, sebejistota a víra se prohloubí.

Mormon nám říká, že se o tuto lásku máme modlit z celé síly srdce, a obdržíme ji přímo od zdroje – od Nebeského Otce.¹¹ Jedině tehdy začneme být schopny opravovat trhliny v pozemských vztazích.

Nekonečná láska našeho Otce se nám přibližuje, aby nás dovedla zpět do Jeho slávy a radosti. On dal svého Jednorozeného Syna, Ježíše Krista, aby opravil trhlinu, která zeje mezi námi a Ním. Opětovné setkání s Otcem v nebi je podstatou trvalé lásky a věčného účelu. Musíme si k Němu vytvořit vztah nyní, abychom zjistily, na čem opravdu záleží, milovaly tak, jak miluje On, a staly se takovými, jako je On. Svědčím o tom, že věrný vztah k Nebeskému Otcovi a ke Spasiteli má věčnou důležitost jak pro Ně, tak pro nás. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jeremiáš 31:3.
2. Mojžiš 6:34.
3. Bruce R. McConkie, „The Mystery of Godliness“ (Brigham Young University fireside, Jan. 6, 1985), 1, speeches.byu.edu.
4. Viz Bruce R. McConkie, „The Mystery of Godliness“, 4.
5. Autor neznámý.
6. Viz Ezra Taft Benson, „Cleansing the Inner Vessel“, *Ensign*, May 1986, 4–7.
7. Nauka a smlouvy 88:63.
8. Jákob 4:11.
9. Izaiáš 58:12.
10. Izaiáš 30:26.
11. Viz Moroni 7:48.

Joy D. Jonesová
Generální presidentka Primárek

Cennější nade vše

Často si můžeme vychutnat příjemné našeptávání Ducha Svatého, jenž nám potvrzuje naši duchovní hodnotu.

Při své návštěvě Sierry Leone v západní Africe jsem se zúčastnila shromáždění vedeného presidentkou Primárek kůlu. Mariama ho vedla s takovou láskou, přirozeností a jistotou, že by si člověk myslel, že je členkou Církve již dlouho. Mariama však byla obrácena poměrně nedávno.

Její mladší sestra vstoupila do Církve a pozvala Mariamu, aby se s ní zúčastnila církevní lekce. Poselství lekce udělalo na Mariamu hluboký dojem. Lekce byla o zákonu cudnosti. Požádala, aby ji misionáři naučili více, a brzy obdržela svědectví o Proroku Josephu Smithovi. Byla pokřtěna v roce 2014 a její dcera byla pokřtěna minulý měsíc. Představte si to – těmi dvěma základními naukami, jež vedly Mariamu k obrácení, byl zákon cudnosti a Prorok Joseph Smith – dvě zásady, jež se světu často zdají nepodstatné, zastaralé či nesnadné. Mariama však dosvědčila, že ji to přitahovalo jako můru ke světlu. Řekla: „Když jsem našla evangelium, našla jsem sebe.“ Díky božským zásadám objevila svou hodnotu. Duch Svatý jí zjevil, jakou hodnotu má jako dcera Boží.

Nyní se seznámíme se sestrami Singhovými z Indie. Renu, zcela vpravo, která do Církve vstoupila jako první z pěti sester, řekla toto:

„Než jsem se o Církev začala zajímat, neměla jsem pocit, že bych byla nějak důležitá. Byla jsem jen jedním z mnoha lidí a naše společnost ani kultura nás neučila, že jako jednotlivci máme nějakou hodnotu. Když jsem poznala evangelium a zjistila jsem, že jsem dcera Nebeského Otce, změnilo mě to. Náhle jsem se cítila vzácná – Bůh opravdu stvořil mě, mou duši a můj život, tak aby měly hodnotu a poslání.“

Než mi evangelium vstoupilo do života, vždy jsem se druhým snažila dokázat,

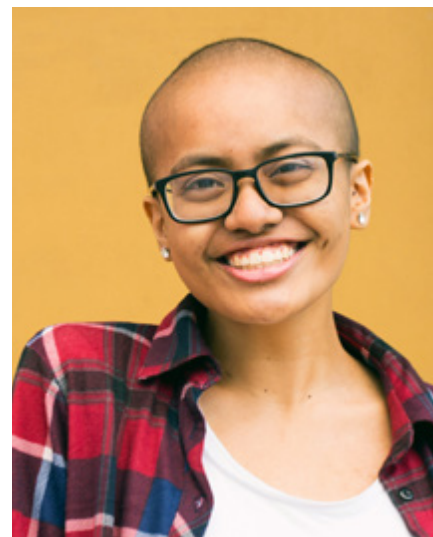

Mariama, na fotografii s dcerou, objevila svou hodnotu poté, co poznala božské zásady.

že jsem nějak důležitá. Když jsem se ale dozvěděla, že jsem dcera Boží, už jsem nikomu nemusela nic dokazovat. Věděla jsem, že jsem důležitá. ... Nikdy si nemyslete, že nemáte hodnotu.“

President Thomas S. Monson to řekl dokonale, když citoval tato slova: „Cenou duše je její schopnost stát se takovou, jako je Bůh.“¹

Nedávno jsem byla požehnána setkáním s další mladou ženou, která chápe tutéž pravdu. Jmenuje se Taiana. Poznala jsem ji v jedné dětské nemocnici v Salt Lake City. Když byla na druhém stupni základní školy, diagnostikovali jí rakovinu. Osmnáct měsíců statečně bojovala svou bitvu, než před několika týdny zemřela. Taiana byla plná světla a lásky. Byla známa svým nakažlivým úsměvem a gestem obou palců zdvižených nahoru. Když se jí lidé ptali: „Proč ty, Taiano?“ odpovídala: „Proč ne já?“ Taiana se snažila stát se takovou jako Spasitel, kterého velmi milovala. Během návštěv u Taiany jsem poznala, že zná svou božskou hodnotu. Znalost, že je Boží dcera, jí dodávala

Taiana díky svému poznání, že je dcera Boží, získala pokoj a odvahu čelit své zkoušce.

klid a odvahu čelit své nesmírně těžké zkoušce tak pozitivně, jak to činila.

Mariama, Renu a Taiana nás učí, že každá z nás jednotlivě získá od Ducha potvrzení své božské hodnoty. Skutečná znalost, že jste dcera Boží, ovlivní každou oblast vašeho života a povede vás při službě, kterou každý den odvádíte. President Spencer W. Kimball to vysvětlil nádherným způsobem:

„Bůh je váš Otec. Miluje vás. On a vaše matka v nebi si vás cení nade všechno. ... Jste jedinečné. Jediné svého druhu, stvořené z věčné inteligence, jež vám dává nárok na věčný život.

Ať ve vaší mysli není žádné pochybnosti ohledně vaší hodnoty jako jednotlivce. Celým záměrem plánu evangelia je poskytnout příležitost každé z vás dosáhnout svého nejvyššího potenciálu, čímž je věčný pokrok a možnost božství.“²

Dovolte mi zdůraznit potřebu rozlišovat mezi dvěma důležitými pojmy: *hodnota* a *být něčeho hodny*.

Neznamenají totéž. Duchovní *hodnota* znamená, že si sebe ceníme tak, jako si nás cení Nebeský Otec, a ne tak, jak si nás cení svět. Naše hodnota byla určena již před naším příchodem na zemi. „Boží láska je nekonečná a vytrvá na věky.“³

Naopak *jsme-li něčeho hodny*, dosahujeme toho poslušností. Zhřešíme-li, můžeme být něčeho méně hodny, ale nikdy nejsme méně hodnotní! Pokračujeme v pokání a dál se snažíme být jako Ježíš, ale naše hodnota je nedotčena. Jak učil president Brigham Young: „Ten nejmenší, nejnižší duch nyní na zemi ... má hodnotu světů.“⁴ Ať se stane cokoli, vždy máme v očích Nebeského Otce hodnotu.

Kolik z nás navzdory této nádherné pravdě občas bojuje s negativními myšlenkami a pocity ve vztahu k sobě? Já ano. Je to snadná past. Satan je otcem všech lží, zvláště co se týče nesprávného chápání naší vlastní božské podstaty a účelu. Smýšlíme-li o sobě pohrdavě,

neposlouží nám to. Naopak je to pro nás překážkou. Jak jsme často učeny: „Bez vašeho souhlasu vás nikdo nedonutí cítit se méněcenně.“⁵ Můžeme přestat srovnávat své slabé stránky se silnými stránkami druhých. „Porovnávání je zlodějem radosti.“⁶

Pán nás naopak ujišťuje, že máme-li ctnostné myšlenky, požehná nám jistotou, dokonce takovou jistotou, díky níž budeme vědět, kdo skutečně jsme. Ještě nikdy nebylo důležitější dbát Jeho slov. „Nechť ctnost zdobí myšlenky tvé neustále,“ řekl. „Potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží; a ... Duch Svatý bude stálým společníkem tvým.“⁷

Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi ještě tuto pravdu: „Ten, kdo přijímá od Boha, nechť uznává, že je to od Boha; a nechť se z toho raduje, že je Bohem uznán hodným to přijmouti.“⁸ Když pocítujeme Ducha, jak uvádí tento verš, uvědomujeme si, že to, co pocítujeme, přichází od našeho Nebeského Otce. Projevujeme Mu vděčnost a velebíme Ho za to, že nám požehnal. Pak se radujeme, že jsme považovány za hodné to obdržet.

Představte si, že jednoho rána čtete písmo a Duch vám tiše našeptává, že to, co čtete, je pravda. Dokážete Ducha rozpoznat a být šťastné, že jste pocítily Jeho lásku a byly jste hodny toto obdržet?

Matky, možná klečíte vedle svého čtyřletého dítěte, když se modlí před spaním. Jak mu nasloucháte, proběhne vámi určitý pocit. Pocítíte teplo a pokoj. Je to jen letmý pocit, ale uvědomíte si, že právě v tomto okamžiku jste považovány za hodné ho obdržet. Jen zřídkakdy, pokud vůbec, obdržíme velké duchovní projevy; ale často si můžeme vychutnat příjemné našeptávání Ducha Svatého, jenž nám potvrzuje naši duchovní hodnotu.

Renu Singh (zcela vpravo) díky evangeliu poznala svou hodnotu jako dcera Boží a jako první z pěti sester vstoupila do Církve.

Pán vysvětlil vztah mezi naší hodnotou a Jeho velkou smírnou obětí takto:

„Pamatujte, cena duše je veliká v očích Božích.

Neboť, vizte, Pán, váš Vykupitel, vytrpěl smrt v těle; pročež on vytrpěl bolest všech lidí, aby všichni lidé mohli činit pokání a přijít k němu.“⁹

Sestry, díky tomu, co pro nás udělal, jsme s ním spojeny poutem lásky.¹⁰ Pán řekl: „A Otec můj mne poslal, abych mohl být pozvednut na kříži; a poté, co jsem byl pozvednut na kříži, abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě.“¹¹

Král Beniamin také vysvětlil toto spojující pouto s naším Spasitelem: „A hle, vytrpí pokušení a bolest těla, hlad, žízeň a únavu, dokonce více, nežli člověk může vytrpět, aniž by mu to přivodilo smrt; neboť viz, krev poteče z každého póru, tak veliká bude úzkost jeho pro zlovolnost a ohavnost lidu jeho.“¹² Toto utrpení a důsledky tohoto utrpení naplňují naše srdce láskou a vděčností. Starší Paul E. Koelliker učil: „Když odstraníme rušivé vlivy, které nás táhnou ke světu, a použijeme svobodu jednání k tomu, abychom hledali Boha, otevíráme srdce celestiálním silám, jež nás přitahují k Němu.“¹³ Je-li láska, již pocítujeme ke Spasiteli a tomu, co pro nás udělal, větší než energie, kterou věnujeme slabostem, pochybnostem o sobě či zlovykům, pak nám Pán pomůže překonat to, co nám v našem životě způsobuje utrpení. Zachraňuje nás před námi samými.

Ráda bych znovu zdůraznila: je-li přitahování světa silnější než naše víra a důvěra ve Spasitele, pak toto přitahování světa pokaždé převládne. Rozhodneme-li se soustředit na své negativní myšlenky a pochybnosti o své hodnotě, místo abychom se držely Spasitele, je stále těžší pocítovat vnuknutí Ducha Svatého.

Sestry, nenechme se zmást ohledně toho, kdo jsme! Ač je často snazší být duchovně pasivní než vynaložit duchovní úsilí a pamatovat na svou božskou identitu a přijímat ji, nemůžeme si tuto slabost v těchto posledních dnech dovolit. Kéž jsme jako sestry „[věrné] v Kristu; ... kéž [nás] Kristus pozvedne a kéž jeho utrpení a smrt ... a jeho milosrdenství a shovívavost a naděje na jeho slávu a věčný život spočívá v [naší] mysli na věky“.¹⁴ Až nás Spasitel pozvedne výše, uvidíme jasněji nejen to, kdo jsme, ale také to, že jsme Mu blíží, než jsme si kdy představovaly. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Thomas S. Monson, „Naše posvátná kněžská důvěra“, *Liahona*, květen 2006, 55.
2. Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters“, *Ensign*, Nov. 1978, 105.
3. D. Todd Christofferson, „Zůstávejte v mé lásce“, *Liahona*, listopad 2016, 48.
4. Brigham Young, „Remarks“, *Deseret News*, 6. března 1861, 2.
5. Připisováno Eleanor Rooseveltové.
6. Připisováno Theodoru Rooseveltovi.
7. Nauka a smlouvy 121:45, 46.
8. Nauka a smlouvy 50:34.
9. Nauka a smlouvy 18:10–11.
10. „Our Savior's Love“, *Hymns*, č. 113.
11. 3. Nefi 27:14.
12. Mosiáš 3:7.
13. Paul E. Koelliker, „On nás skutečně miluje“, *Liahona*, květen 2012, 18.
14. Moroni 9:25.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Tři sestry

Neseme zodpovědnost za své učednictví; a to má jen málo – pokud vůbec něco – společného s tím, jak se k nám chovají druzí.

Drahé sestry, drahé přítelkyně, začínat generální konferenci celosvětovým zasedáním sester je význačné a úžasné. Jen si to představte – sestry nejrůznějšího věku, národnosti, jazyka a z nejrůznějšího prostředí se spojují ve víře a lásce k Pánu Ježíši Kristu.

Když jsme se nedávno setkali s naším milovaným prorokem, Thomasem S. Monsonem, hovořil o tom, jak moc miluje Pána. A vím, že president Monson je velmi vděčný za vaši lásku, modlitby a oddanost Pánu.

Před dávnými časy žily v jedné daleké zemi v jedné rodině tři sestry.

První sestra byla **smutná**. Od hlavy až k patě na sobě nenacházela absolutně nic, co by se jí alespoň trochu zamlouvalo. Když hovořila, její slova občas vyzněla podivně, a lidé se smáli. Když ji někdo kritizoval nebo ji „opomněl“ někde pozvat, zrudla, odešla a našla si osamělé místo, kde si smutně povzdechla a přemítala o tom, proč je život tak bezútešný a neradostný.

Druhá sestra byla **nahněvaná**. Myslela si o sobě, že je velmi chytrá, ale vždy se ve škole našel někdo, kdo v testu dostal vyšší počet bodů. Domnívala se, že je zábavná, krásná, oblíbená a úchvatná. Ale vždy se zjevně

našel ještě někdo zábavnější, krásnější, oblíbenější či úchvatnější.

Nikdy nebyla v ničem první, a to nemohla snést. Nečekala, že život bude takový!

Občas se obořovala na druhé a vypadalo to, že je vždy jen krůček od toho, aby ji pobouřilo to či ono.

A samozřejmě nebyla na základě toho o nic příjemnější ani oblíbenější. Někdy stiskla zuby, sevřela pěsti a pomyslela si: „Život je tak nespravedlivý!“

Pak tu byla třetí sestra. Na rozdíl od své smutné a nahněvané sestry

byla – inu, **šťastná**. Nebylo to proto, že by byla krásnější, chytřejší či schopnější než její sestry. Ne, i jí se lidé občas vyhýbali nebo si jí nevšimli. Někdy si dělali legraci z toho, co má na sobě nebo co říká. Občas o ní říkali ošklivé věci. Ale ona nedopustila, aby ji cokoli z toho příliš trápilo.

Tato sestra moc ráda zpívala. Nezpívala úplně čistě a lidé se jí kvůli tomu smáli, ale to ji nezastavilo. Říkávala: „Nenechám druhé lidi a jejich názory, aby mě odradili od zpívání!“

Kvůli tomu, že nehodlala přestat zpívat, byla její první sestra smutná a ta druhá nahněvaná.

Uplynulo mnoho let a nakonec se pozemský čas každé ze sester naplnil.

První sestra, která znovu a znovu zjišťovala, že studnice zklamání v životě je bezdná, nakonec zemřela **smutná**.

Ta druhá, která denně nacházela nové důvody k nelibosti, zemřela **nahněvaná**.

A ta třetí sestra, která strávila život tím, že zpívala svou píseň celou mocí a se sebejistým úsměvem na tváři, zemřela **šťastná**.

Život samozřejmě nikdy není tak jednoduchý a žádný člověk nikdy není tak charakterově plochý jako v tomto příběhu ony tři sestry. Ale i z krajních příkladů, jako jsou tyto, se můžeme naučit něčemu o sobě. Pokud jste jako většina z nás, možná jste se částečně poznaly v jedné, dvou či snad všech třech těchto sestřích. Podívejme se blíže na každou z nich.

Oběť

První sestra se vnímala jako oběť – jako někdo, na koho je působeno.¹ Zdálo se, že ji potkávala jedna věc za druhou, kvůli nimž byla sklíčená. S tímto přístupem k životu dávala druhým kontrolu nad svými pocity a chováním. Když to činíme, jsme hnáni každým větrem mínění – a v současné době všudypřítomných sociálních sítí nabývá takový vítr intenzity hurikánu.

Drahé sestry, proč byste se měly vzdávat svého štěstí kvůli člověku, nebo kvůli skupině lidí, kterým na vás – či na vašem štěstí – pramálo záleží?

Zjistíte-li, že si děláte starosti s tím, co o vás říkají druzí lidé, chtěl bych vám navrhnout tento protilek – mějte na paměti, kdo jste. Mějte na paměti,

že jste z královského rodu království Božího, dcerami Nebeských rodičů, kteří vládou celému vesmíru.

Máte duchovní DNA Boha. Máte jedinečné dary, které vzešly z vašeho duchovního stvoření a rozvíjely se během nesmírně dlouhého údobí vašeho předsmrtelného života. Jste dětmi milosrdného a věčného Otce v nebi, Hospodina zástupů, Toho, kdo stvořil vesmír, rozesel po jeho ohromném prostoru rotující hvězdy a umístil planety na jim stanovenou oběžnou dráhu.

Jste v Jeho rukou.

Ve velmi dobrých rukou.

V láskyplných rukou.

V pečujících rukou.

A nic, co o vás kdy kdo řekne, na tom nemůže nic změnit. Jejich slova jsou ve srovnání s tím, co o vás říká Bůh, bezvýznamná.

Jste Jeho drahocennými dětmi.

Miluje vás.

I když klopytáte, i když se od Boha odvrátíte, On vás miluje. Máte-li pocit, že jste ztracené, opuštěné či zapomenuté – nebojte se. Dobrý pastýř vás najde. Vezme vás na ramena. A donese vás domů.²

Drahé sestry, dovolu prosím, aby se vám tyto božské pravdy zapsaly hluboko do srdce. A zjistíte, že je mnoho důvodů nebýt smutné, neboť máte věčné určení, jež je třeba naplnit.

Milovaný Spasitel světa dal život za to, abyste se mohly rozhodnout toto určení proměnit ve skutečnost. Vzaly jste na sebe Jeho jméno; jste Jeho učednicemi. A díky Němu se můžete odít rouchem věčné slávy.

Nesnášenlivka

Druhá sestra se hněvala na svět. Stejně jako její smutná sestra měla pocit, že příčinou všech jejích problémů v životě je někdo jiný. Vinu dávala své rodině, přátelům, šéfovi a spolupracovníkům, policii, sousedům, církevním vedoucím, současným módním trendům, dokonce i intenzitě erupcí na slunci a obyčejné smůle. A na všechny zmíněné se obořovala.

Nepovažovala se za špatného člověka. Naopak – měla pocit, že se jen brání. Všechny ostatní, jak se domnívala, podněcuje sobectví, maličernost a nenávisť. Ji samotnou, na druhé straně, motivují dobré úmysly – spravedlnost, zásadovost a láska.

Naneštěstí je směr uvažování nahněvané sestry až příliš běžný. Toto zaznamenala nedávná studie, která zkoumala konflikty mezi soupeřícími skupinami. Vědci v rámci této studie udělali rozhovory s Palestinci a Izraelci na Blízkém východě a republikány a demokraty ve Spojených státech. Zjistili, že „každá strana měla pocit, že jejich vlastní skupinu motivuje spíše láska než nenávist, ale na otázku, proč se daného konfliktu účastní skupina jejich soupeřů, poukázali na to, že motivačním prvkem [té druhé] skupiny je nenávist“.³

Jinými slovy – každá skupina se považovala za „ty dobré“ – spravedlivé, laskavé a pravdomluvné. A naopak – své protivníky vnímali jako „ty špatné“ – neinformované, nečestné, a dokonce zlé.

V roce, kdy jsem se narodil, byl svět ponořen do strašlivé války, jež světu způsobila ochromující zármutek a sžíravé strasti. Tuto válku zapříčinil můj vlastní národ, mí lidé – skupina lidí, kteří označovali určité další skupiny za zlovolné a rozdmýchávali vůči nim nenávist.

Ty, kteří se jim nelíbili, umlčovali. Zostuzovali a démonizovali je. Považovali je za méněcenné – dokonce pod úroveň lidských bytostí. Jakmile snižujete určitou skupinu lidí, máte větší tendenci ospravedlňovat slova a skutky násilí, jež jsou proti ní namířeny.

Chvějí se hrůzou, když pomyslím na to, co se stalo v Německu ve 20. století.

Když nám někdo oponuje nebo s námi nesouhlasí, je lákavé předpokládat, že s ním není něco v pořádku. A odtud je jen krůček k tomu, abychom jeho slovům či skutkům přičítali ty nejhorší pohnutky.

Musíme se samozřejmě vždy zasa-
zovat o to, co je správné, a občas kvůli tomu musíme pozvednout hlas. Ale

když tak činíme s hněvem či nenávistí v srdci – když se na druhé obojujeme s úmyslem je zranit, zostudit či umlčet – pak je možné, že tak nečiníme ve spravedlivosti.

Čemu učil Spasitel?

„Jít vám pravím: Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře číňte nenávidícím vás, a modlte se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví,

Abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích.“⁴

To je Spasitelův způsob. Je to první krok ke zbourání bariér, z nichž pramení tolik hněvu, nenávisti, rozporů a násilí ve světě.

„Ano,“ můžete namítnout, „byla bych ochotna milovat své nepřátele, kdyby jen byli oni ochotni udělat totéž.“

Ale na tom ve skutečnosti nezáleží, že? Neseme zodpovědnost za své učednictví; a to má jen málo – pokud vůbec něco – společného s tím, jak se k nám chovají druzí. Samozřejmě doufáme, že budou na oplátku chápající a vlídní,

ale naše láska k *nim* nezávisí na tom, co pociťují oni k *nám*.

Naše snaha milovat své nepřátele je možná v srdci obměkčí a změní k lepšímu. A možná ne. Ale to nic nemění na našem závazku následovat Ježíše Krista.

A tak budeme jakožto členové Církve Ježíše Krista milovat své nepřátele.

Překonáme hněv či nenávist.

Naplníme své srdce láskou ke všem Božím dětem.

Podáme pomocnou ruku druhým, abychom jim žehnali a sloužili – a to i těm, kteří nás možná „utiskují a [nám] se protiví“.⁵

Pravý učedník

Třetí sestra představuje pravou učednici Ježíše Krista. Dělal něco, co může být nesmírně těžké – důvěřovala Bohu i tváří v tvář posměchu a strastem. Nějak si udržovala víru a naději navzdory opovržení a cynismu, které ji obklopovaly. Žila radostně – ne proto,

že by byla radostná její situace, ale proto, že byla šťastná *ona sama*.

Každý z nás se na cestě životem setká s protivenstvím. Jak lze zaměřit svou vizi na nádherné štěstí zaslíbené věrným, když se nás tolik sil snaží rozptýlit?

Domnívám se, že odpověď obsahuje sen, který se zdál jednomu prorokovi před několika tisíci lety. Ten prorok se jmenoval Lehi a jeho sen je zaznamenán v drahocenné a úžasné Knize Mormonově.

Lehi viděl ve snu rozlehlé pole a na něm úžasný strom, který byl nepopsatelně nádherný. Také viděl velké skupiny lidí, které se ke stromu blížily. Tito lidé chtěli ochutnat jeho skvělé ovoce. Domnívali se, že na základě toho získají pocit velikého štěstí a trvalého pokoje.

Ke stromu vedla úzká cesta a podél ní byla železná tyč, která lidem pomáhala se na oné cestě udržet. Ale byla tam také mlha temnoty, která jim zastírala pohled jak na cestu, tak na onen strom. A ještě nebezpečnější byl možná hlasitý smích a posměšky, jež se ozývaly z veliké a prostorné stavby poblíž. Je šokující, že některé lidi, kteří došli ke stromu a ochutnali jeho úžasné ovoce, výsměch dokonce přiměl k tomu, aby se začali stydět a odešli pryč.⁶

Možná začali pochybovat o tom, že je onen strom opravdu tak krásný, jak se kdysi domnívali. Možná začali pochybovat, zda se to, co zažili, opravdu stalo.

Snad se domnívali, že pokud se od stromu odvrátí, bude život jednodušší. Možná se jim už nebude nikdo posmívat.

A lidé, kteří si z nich tropili legraci, vlastně vypadali, že jsou docela šťastní a mají se dobře. A tak třeba, když onen strom opustí, je společenství z oné veliké a prostorné budovy uvítá

a bude je chválit za jejich úsudek, inteligenci a důvtip.

Vytrvejte na cestě

Drahé sestry, drahé přítelkyně, je-li podle vás těžké držet se oné tyče ze železa a neochvějně kráčet vstříc spasení, způsobují-li posměšky druhých, na pohled tak sebevědomých, že váháte, trápí-li vás nezodpovězené otázky či nauky, jimž zatím nerozumíte, zarmucuje-li vás zklamání, vyzývám vás, abyste si vybavily Lehiův sen.

Vytrvejte na oné cestě!

Nikdy se nepouštějte tyče ze železa – slova Božího!

A když se bude někdo pokoušet vás zahanbit za to, že přijímáte Boží lásku, nevšímejte si ho.

Nikdy nezapomínejte, že jste děti Boží; čekají vás bohatá pozhřebání; zvládnete-li se naučit činit Jeho vůli, budete s Ním znovu žít!⁷

Zaslíbení chvály a přijetí od světa jsou nespolehlivá, nepravdivá a neuspokojivá. Boží zaslíbení jsou spolehlivá, pravdivá a radostná – nyní a na věky.

Vybízím vás, abyste na náboženství a víru nahlížely z vyšší perspektivy. Nic,

co nabízí ona veliká a prostorná stavba, nelze srovnat s ovocem, jež přináší život v souladu s evangeliem Ježíše Krista.

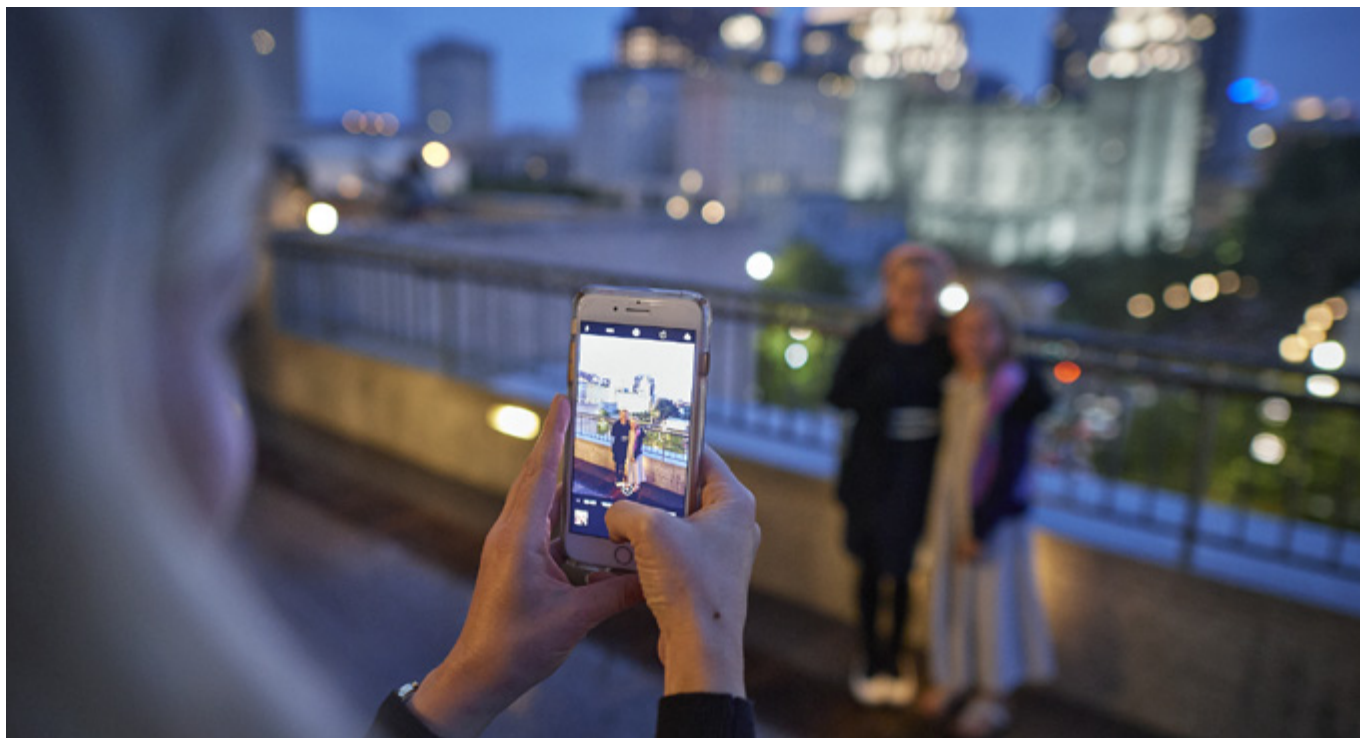
Vskutku, „čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, [to] připravil Bůh těm, kteříž jej milují“.⁸

Zjistil jsem sám pro sebe, že cesta učednictví v evangeliu Ježíše Krista je cestou k radosti. Je to cesta k bezpečí a pokoji. Je to cesta k pravdě.

Svědčím o tom, že darem a mocí Ducha Svatého toto můžete samy pro sebe zjistit i vy.

A mezitím – bude-li pro vás obtížné kráčet po oné cestě – doufám, že naleznete útočiště a sílu v našich úžasných církevních organizacích – v Primárních, Mladých ženách či Pomocném sdružení. Jsou jako zastávky na cestě, kde můžete obnovit svou sebedůvěru a víru k dalšímu putování. Jsou bezpečným domovem, kde můžete pocívat, že tam patříte, a získat povzbuzení od svých sester a spoluúčednic.

To, čemu se naučíte v Primárních, vás připraví na další pravdy, jimž se naučíte jako mladé ženy. Cesta

učednictví, po níž kráčíte ve své třídě Mladých žen, vede k přátelství a sesterství v Pomocném sdružení. Každým krokem na této cestě získáváte další příležitosti dávat najevo lásku k druhým prostřednictvím skutků víry, soucitu, pravé lásky, ctnosti a služby.

Rozhodnutí kráčet po této cestě učednictví povede k nevýslovnému štěstí a naplnění vaší božské podstaty.

Nebude to lehké. Bude to od vás vyžadovat to nejlepší – veškerou vaši inteligenci, tvořivost, víru, zásadovost, sílu, odhodlání a lásku. Ale jednoho dne pohlédnete zpět na své úsilí – a jak budete vděčné za to, že jste zůstaly silné, že jste věřily a že jste se neodchýlily z cesty!

Vytrvejte

Možná je toho, co v životě nemůžete nijak ovlivnit, mnoho. Ale nakonec bude ve vaší moci rozhodnout jak o cíli své cesty, tak o mnoha zkušenostech, které během ní učiníte. V životě nezáleží ani tak na vašich schopnostech jako na vašich rozhodnutích.⁹

Nemůžete připustit, aby vás okolnosti rozesmutnily.

Nemůžete připustit, aby vás rozhněvaly.

Můžete se radovat z toho, že jste dcery Boží. Můžete najít radost a štěstí v Boží milosti a v lásce Ježíše Krista.

Můžete být šťastné.

Vyzývám vás, abyste naplnily své srdce vděčností za hojnou a nekonečnou Boží dobrotivost. Drahé sestry, vy to dokážete! Modlím se s veškerým citem své duše, abyste se rozhodly vytrvat na cestě ke stromu života. Modlím se, abyste se rozhodly pozvednout hlas a proměnily svůj život v nádhernou symfonii chvály, radující se z toho, co láska Boží, záranky Jeho Církve a evangelium Ježíše Krista mohou přinést světu.

Píseň pravého učednictví může některým znít falešně, či dokonce příliš hlasitě. Je tomu tak od počátku časů.

Ale pro našeho Nebeského Otce a ty, kteří Ho milují a ctí, je to ta nejdražší a nejkrásnější píseň – nádherná a posvěcující píseň vykupující lásky a služby Bohu a bližním.¹⁰

Zanechávám vám své požehnání apoštola Páně, abyste našly sílu a odvahu radostně prospívat jakožto dcery Boží, zatímco budete s radostí kráčet každý den po úžasné cestě učednictví. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 2. Nefi 2:14, 26.
2. Viz Lukáš 15:4–6.
3. Boston College, „Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation“, *ScienceDaily*, Nov. 4, 2014, sciencedaily.com.
4. Matouš 5:44–45.
5. Matouš 5:44.
6. Viz 1. Nefi 8.
7. Viz „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185.
8. 1. Korintským 2:9.
9. Viz „The Most Inspirational Book Quotes of All Time“, pegasuspublishers.com/blog.
10. Viz Alma 5:26.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Touha po domově

Obráťte svou duši ke světlu. Vykročte na svou vlastní úžasnou cestu domů. Když tak učiníte, váš život bude lepší, šťastnější a smysluplnější.

Když jsme se nedávno sešli s prezidentem Thomasem S. Monsonem, řekl nám, s velikou vážností a se šťastným výrazem, jak moc miluje Pána a že ví, že Pán miluje jeho. Drazí bratři a sestry, vím, že prezident Monson je velmi vděčný za vaši lásku, modlitby a oddanost Pánu a Jeho vznešenému evangeliumu.

Tulák Bobbie

Téměř před sto lety se jedné rodině z Oregonu, která byla na prázdninách v Indianě – téměř 3 200 kilometrů od domova – ztratil milovaný pes Bobbie. Rodina psa všude horečně hledala, ale bez úspěchu. Nepodařilo se ho najít.

Zarmouceně se vydali na cestu domů, přičemž se s každým kilometrem čím dál více vzdalovali od svého drahocenného mazlíčka.

O šest měsíců později byla rodina celá ohromená, když se na prahu dveří jejich domu v Oregonu objevil Bobbie. „Vypelichaný, vyhublý, tlapky odřené až na kost – vypadalo to, že celou vzdálenost ušel ... sám pěšky.“¹ Příběh Bobbieho zaujal představivost lidí po celých Spojených státech a pejsek se stal známým jako tulák Bobbie.

Bobbie není jediným zvířetem, které překvapilo vědce udivujícím smyslem pro nalezení správného směru

a instinktivní touhou po domově. Některé populace motýlů monarchů každoročně migrují 4 800 kilometrů do krajin, které lépe vyhovují jejich přežití. Želvy kožatky plují Tichým oceánem od Indonésie až k pobřeží Kalifornie. Keporkaci plují z chladných vod u severního i jižního pólu směrem k rovníku a zpět. Co je snad ještě neuvěřitelnější, rybáři dlouhoocasí létají každý rok od severního polárního kruhu do Antarktidy a zpět, což je zhruba 97 000 kilometrů.

Když vědci studují toto fascinující chování, kladou si otázky typu: „Jak vědí, jakým směrem se mají vydat?“

nebo „Jak se každá další generace učí tomuto chování?“

Vždy když čtu o těchto mocných instinktech u zvířat, nemohu si pomoci a ptám se: „Je možné, že lidské bytosti mají podobnou touhu – podobný vnitřní naváděcí systém, chcete-li – který je táhne k jejich *nebeskému domovu*?“

Věřím, že každý muž, žena a dítě v určitém okamžiku svého života pocítili volání nebes. Hluboko v nás je touha nějak dosáhnout za závoj a obejmout Nebeské rodiče, které jsme kdysi znali a milovali.

Někteří mohou tuto touhu potlačit a svou duši vůči tomuto volání otupit. Ale ti, kdo toto světlo ve svém nitru nepotlačují, se mohou vydat na neuvěřitelnou pouť – na zázračnou migraci do nebeských krajin.

Bůh vás volá

Velkolepým poselstvím Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je to, že Bůh je náš Otec, že Mu na nás záleží a že existuje cesta, po níž se k Němu můžeme vrátit.

Bůh vás volá.

Bůh zná každou vaši myšlenku, vaše starosti i vaše největší přání. Bůh ví,

kolikrát jste Ho již hledali. Kolikrát jste pociťovali bezmeznou radost. Kolikrát jste plakali v osamělosti. Kolikrát jste cítili bezmocní, zmatení či rozzlobení.

Přesto však, bez ohledu na vaši minulost – pokud jste zakolísali, selhali, cítili se zlomení, zahořklí, zrazení či poražení – vězte, že nejste sami. Bůh vás volá dál.

Spasitel vám nabízí svou ruku.

A podobně jako promlouval k rybářům, kteří před dávnou dobou stáli na břehu Galilejského moře, tak s nekončnou láskou promlouvá i k vám: „Pojďte za mnou.“²

Pokud Ho chcete slyšet, bude k vám promlouvat právě dnes.

Když budete kráčet po cestě učenictví – když se budete přibližovat k Nebeskému Otci – cosi ve vašem nitru vám potvrdí, že jste vyslyšeli volání Spasitele a obrátili srdce ke světlu. Řekne vám to, že jste na správné cestě a že se vrátíte domů.

Již od počátku času Boží proroci naléhavě žádají lid své doby, aby poslouchal „hlasu Hospodina Boha svého, ... [dodržoval přikázání] jeho

a ustanovení jeho ... [a obrátil se k Němu] celým srdcem svým a celou duší svou“.³

Písma nás učí o tisíci důvodech, proč tak máme činit.

Dovolu mi dnes zmínit dva důvody, proč se máme obracet k Pánu.

Zaprvé – váš život bude lepší.

Zadruhé – Bůh vás využije, aby zlepšil život druhých.

Váš život bude lepší

Svědčím o tom, že když se vydáme na onu neuvěřitelnou pouť vedoucí k Bohu nebo v ní budeme pokračovat, náš život bude lepší.

To neznamená, že náš život bude bez starostí. Všichni víme o věrných následovnících Krista, kteří se potýkali s tragickými událostmi a nespravedlností – sám Ježíš Kristus trpěl více než kdokoli jiný. Tak jako Bůh „slunci svému velí vzhoditi na dobré i na zlé“, tak také dopouští, aby protiventství zkoušelo spravedlné i nespravedlné.⁴ Ve skutečnosti se někdy zdá, že náš život je obtížnější *právě proto*, že se snažíme žít podle své víry.

Ne, následování Spasitele vás nezbaví všech zkoušek. Avšak odstraní bariéry mezi vámi a pomocí, kterou vám chce Nebeský Otec poskytnout. Bůh bude s vámi. Bude řídit vaše kroky. Bude kráčet po vašem boku, a dokonce vás i ponese, když to budete nejvíce potřebovat.

Budete zakoušet ušlechtilé ovoce Ducha: lásku, radost, pokoj, shovívavost, laskavost, dobrotivost a víru.⁵

Toto duchovní ovoce není výsledkem časně prosperity, úspěchu či šťastné náhody. Přichází díky následování Spasitele a může nás věrně doprovázet i uprostřed nejtemnějších bouří.

Mohou nás ohrožovat a děsit požáry a nepokoje smrtelného života, ale ti, kteří v srdci tíhnou k Bohu, budou obklopeni Jeho pokojem. Jejich radost nebude oslabena. Nebudou opuštěni ani zapomenuti.

„Doufej v Hospodina celým srdcem svým,“ učí nás písmo, „na rozumnost pak svou nezápověď. Na všech cestách svých snaž se jej poznávat, a onť spravovati bude stezky tvé.“⁶

Ti, kteří dbají vnitřního volání a hledají Boha; ti, kteří se modlí, věří a kráčí po cestě, kterou připravil Spasitel – i když občas po této cestě klopýtají – získávají útěchu přinášející ujištění, že „všechny věci budou působiti společně pro dobro [jejich]“.⁷

Neboť Bůh „dává [znavenému] sílu, a [slabému] moci hojně udílí“.⁸

„Nebo ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává.“⁹

A Pán se ve své dobrotivosti ptá: Chcete zažívat trvalou radost?

Toužíte v srdci pociťovat pokoj, který převyšuje veškeré chápání?¹⁰

Pak svou duši obraťte ke světlu.

Vykročte na svou vlastní úžasnou cestu domů.

Když tak učiníte, váš život bude lepší, šťastnější a smysluplnější.

Bůh vás využije

Na cestě zpět k Nebeskému Otci si brzy uvědomíte, že tato cesta znamená jen zaměřovat se na svůj vlastní život. Nikoli, tato cesta vás nevyhnutelně vede k tomu, abyste se stali požehnáním v životě ostatních Božích dětí – svých bratrů a sester. A na tomto putování je zajímavé to, že když budete sloužit Bohu a starat se o své bližní a pomáhat jim, budete svědky úžasného pokroku i ve vlastním životě – v ohledech, které si ani nedokážete představit.

Možná si nemyslíte, že jste zase až tak užiteční; možná si nemyslíte, že jste v něčem životě požehnáním. Když se díváme na sebe, vidíme často jen své nedostatky a vady. Možná si myslíme, že aby nás mohl Bůh využít, musíme být něčím „více“ – že musíme být inteligentnější, bohatší, charismatičtější, talentovanější či duchovnější. Požehnání přijdou ani ne tak díky vašim schopnostem, jako díky vašim rozhodnutím. A Bůh vesmíru bude působit ve vás a skrze vás a zvelebí vaše pokorné úsilí pro své účely.

Jeho dílo vždy postupuje kupředu na základě této důležité zásady: „Z malých věcí pochází to, co je veliké.“¹¹

Když apoštol Pavel psal Svatým v Korintu, poznamenal, že mezi nimi nebude mnoho těch, kteří budou podle světských měřítek považováni za moudré. Na tom ale nezáleželo, protože „to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné“.¹²

Historie Božího díla je plná lidí, kteří považovali sami sebe za nezpůsobilé. Avšak pokorně sloužili a spoléhali se na milost Boží a Jeho zaslíbení: „Jejich rámě bude mým ramenem a já budu pavézou jejich ... a budu pro mne zmužile bojovati; a ... [já] je zachovám.“¹³

Letos v létě jsme měli s rodinou úžasnou příležitost navštívit několik památných míst z počátků historie Církve na východě Spojených států. Určitým zvláštním způsobem jsme prožili historii oné doby. Lidé, o nichž jsem toho tolik četl – jako Martin Harris, Oliver Cowdery či Thomas B. Marsh – se pro mě stali skutečnějšími, když jsme kráčeli po místech, kudy kráčeli i oni, a přemítali o obětech, které při budování království Božího přinesli oni.

Měli mnoho úžasných vlastností, díky nimž významně přispěli ke Znovuzřízení Církve Ježíše Krista. Ale byli

to také lidé – slabí a omylní, podobně jako vy i já. Někteří měli s Prorokem Josephem Smithem neshody, a od Církve odpadli. Později mnozí z nich prožili změnu srdce, pokořili se a znovu usilovali o společenství se Svatými a našli ho.

Možná máme sklon tyto bratry a ostatní členy jim podobně soudit. Možná si říkáme: „Já bych Proroka Josepha nikdy neopustil.“

I když to může být pravda, ve skutečnosti nevíme, jaké to bylo žít v oné době a v oněch podmínkách. Ne, nebyli dokonalí, ale je povzbuzující vědět,

že Bůh je přesto dokázal využít. Znal jejich silné i slabé stránky a poskytl jim neobyčejnou příležitost přispět jednou slokou nebo melodií ke vznešené hymně Znovuzřízení.

Jak povzbuzující je vědět, že ačkoli i *my* jsme nedokonalí, tak pokud se budeme v srdci obracet k Bohu, Bůh bude štědrý a laskavý a využije nás pro své účely.

Ti, kteří milují Boha a bližní a slouží jim a kteří se pokorně a aktivně zapojují do Jeho díla, budou svědky zázračných událostí v osobním životě i v životě těch, které mají rádi.

Dveře, které se zdály být zavřené, se otevrou.

Andělé půjdou před nimi a budou připravovat cestu.

Nehledě na vaše postavení v obci či městě, kde žijete, nebo v Církvi, Bůh vás využije, budete-li ochotní. Zvelebí vaše spravedlivé tužby a promění soucitné skutky, které zaséváte, v bohatou úrodu dobrotivosti.

Nemůžeme se tam dostat autopilotem

My všichni, každý z nás, jsme na tomto světě „hosté a příchozí“.¹⁴ V mnoha ohledech jsme daleko od

domova. To ale neznamená, že musíme mít pocit, že jsme ztraceni či osamělí.

Náš milovaný Otec v nebi nám dal Světlo Kristovo. A při našem putování zpět do celestiálního domova nás nebeské nabádání, které je hluboko v každém z nás, nutí obracet oči a srdce k Němu.

To vyžaduje určité úsilí. Nemůžete se tam dostat, aniž byste se snažili od Něj učit, rozumět Jeho pokynům, svědomitě je uplatňovat a kráčet dál krok za krokem.

Ne, život není samořídící automobil. Není to letadlo letící na autopilotu.

Nemůžete jen tak proplouvat vodami života a věřit, že vás proud donese tam, kam doufáte, že se jednoho dne dostanete. Učednictví vyžaduje, abychom byli ochotni plavat proti proudu, když je to potřeba.

Za vaše osobní putování není zodpovědný nikdo jiný. Spasitel vám bude pomáhat a připraví před vámi cestu, ale závazek následovat Ho a dodržovat Jeho přikázání musí vyjít od vás. To je výhradně vaše břímě, výhradně vaše výsada.

Toto je vaše velké dobrodružství. Dbejte prosím volání svého Spasitele.

Následujte Ho.

Pán založil Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, aby vám s tímto závazkem sloužit Bohu a bližním pomáhal. Účelem Církve je povzbuzovat, učit, pozvedat a inspirovat. Tato úžasná Církev vám poskytuje příležitosti pěstovat soucit, nabízet pomocnou ruku druhým a obnovovat a dodržovat posvátné smlouvy. Jejím záměrem je žehnat vašemu životu a zdokonalovat vaši rodinu, obec, v níž žijete, a celý národ.

Pojďte, přidejte se k nám a důvěřujte Pánu. Nabídněte své talenty Pánovu úžasnému dílu. Pomáhejte, povzbuzujte, uzdravujte a podporujte všechny ty, kteří si přejí pocítovat a následovat touhu po našem nadpozemském domově. Zapojme se společně do této vznešené pouti do nebeských krajin.

Evangelium je nadpozemským poselstvím naděje, štěstí a radosti. Je to cesta, která nás vede domů.

Když budeme evangelium přijímat s vírou a skutky, každý den a každou hodinu, přiblížíme se o trochu více našemu Bohu. Náš život bude lepší a Pán nás bude využívat úžasnými způsoby, abychom žehnali lidem kolem sebe a uskutečňovali Jeho věčné záměry. O tom svědčím a zanechávám vám své požehnání v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Susan Stelljes, „Bobbie the Wonder Dog“, *The Oregon Encyclopedia*, oregonencyclopedia.org.
2. Viz Matouš 4:19; Lukáš 18:22.
3. Deuteronomium 30:10.
4. Matouš 5:45.
5. Viz Galatským 5:22.
6. Přísloví 3:5–6.
7. Nauka a smlouvy 90:24.
8. Izaiáš 40:29.
9. Přísloví 24:16.
10. Viz Filipenským 4:7.
11. Nauka a smlouvy 64:33.
12. 1. Korintským 1:27.
13. Nauka a smlouvy 35:14.
14. Židům 11:13; viz také 1. Petrova 2:11.

Bonnie L. Oscarsonová
Generální presidentka Mladých žen

Potřeby před námi

S některými z nejdůležitějších potřeb, jež můžeme naplnit, se můžeme setkat ve vlastní rodině, mezi přáteli, ve svém sboru či okolí.

Nedávno jsme byli svědky velkého počtu přírodních katastrof v Mexiku, Spojených státech, Asii, Karibiku a Africe. Tisíce lidí ze sebe vydaly to nejlepší při zásahu na pomoc těm, kteří se ocitli v nebezpečí či nouzi nebo kteří utrpěli nějakou ztrátu. Byla jsem nadšená, když jsem viděla mladé ženy v Texasu a na Floridě, které spolu s mnoha dalšími oblékají žlutá trička s logem Pomáhajících rukou a pomáhají po hurikánech vyklízet suť z domů. Mnohé další tisíce by rády přijely do nejhůře zasažených míst, kdyby to nebylo tak daleko. Místo toho dáváte štědré dary, abyste zmírnili utrpení. Vaše štědrost a soucit jsou inspirativní a křesťanské.

Dnes bych chtěla mluvit o jedné stránce služby, která je podle mě důležitá pro všechny, ať jsou kdekoli. Přemýšlíme-li v poslední době při sledování zpráv bezradně o tom, co můžeme dělat, odpověď leží možná přímo před námi.

Spasitel učil: „Nebo kdož bude chtít duši svou zachovati, ztratí ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, ten ji zachová.“¹ President Thomas S. Monson o tomto verši řekl: „Myslím, že Spasitel nám říká, že pokud neztratíme sami sebe ve službě druhým, náš život má jen malý význam. Ti, kteří žijí jen pro

sebe, nakonec uvadnou a obrazně řečeno svůj život ztrácejí, zatímco ti, kteří ztrácejí sami sebe ve službě druhým, rostou a vzkvétají – a tím si život zachovávají.“²

Žijeme v kultuře, kde se v rostoucí míře zaměřujeme spíše na malý displej ve svých dlaních než na lidi okolo sebe. Místo abychom se druhému podívali do očí a usmáli se či – ještě méně často – si s ním popovídali, píšeme textové zprávy a tweety. Častěji se staráme víc o to, kolik lidí nás sleduje či kolik máme lajků, než abychom vzali

přítele kolem ramen a dali mu najevo, že ho máme rádi, záleží nám na něm a máme o něj opravdový zájem. Ačkoli moderní technologie mohou být pro šíření poselství evangelia Ježíše Krista a udržování kontaktů s rodinou a přáteli skvělé, nebudeme-li svá elektronická zařízení používat s opatrností, můžeme se i my začít zaměřovat jen na sebe a zapomenout, že základem života podle evangelia je služba.

Chovám nesmírnou lásku k vám z řad dospívajících a mladých dospělých a mám ve vás velkou víru. Bývám svědkem vaší touhy sloužit a měnit svět k lepšímu. Domnívám se, že pro většinu členů je služba jádrem jejich smluv a učenictví. Ale také si myslím, že je někdy jednoduché propást některé z největších příležitostí ke službě, protože něco odvede naši pozornost nebo hledáme ambiciózní způsoby, jak změnit svět, a nevšímáme si toho, že s některými z nejdůležitějších potřeb, jež můžeme naplnit, se můžeme setkat ve vlastní rodině, mezi přáteli, ve svém sboru či okolí. Dojímá nás utrpení a velká nouze těch, kteří jsou vzdáleni

přes půl světa, ale možná si nevšimáme toho, že určitý člověk, který potřebuje naše přátelství, sedí vedle nás ve třídě.

Sestra Linda K. Burtonová vyprávěla příběh o presidentce Pomocného sdružení kůlu, která v devadesátých letech spolupracovala na sbírce přikrývek pro lidi v nouzi. „Se svou dcerou odvezla plnou dodávku těchto přikrývek z Londýna do Kosova. Na zpáteční cestě se jí dostalo nezaměnitelného duchovního vnuknutí, jež jí proniklo hluboko do srdce. Bylo to toto: ‚To, co jsi udělala, je velmi dobré. Nyní jed domů, přejdi přes ulici a služ svým bližním-sousedům!‘“³

K čemu je dobré zachraňovat svět, pokud zanedbáváme potřeby těch, kteří jsou v naší těsné blízkosti, a těch, které nejvíce milujeme? Jakou cenu má napravovat svět, pokud se hroubí lidé kolem nás, a my si toho nevšimáme? Nebeský Otec možná umístil ty, kteří nás potřebují, co nejlíže k nám, neboť ví, že právě my se nejlíže hodíme k naplnění jejich potřeb.

Každý může najít možnosti ke křesťanské službě. Moje rádkyně, sestra Carol F. McConkieová, mi nedávno vyprávěla o své desetileté vnučce Sarah, která zjistila, že maminka je nemocná, a sama se rozhodla pomoci. Vzbudila svou sestřičku a pomohla jí s oblékáním,

čištěním zubů, úpravou vlasů a snídaní, aby maminka mohla odpočívat. Tíše vykonala tento prostý skutek služby, aniž by ji o to kdo žádal, protože viděla, že je to zapotřebí, a chtěla pomoci. Sarah nejenže požehnala mamince, ale jsem si jistá, že také pocítila radost z vědomí, že někomu, koho má ráda, ulehčila břímě a že zároveň posílila svůj vztah se sestřičkou. President James E. Faust řekl: „Služba druhým může začít téměř v jakémkoli věku. ... Nemusí to být služba velkého rozsahu; [a] nejušlechtlejší ... je služba v rodině.“⁴

Děti, uvědomujete si, jak moc znamená pro vaše rodiče a členy rodiny to, když hledáte možnosti, jak sloužit doma? Pro vás dospívající by posilování vaší rodiny a služba v ní měly v rámci hledání možností, jak změnit svět, patřit mezi nejvyšší priority. Když projevujete laskavost a zájem o své sourozence a rodiče, pomáhá to vytvářet atmosféru jednoty a přivolává to do domova Ducha. Chcete-li změnit svět, musíte v první řadě posilovat vlastní rodinu.

Další oblastí pro zaměření naší služby je naše rodina sborová. Občas se nás děti ptají: „Proč musím chodit na Vzájemné sdružení? Nic moc z toho nemám.“

Já bych v příhodném výchovném okamžiku odpověděla: „Proč si myslíš,

že chodíš na Vzájemné sdružení z toho důvodu, abys z toho něco měl ty?“

Moji mladí přátelé, mohu vám zaručit, že na každém církevním shromáždění, jež navštívíte, bude vždy někdo, kdo je osamělý, zažívá těžkosti a potřebuje přítele nebo má pocit, že tam nepatří. Na každém shromáždění či akci můžete přispět něčím důležitým a Pán si přeje, abyste se rozhlédli po svých vrstevnících a pak sloužili tak, jak by sloužil On.

Starší D. Todd Christofferson učil: „Jeden z hlavních důvodů, proč má Pán Církev, je vytvoření společenství Svatých, kteří si na ‚této těsné a úzké cestě, jež vede k věčnému životu‘, budou navzájem pomáhat.“ Dále uvádí: „Toto náboženství se nezabývá jen samo sebou – jsme naopak všichni povoláni sloužit. Jsme očima, rukama, hlavou, nohama a dalšími částmi Kristova těla.“⁵

Je pravda, že každý týden navštěvujeme církevní shromáždění, abychom se účastnili obřadů, učili se nauce a získávali inspiraci, ale dalším velmi důležitým důvodem je to, že jako sborová rodina a učedníci Spasitele Ježíše Krista dáváme jeden na druhého pozor, vzájemně se povzbuzujeme, posilujeme a navzájem si sloužíme. U toho, co Církev nabízí, nejsme jen na straně příjemců; je třeba i dávat a poskytovat. Mladé ženy a mladí muži, na příštím Vzájemném sdružení místo toho, abyste vytáhli telefon a dívali se, co dělají vaši přátelé, všeho nechte, podívejte se kolem sebe a položte si otázku: „Kdo mě dnes potřebuje?“ Můžete být klíčovou osobou, která podá pomocnou ruku některému z vrstevníků a ovlivní jeho život nebo povzbudí přítele, který tíše bojuje s obtížemi.

Požádejte Nebeského Otce, aby vám ukázal ty, kteří potřebují vaši pomoc, a inspiroval vás, jak jim nejlíže sloužit.

Pamatujte na to, že Spasitel nejčastěji sloužil jednomu člověku po druhém.

Našemu vnukovi Ethanovi je 17 let. Letos v létě mě dojalo, když mi řekl, že se nechal inspirovat příkladem své matky a každý den se modlí o příležitost někomu sloužit. Když jsme trávili čas s jeho rodinou, všimla jsem si, jak Ethan jedná se svým bratrem a sestrami s trpělivostí, láskou a laskavostí, jak pomáhá rodičům a jak se zajímá o druhé. S obdivem sleduji, jak si všímá lidí kolem sebe a jak si přeje jim sloužit. Je pro mě příkladem. Budeme-li jako Ethan žádat Pána o příležitosti sloužit, umožníme Duchu otevřít nám oči, abychom si všimli potřeb lidí kolem sebe a toho „jednoho“, který nás ten den potřebuje, a zjistili, jak mu pomoci.

Kromě služby členům rodiny a sboru vyhledávejte příležitosti ke službě i ve svém okolí a obci. Ačkoli jsme občas vyzváni pomoci po velké katastrofě, v každodenním životě jsme povzbuzováni, abychom vyhledávali příležitosti pozvedat lidi v nouzi a pomáhat jim v místě, kde žijeme. Nedávno mi jeden prezident území, který slouží v zemi, jež prochází mnoha časnými zkouškami, sdělil, že lidem v nouzi v jiných částech světa nejlépe pomůžeme tím, že budeme platit štědré postní oběti, přispívat do Církevního humanitárního fondu a vyhledávat příležitosti sloužit ve svém okolí, ať žijeme kdekoli. Jen si představte, jakým požehnáním pro celý svět by bylo to, kdyby se touto radou řídil každý!

Bratři a sestry, a zvláště vy z řad mládeže, když se budete snažit stát se více takovými, jako je Spasitel Ježíš Kristus, a žít v souladu se svými smlouvami, budete i v budoucnu požehnáni touhou zmírňovat utrpení a pomáhat těm méně šťastným. Pamatujte na to, že některé z největších potřeb mohou být ty přímo před vámi. Začněte sloužit

doma a ve vlastní rodině. Tyto vztahy mohou přetrvávat věčně. I když – a možná hlavně když – situace ve vaší rodině není dokonalá, budete moci najít příležitosti sloužit, pozvedat a posilovat. Začněte tam, kde jste, mějte rádi svou rodinu takovou, jaká je, a připravujte se na rodinu, kterou chcete mít v budoucnu.

Modlete se o pomoc, abyste ve své sborové rodině rozpoznali ty, kteří potřebují lásku a povzbuzení. Nechodte na shromáždění s otázkou „Co z toho budu mít já?“, ale ptejte se: „Kdo mě dnes potřebuje? Čím mohu přispět?“

Zatímco budete žehnat své rodině a členům sboru, hledejte možnosti, jak požehnat i lidem v okolí. Ať již máte čas na rozsáhlou službu, nebo jí můžete věnovat jen pár hodin za měsíc, bude vaše úsilí požehnáním pro životy

lidí, ale i pro vás tak, jak si ani nedokážete představit.

President Spencer W. Kimball učil: „Bůh si nás všímá a bdí nad námi. Naše potřeby ale obvykle uspokojuje skrze druhého člověka.“⁶ Kéž si všichni uvědomujeme výsadu a pozhnání, jimiž je účast na konání díla našeho Nebeského Otce ve chvílích, kdy naplňujeme potřeby Jeho dětí, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Lukáš 9:24.
2. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“ *Liahona*, listopad 2009, 85.
3. Linda K. Burtonová, „Byl jsem cizincem“, *Liahona*, květen 2016, 14–15.
4. James E. Faust, „Ženství – nejvýše ctěné postavení“, *Liahona*, červenec 2000, 117.
5. D. Todd Christofferson, „Proč Církev“, *Liahona*, listopad 2015, 108, 109.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Plán a prohlášení

Prohlášení o rodině je Pánovo opětné potvrzení pravd evangelia, o které se potřebujeme v současné době, která rodinám přináší různé výzvy, opírat.

Jak je zjevné z našeho prohlášení o rodině, členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů jsou požehnáni jedinečnou naukou a odlišnými pohledy na svět. Zapojujeme se do mnoha světských aktivit, a dokonce v nich vynikáme, ale určitým oblastem se vyhýbáme, neboť se snažíme následovat učení Ježíše Krista a Jeho apoštolů – dávných i novodobých.

I.

V jednom podobenství Ježíš popsal ty, kteří „slyší slovo“, ale jsou „bez užitku“ poté, co starosti tohoto světa a zrádnosti bohatství toto slovo uduší. (Matouš 13:22.) Ježíš později pokáral Petra za to, že nechápe „těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské“, a prohlásil: „Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, [svou] pak duši [ztratil]?“ (Matouš 16:23, 26.) Když naposledy ve smrtelnosti učil své apoštoly, řekl jim: „Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ... protože vás svět nenávidí.“ (Jan 15:19; viz také Jan 17:14, 16.)

Podobně i spisy Ježíšových prvních apoštolů často používají symbol „světa“ jako protiklad vůči učení evangelia. „Nepřipodobňujte se světu tomuto“ (Římanům 12:2), učil apoštol Pavel.

Neboť „moudrost ... světa tohoto bláznovství jest u Boha“. (1. Korintským 3:19.) A „hledtež,“ varoval, „aťby vás někdo neobloupil ... podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista“. (Kolossenským 2:8.) Apoštol Jakub učil, že „přízeň světa jest nepřítelkyně Boží ..., protože kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítel Božím ... bývá“. (Jakub 4:4.)

Kniha Mormonova tento symbol protikladu vůči „světu“ používá často. Nefi prorokoval o konečném zničení

těch, kteří jsou zbudováni, „aby se stal[i] oblíbenými v očích světa, a [těch, kteří] vyhledávají ... věci světa“.

(1. Nefi 22:23; viz také 2. Nefi 9:30.)

Alma odsuzoval ty, kteří byli „nadutí ... pro marné věci světa“. (Alma 31:27.)

Lehiův sen ukazuje, že ti, kteří se snaží následovat železnou tyč – slovo Boží – se setkají s odporem světa. Obyvatelé veliké a prostorné stavby, kterou Lehi viděl, „se posmívali a ukazovali“ „pohrdavě prstem“. (1. Nefi 8:26–27, 33.)

Nefi se ve svém vidění, v němž mu byl tento sen vyložen, dozvěděl, že původcem tohoto posměchu a odporu jsou „zástupy země, ... svět a moudrost jeho; ... pýcha světa“. (1. Nefi 11:34–36.)

Co znamenají tato varování a příkázání z písem, abychom nebyli „ze světa“, či novodobé příkázání, abychom se „vzdal[i] světa“? (NaS 53:2.) President Thomas S. Monson shrnul toto učení takto: „Ve světě, který se tolik odchýlil od toho, co je duchovní, musíme být obezřetní. Je naprosto nezbytné, abychom zavrhovali cokoli, co není v souladu s našimi měřítky, a abychom

se přitom odmítali vzdát toho, po čem toužíme nejvíce – po věčném životu v království Božím.“¹

Bůh stvořil tuto zemi podle svého plánu, aby poskytl svým duchovním dětem místo, kde budou moci zažít smrtelnost jakožto nutný krok na cestě ke slávám, které si přeje pro všechny své děti. Ačkoli jsou různá království Boží a slávy, největším přáním Nebeského Otce pro Jeho děti je to, co president Monson nazval věčným životem v království Božím, což znamená oslavení v rodině. Toto je více než spasení. President Russell M. Nelson nám připomněl: „V Božím věčném plánu je spasení osobní záležitostí; [ale] oslavení je záležitostí rodinnou.“²

Znovuzřízené evangelium Ježíše Krista a inspirované prohlášení o rodině, o němž budu mluvit později, jsou základním učením, které je vodítkem v pozemské přípravě na oslavení. I když musíme žít se zákony řídicími manželství a s dalšími tradicemi upadajícího světa, ti, kteří usilují o oslavení, se musí v rodinném životě, kdykoli se Pánovy způsoby liší od způsobu světa, osobně rozhodovat podle způsobu Páně.

V tomto smrtelném životě nemáme žádné vzpomínky na to, co předcházelo našemu narození, a nyní zažíváme protivenství. Duchovně rosteme a dozráváme tím, že se rozhodujeme být poslušni Božích přikázání v řadě po sobě jdoucích správných rozhodnutí. Jejich součástí jsou smlouvy a obřady a také pokání, pokud se rozhodneme nesprávně. Když naproti tomu postrádáme víru v Boží plán, a požadovanými kroky se neřídíme nebo se jim vědomě vyhýbáme, tohoto růstu a vyzrálosti se zříkáme. Kniha Mormonova učí: „Tento život je dobou na to, aby se lidé připravili na setkání s Bohem.“ (Alma 34:32.)

II.

Svatí posledních dnů, kteří rozumějí Božímu plánu spasení, mají jedinečný pohled na svět, který jim pomáhá chápat důvod Božích přikázání, nezměnitelnou povahu Jeho požadovaných obřadů a základní roli našeho Spasitele Ježíše Krista. Spasitelovo Usmíření nás pod podmínkou našeho pokání vysvobozuje ze smrti a zachraňuje od hříchu. Díky tomuto pohledu na svět mají Svati posledních dnů specifické priority a zvyklosti a jsou požehnáni silou snášet zklamání a bolesti smrtelného života.

Jednání těch, kteří se snaží následovat Boží plán spasení, se nevyhnutelně může stát příčinou nepochopení, nebo dokonce konfliktu se členy rodiny či přáteli, kteří těmto zásadám nevěří. K podobnému konfliktu dochází vždy. Každá generace, která se snažila následovat Boží plán, měla své těžkosti. V dávných dobách prorok Izaiáš dodával sílu Izraelitům, které nazval těmi, kteří znají spravedlivost, „v jejichž srdce jsem vepsal zákon svůj“. Řekl jim: „Nebojte se potupy od lidí, ani se neobávejte spílání jejich.“ (Izaiáš 51:7; viz také 2. Nefi 8:7.) Ať již je příčina konfliktu s těmi, kteří nerozumějí či nevěří Božímu plánu, jakákoli, těm, kteří tomuto plánu

rozumějí, je vždy přikazováno, aby se rozhodovali podle způsobu Páně, nikoli podle způsobu světa.

III.

Plán evangelia, kterým se má řídit každá rodina, aby se připravila na věčný život a oslavení, je stručně popsán v dokumentu Církve z roku 1995 s názvem „Rodina – prohlášení světu“.³ To, co tento dokument hlásá, se samozřejmě zjevně liší od některých stávajících zákonů, zvyklostí a přesvědčení světa, v němž žijeme. V dnešní době patří mezi nejzřetelněji odlišné zásady soužití nesezdaných partnerů, sňatky osob stejného pohlaví a výchova dětí v takovýchto vztazích. Ti, kteří nevěří v oslavení či po něm netouží a jsou ponejvíce přesvědčení způsobu světa, považují toto prohlášení o rodině za pouhé pravidlo, které by se mělo změnit. Naproti tomu Svati posledních dnů tvrdí, že prohlášení o rodině definuje takový druh rodinných vztahů, v němž se může odehrávat ta nejdůležitější část našeho věčného rozvoje.

Jsme svědky rychlého a čím dál rozšířenějšího veřejného přijímání soužití nesezdaných partnerů a sňatků osob stejného pohlaví. S tím související mediální podpora, vzdělávání, či dokonce požadavky

týkající se zaměstnání představují pro Svaté posledních dnů obtížné výzvy. Musíme se snažit najít rovnováhu v souvislosti s protichůdnými požadavky, které vyplývají z toho, že se v osobním životě a učení řídíme zákonem evangelia, zatímco se snažíme projevat lásku ke všem lidem.⁴ Zároveň někdy čelíme tomu, co Izaiáš nazval „potup[ou] od lidí“, ale nemusíme z toho mít obavy.

Obrácení Svatých posledních dnů věří, že prohlášení o rodině, publikované téměř před čtvrt stoletím a nyní přeložené do mnoha jazyků, je Pánovo opětované potvrzení pravd evangelia, o které se potřebujeme v současné době, která rodinám přináší různé výzvy, opírat. Mezi dva příklady těchto výzev patří sňatky osob stejného pohlaví a soužití nesezdaných partnerů. Pouhých 20 let po vydání prohlášení o rodině Nejvyšší soud Spojených států úředně schválil sňatky osob stejného pohlaví a zrušil tím platnost tisíce let trvajících vzoru manželství, jež je omezeno na vztah mezi mužem a ženou. Šokující procento dětí ve Spojených státech narozených matkám nesezdaným s otcem dítěte se zvyšovalo postupně: 5 procent v roce 1960,⁵ 32 procent v roce 1995⁶ a nyní 40 procent.⁷

IV.

Prohlášení o rodině začíná oznámením, že „manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí“. Také potvrzuje, že „pohlaví je základní charakteristikou předpozemské, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce“. Dále prohlašuje, že „Bůh přikazuje, aby posvátné moci plození bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákoně oddáni jako manžel a manželka“.

Prohlášení potvrzuje trvajících povinnost manžela a manželky množit se a naplnit zemi a jejich posvátnou zodpovědnost „vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti“: „Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy.“ Vážnými slovy varuje před týráním či zneužíváním manželského partnera nebo potomstva a potvrzuje, že „štěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista“. A nakonec vyzývá k prosazování oficiálních kroků, „které jsou určeny k udržení a posilování rodiny jako základní jednotky společností“.

Tato důležitá nauková prohlášení vydali v roce 1995 prezident Církve a 14 dalších apoštolů Páně. Jako jeden z pouhých sedmi z oněch apoštolů, kteří jsou dosud naživu, pocítuji povinnost podělit se o to, co vedlo k tomuto prohlášení o rodině, pro informaci všem těm, kteří se o toto prohlášení zajímají.

Inspiraci určující, že je zapotřebí vydat prohlášení o rodině, obdrželi vedoucí Církve před více než 23 lety. Pro některé, kteří se domnívali, že naukovým pravdám o manželství a rodině druzí dobře rozumějí i bez opětovného vysvětlování, to bylo překvapení.⁸ Nicméně pocítovali jsme potvrzení inspirace a pustili se do práce. Byla stanovena témata a téměř rok o nich členové Kvora Dvanácti diskutovali. Byla navržena vhodná slova, která se znovu procházela a revidovala. S modlitbou jsme neustále prosili Pána o inspiraci ohledně toho, co máme říci a jak to máme říci. Vše k nám přišlo „řádku za řádkou, předpis za předpisem“, jak to Pán slíbil. (NaS 98:12.)

Během tohoto procesu přijímání zjevení byl navržený text předložen Prvnímu předsednictvu, které dohlíží na učení a nauku Církve a veřejně je vyhláší. Poté, co Předsednictvo provedlo další změny, oznámil prohlášení o rodině prezident Církve Gordon B. Hinckley. Na shromáždění žen, které se konalo 23. září 1995, uvedl prohlášení těmito slovy: „Když vidíme tolik záludnosti, která je vydávána za pravdu, když vidíme tolik klamných názorů na měřítka a hodnoty, tolik svodů a lákadel, které vedou ke hříchům světa, máme pocit, že na ně musíme upozornit a varovat před nimi předem.“⁹

Svědčím o tom, že prohlášení o rodině je dokument o věčné pravdě a vůle Páně ohledně Jeho dětí, které usilují o věčný život. Je základem učení a náboženských praktik

Církve v posledních 22 letech a bude jím i nadále v budoucnu. Takto na ně pohlížejte, učte o něm, žijte podle něho, a budete požehnáni, zatímco budete kráčet po cestě k věčnému životu.

Před čtyřiceti lety prezident Ezra Taft Benson učil, že „každá generace má své zkoušky a šanci v nich obstát“.¹⁰ Jsem přesvědčen, že náš postoj k prohlášení o rodině a to, jak toto prohlášení používáme, je jednou ze zkoušek

této generace. Modlím se o to, aby všichni Svatí posledních dnů v této zkoušce společně obstáli.

Zakončím slovy presidenta Gordona B. Hinckleyho, která pronesl dva roky poté, co bylo prohlášení o rodině oznámeno. Řekl: „Vidím nádhernou budoucnost ve velice nejistém světě. Budeme-li lpět na svých hodnotách, budeme-li stavět na svém dědictví, budeme-li kráčet v poslušnosti před Pánem, budeme-li prostě žít podle

evangelia, budeme požehnáni velkolepým a nádherným způsobem. Bude se na nás pohlížet jako na zvláštní lid, který našel klíč ke zvláštnímu štěstí.“¹¹

Svědčím o pravdivosti a věčné důležitosti prohlášení o rodině, které Pán Ježíš Kristus zjevil svým apoštolům pro oslavení Božích dětí. (Viz Nauka a smlouvy 131:1–4.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Thomas S. Monson, „Stůjte na svatých místech“, *Liahona*, listopad 2011, 83.
2. Russell M. Nelson, „Spasení a oslavení“, *Liahona*, květen 2008, 10.
3. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
4. Viz Dallin H. Oaks, „Láska a zákon“, *Liahona*, listopad 2009, 26–29.
5. Viz „Disastrous‘ Illegitimacy Trends“, *Washington Times*, Dec. 1, 2006, washingtontimes.com.
6. Viz Stephanie J. Ventura a kol., „Report of Final Natality Statistics, 1996“, *Monthly Vital Statistics Report*, June 30, 1998, 9.
7. Viz Brady E. Hamilton a kol., „Births: Provisional Data for 2016“, *Vital Statistics Rapid Release*, June 2017, 10.
8. Naše generální presidentka Mladých žen to o 20 let později vyjádřila dobře: „V té době jsme si ale jen stěží uvědomovali, jak zoufale budeme tyto základní pravdy potřebovat v dnešním světě coby měřítko, podle něhož musíme posuzovat každý nový směr světových dogmat, jež na nás doléhají z médií, z internetu, od odborníků, z televize a filmů, a dokonce i od zákonodárců. Prohlášení o rodině se stalo naším orientačním bodem při posuzování světských filosofí, a já svědčím o tom, že zásady uvedené v tomto prohlášení jsou platné dnes právě tak, jako byly před téměř 20 lety, kdy nám je prorok Boží předal.“ (Bonnie L. Oscarsonová, „Obráňkyně prohlášení o rodině“, *Liahona*, květen 2015, 14–15.)
9. Gordon B. Hinckley, „Stand Strong against the Wiles of the World“, *Ensign*, Nov. 1995, 100.
10. Ezra Taft Benson, „Our Obligation and Challenge“ (proslov pronesený na semináři pro oblastní reprezentanty, 30. září 1977), 2; v: David A. Bednar, „On the Lord's Side: Lessons from Zion's Camp“, *Liahona*, July 2017, 19.
11. *Učení presidentů Církve: Gordon B. Hinckley* (2016), 186; viz také Gordon B. Hinckley, „Look to the Future“, *Ensign*, Nov. 1997, 69.

Starší John C. Pingree ml.
Sedmdesátník

„Mám pro tebe práci“

Každý z nás hraje v podporování Božího díla důležitou roli.

Bůh řekl Mojžíšovi: „Mám pro tebe práci.“ (Mojžíš 1:6.) Zajímalo vás někdy, zda má Nebeský Otec nějakou práci i pro vás? Je něco důležitého, k čemu vás – konkrétně vás – připravil, abyste to vykonali? Svědčím o tom, že odpověď zní ano!

Posudte příběh Girishe Ghimireho, který se narodil a vyrůstal v Nepálu. Jako dospívající studoval v Číně, kde ho spolužák seznámil s evangeliem Ježíše Krista. Girish nakonec studoval jako doktorand na Univerzitě Brigham Younga, kde také potkal svou budoucí ženu. Usadili se v údolí Solného jezera a adoptovali dvě děti z Nepálu.

O několik let později, když bylo přes 1 500 uprchlíků z táborů v Nepálu přemístěno do Utahu,¹ pocítil Girish inspiraci, že má pomoci. Díky schopnosti plynně hovořit jejich jazykem a porozumění jejich kultuře sloužil jako tlumočnick, učitel a mentor. Někteří nepálské uprchlíky poté, co se usadili, projevíli zájem o evangelium. Byla zorganizována nepálsky mluvící odbočka a Girish později sloužil jako její prezident. Pomáhal také přeložit Knihu Mormonovu do nepálské jazyky.

Vidíte, jak Nebeský Otec Girishe připravil a jak ho používá?

Bůh má práci pro každého z nás

Bratři a sestry, Bůh má důležitou práci pro každého z nás. Když prezident Spencer W. Kimball promlouval k sestrám, učil pravdám, které se týkají všech: „Než jsme přišli [na zemi, obdrželi jsme] určité zodpovědnosti. ... I když si nyní nepamätujeme na podrobnosti, nemění to nic na vznešené skutečnosti, k níž jsme se kdysi zavázali.“² Jak vznešená pravda! Nebeský Otec má pro vás i pro mne konkrétní a významné úkoly, jež máme vykonat. (Viz Efezským 2:10.)

Tyto božsky dané úkoly nejsou vyhrazeny jen několika málo

privilegovaným. Jsou určeny nám všem – bez ohledu na pohlaví, věk, rasu, národnost, příjmovou skupinu, sociální status či církevní povolání. Každý z nás hraje v podporování Božího díla (viz Mojžíš 1:39) důležitou roli.

Někteří z nás pochybují, zda Nebeský Otec může použít *nás*, abychom něčím významným přispěli. Pamatujte však, že On vždy používá obyčejné lidi, aby dokázali neobyčejné věci. (Viz 1. Korintským 1:27–28; NaS 35:13; 124:1.) „[Jednáme] sami za sebe“ a „ta moc je v [nás]“, abychom „uskutečňova[li] mnoho spravedlivosti“. (NaS 58:27–28.)³

President Russell M. Nelson vysvětlil:

„Pán má pro vás v úmyslu více, než máte vy sami. Byli jste uchováni a vyhrazeni pro tuto dobu a toto místo. ...

Pán potřebuje, abyste změnili svět. Přijmete-li Jeho vůli za svou a budete-li se jí řídit, zjistíte, že dosahujete nemožného!“⁴

Jak máme tedy pochopit a konat práci, kterou pro nás Bůh má? Dovolte mi uvést čtyři zásady, jež nám pomohou.

Zaměřujte se na druhé

Zaprvé – zaměřujte se na druhé. Můžeme následovat Krista, „kterýž chodil, dobře čině“. (Skutkové 10:38; viz také 2. Nefi 26:24.)

Když jsem se vrátil z misie na plný úvazek, chyběl mi onen každodenní smysl čehokoli, co jsem dělal. Samozřejmě jsem musel dál dodržovat smlouvy, získat vzdělání, založit rodinu a vydělávat na živobytí. Ale přemýšlel jsem, zda existuje něco dalšího, či dokonce mimořádného, co by si Pán přál, abych dělal. Když jsem o tom několik měsíců přemítal, narazil jsem na tento verš: „Přeješ-li si to, budeš nástrojem k vykonání mnohého dobra v tomto pokolení.“ (NaS 11:8.) Duch mi pomohl pochopit, že hlavním účelem božsky daných úkolů je žehnat druhým a konat mnohé dobro.

Ke klíčovému životním rozhodnutím – například kde studovat, jakou práci vykonávat či kde žít – můžeme přistupovat v kontextu pomáhání druhým.

Jedna rodina se přestěhovala do nového města. Než aby hledali dům v bohaté čtvrti, měli pocit, že se mají ubytovat v oblasti, v níž žili lidé se značnými sociálními a ekonomickými potřebami. V průběhu let Pán skrze něj pracoval, aby pomohl mnoha jednotlivcům a upevňovali svůj sbor a kůl.

Jistý lékař provozoval běžnou praxi, ale měl pocit, že si má jeden den v týdnu vyčlenit na poskytování bezplatné péče lidem bez zdravotního pojištění. Díky ochotě tohoto muže a jeho manželky žehnat druhým Pán umožnil, aby pomáhali stovkám pacientů v nouzi, přičemž zároveň vychovávali velkou rodinu.

Objevte a rozvíjejte duchovní dary

Zadruhé – objevte a rozvíjejte duchovní dary. Nebeský Otec nám dal tyto dary, aby nám pomohl

rozpoznávat a konat práci, kterou pro nás má, a radovat se z ní.

Někteří z nás se ptají: „Mám já vůbec nějaké dary?“ A odpověď zní opět ano! „Každému člověku je dán dar Duchem Božím ..., aby to všem mohlo býti ku prospěchu.“ (NaS 46:11–12; zvýraznění přidáno.)⁵ V písmech je popsána řada duchovních darů (viz 1. Korintským 12:1–11, 31; Moroni 10:8–18; NaS 46:8–26), ale jsou i mnohé další.⁶ Mezi tyto dary může patřit schopnost mít soucit, vyjadřovat naději, vycházet dobře s lidmi, efektivně organizovat, přesvědčivě mluvit či psát, srozumitelně učit či pilně pracovat.

Jak tedy můžeme své dary rozpoznat? Můžeme se podívat do patriarchálního požehnání, zeptat se těch, kteří nás znají nejlépe, nebo osobně zjistit, v čem jsme přirozeně dobří a co děláme rádi. Co je nejdůležitější,

můžeme se zeptat Boha. (Viz Jakub 1:5; NaS 112:10.) On zná naše dary, protože nám je dal. (Viz NaS 46:26.)

Jakmile své dary objevíme, máme zodpovědnost je rozvíjet. (Viz Matouš 25:14–30.) Ani Ježíš Kristus „zprvu neobdržel plnost, ale [rozvíjel se] od milosti k milosti“. (NaS 93:13.)

Jeden mladý muž vytvářel ilustrace prosazující náboženské hodnoty. Mým oblíbeným obrázkem je portrét Spasitele, jehož kopie visí u nás doma. Tento bratr rozvíjel a používal své umělecké dary. Nebeský Otec skrze něj působil a inspiroval ostatní, aby se zdokonalovali ve svém učednictví.

Někdy máme pocit, že žádné zvlášť významné dary nemáme. Jednou se jistá sklíččená sestra úpěnlivě tázala: „Pane, co je mým osobním úkolem?“ On odpověděl: „Všímat si druhých.“ To byl duchovní dar! Od té doby nachází

radost v tom, že si všímá těch, na něž se často zapomíná, a Bůh skrze ni působí a žehná mnohým. Ačkoli některé duchovní dary možná nejsou význačné podle měřítek světa, jsou nezbytné pro Boha a Jeho dílo.⁷

Zužitkujte protivenství

Zatřetí – zužitkujte protivenství. Naše zkoušky nám pomáhají zjistit, jakou práci pro nás Nebeský Otec má, a připravit se na ni. Alma vysvětlil: „Po mnohém soužení ... mne [Pán učinil] nástrojem ve svých rukou.“ (Mosiáš 23:10.)⁸ I my, podobně jako Spasitel, jehož smírná oběť Mu umožňuje nám pomáhat (viz Alma 7:11–12), můžeme využívat poznání získané z obtížných prožitků k tomu, abychom pozvedali a posilovali druhé a žehnali jim.

Jistý úspěšný manažer v oblasti lidských zdrojů si poté, co byl propuštěn,

přečetl své patriarchální požehnání a pocítil inspiraci založit společnost, která pomáhá dalším odborníkům najít zaměstnání. (Dokonce pomohl najít práci i mně, když jsme se s rodinou vrátili z misie.) Pán použil jeho zkoušku jako odrazový můstek k tomu, aby mohl žehnat druhým, a přitom mu poskytl ještě smysluplnější práci.

Jednomu mladému manželskému páru se narodilo mrtvé děťátko. Se zarmouceným srdcem se rozhodli uctít svou dceru tím, že budou poskytovat poradenství a materiální podporu rodičům v podobných situacích. Pán působí skrze tento manželský pár díky jejich specifické empatii, kterou získali skrze protivenství.

Spoléhejte se na Boha

A začtvrté – spoléhejte se na Boha. Když Ho požádáme s vírou

a s opravdovým záměrem, On nám naše božsky dané úkoly zjeví.⁹ Jakmile je objevíme, pomůže nám tyto úkoly plnit. „Všechny věci jsou přítomné před očima [Jeho]“ (NaS 38:2; viz také Abraham 2:8); a v pravých chvílích otevře dveře, které otevřít potřebujeme (viz Zjevení 3:8). Dokonce poslal svého Syna Ježíše Krista abychom se na Něj mohli spoléhat a získávat sílu přesahující naše přirozené schopnosti. (Viz Filipenským 4:13; Alma 26:12.)

Jeden bratr, kterého znepokojovala rozhodnutí místní samosprávy, měl pocit, že má kandidovat ve volbách. Bez ohledu na náročnou kampaň použil víru a shromáždil prostředky, aby mohl kandidovat. Nakonec nezmohl, ale pocítil, že Pán ho vedl a dodával mu sílu, aby zvýšil povědomí o problémech, jež byly pro jeho obec důležité.

Osamocená matka vychovávající děti s vývojovými postiženími si kladla otázku, zda bude schopna se náležitě postarat o potřeby své rodiny. Ačkoli je to náročné, pocituje, že ji Pán posiluje, aby své nejdůležitější poslání úspěšně zvládala.

Varování

Zatímco nám Bůh pomáhá plnit naše božsky dané úkoly, protivník se snaží rozptylovat naši pozornost a odrazovat nás od smysluplného života.

Naším snad největším kamenem úrazu je hřích, který oslabuje naši citlivost vůči Duchu Svatému a brání nám v přístupu k duchovní moci. Máme-li vykonat práci, kterou pro nás Nebeský Otec má, musíme se snažit být čistými. (Viz 3. Nefi 8:1.) Žijeme tak, aby skrze nás mohl Bůh pracovat?

Satan se snaží nás rozptylovat méně důležitými věcmi. Pán napomenul jednoho z prvních vedoucích Církve: „Mysl tvá byla zaměstnávána věcmi

pozemskými více než věcmi ode mne ... a službou, ke které jsi byl povolán.“ (NaS 30:2.) Věnujeme se natolik světským věcem, že nás to odvádí od božsky daných úkolů?

Satan nás navíc sklíčuje pocity nedostatečnosti. Snaží se, aby nám naše práce připadala příliš obtížná nebo nám naháněla strach. My ale můžeme důvěřovat Bohu! Miluje nás. Přeje si, aby se nám dařilo. Pán kráčí před námi, bude s námi a nezklame nás. (Viz Deuteronomium 31:8; viz také Žalm 32:8; Přísloví 3:5–6; Matouš 19:26; NaS 78:18.)

Satan nás také může přesvědčovat, abychom svou práci považovali za méně hodnotnou, než je práce, kterou konají druzí. Avšak každé pověření od Boha je důležité, a budeme-li se radovat z toho, co nám Pán přikázal (viz Alma 29:9), budeme pocítovat naplnění.

Když Bůh pracuje skrze nás, protivník nás může pokoušet, abychom si přisvojovali zásluhu za dosažené výsledky. Můžeme ale následovat příklad Spasitelovy pokory tím, že se budeme vyhýbat osobní chvále a budeme oslavovat Otce. (Viz Matouš 5:16; Mojžíš 4:2.) Když se jeden novinář snažil vyjádřit uznání matce Tereze za její celoživotní snahu pomáhat chudým, opáčila: „Je to [Boží] práce. Jsem jako ... tužka v Jeho ruce. ... To On přemýšlí. On píše. Tužka s tím nemá nic společného. Tužka jen umožňuje, aby byla používána.“¹⁰

Závěr

Milovaní bratři a sestry, vyzývám každého z nás, abychom se poddali Bohu jakožto nástroje spravedlivosti. (Viz Římanům 6:13.) Poddát se Mu znamená, že Mu dáme na vědomí, že si přejeme být užiteční, a že budeme usilovat o Jeho vedení a čerpat Jeho sílu.

Jako vždy můžeme vzhlížet k Ježíši Kristu, našemu dokonalému příkladu. V předpozemském životě se Nebeský Otec zeptal: „Koho pošlu?“

A Ježíš odpověděl: „Zde jsem, pošli mne.“ (Abraham 3:27; viz také Izaiáš 6:8.)

Ježíš Kristus přijal svou představenou roli našeho Spasitele a Vykupitele, připravil se na ni a naplnil ji. Konal vůli Otce (viz Jan 5:30; 6:38; 3. Nefi 27:13) a splnil své božské úkoly.

Svědčím o tom, že když budeme následovat Kristův příklad a budeme se poddávat Bohu, použije i nás, abychom napomáhali Jeho dílu a žehnali druhým. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Refugee Processing Center, „Admissions and Arrivals“, ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women“, *Ensign*, Nov. 1979, 102.
3. President Gordon B. Hinckley nás povzbuzoval: „Věřte si. Věřte ve svou schopnost vykonat veliké a dobré věci. ... Jste dítě Boží a máte nekonečné schopnosti a možnosti.“ (*Učení presidentů Církve: Gordon B. Hinckley* [2016], 75.)
4. Russell M. Nelson, *Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do* (2015), 147.
5. President Dieter F. Uchtdorf poznamenal: „Náš Nebeský Otec vidí naše skutečné možnosti a schopnosti. Ví o nás to, co o sobě nevíme ani my sami. Během života nás inspiruje k tomu, abychom naplňovali míru svého stvoření. ...
Dejme si předsevzetí, že budeme následovat Spasitele a pilně se snažit o to, abychom se stali takovým člověkem, jakým se máme stát. Naslouchejme nabádáním Svatého Ducha a buďme jich poslušni. Budeme-li tak činit, Nebeský Otec nám zjeví

to, co jsme o sobě dosud ani netušili. Osvítí cestu před námi a otevře nám oči, abychom viděli své talenty, o kterých jsme nevěděli a které jsme si možná ani nedokázali představit.“ („O lítosti a předsevzetích“, *Liahona*, listopad 2012, 22, 23.)

6. Starší Bruce R. McConkie vysvětlil: „Duchovních darů je nekonečné množství a jejich rozmanitost je neomezená. Ty, které jsou uvedeny ve zjeveném slově, jsou pouhé ilustrace neohrazeného vyhlášení božské milosti, kterou milostivý Bůh dává těm, kteří Ho milují a kteří Mu slouží.“ (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 371.)
7. Starší Marvin J. Ashton učil: „Chtěl bych se namátkou zmínit o několika darech, které nejsou vždy zjevné nebo nápadné, ale které jsou velmi důležité. Mohou mezi nimi být vaše dary – dary, které nejsou tolik zjevné, nicméně jsou skutečné a cenné.
Zkusme si projít některé z těchto méně nápadných darů: dar ptát se; dar naslouchat; dar slyšet a používat tichý a jemný hlas; dar být schopen plakat; dar vyvarovat se sváru; dar být milý; dar vyvarovat se prázdných opakování; dar usilovat o to, co je spravedlivé; dar nevynášet soudy; dar hledět k Bohu o vedení; dar být učedníkem; dar pečovat o druhé; dar být schopen přemítat; dar pronášet modlitbu; dar vydávat mocné svědectví a dar přijímat Ducha Svatého.“ („There Are Many Gifts“, *Ensign*, Nov. 1987, 20.)
8. Pavel také učil: „[Bůh] těší nás ve všelikém ssouzení našem, abychom i my mohli potěšovat těch, kteříž by byli v jakémkoli ssouzení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.“ (2. Korintským 1:4.)
9. Starší Richard G. Scott vysvětlil: „Bůh má konkrétní plán pro váš život. Části tohoto plánu vám bude odhalovat, když o to budete s vírou a důslednou poslušností stát.“ („Jak žít dobře uprostřed rostoucího zla“, *Liahona*, květen 2004, 102.)
10. Mother Teresa, v: Edward W. Desmond, „Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God“, *Time*, Dec. 4, 1989, time.com.

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Chléb živý, který z nebe sestoupil

Pokud toužíme přebývat s Kristem a umožnit Mu, aby přebýval v nás, pak musíme usilovat o svatost.

Ježíš den poté, co v Galileji zázračně nasýtil pět tisíc lidí pouhými pěti ječnými chleby a dvěma rybičkami,¹ promluvil opět k lidem v Kafarnaum. Spasitel vyušil, že mnozí se ani tak nezajímají o Jeho učení jako spíše o to, aby byli znovu nasyceni.² Z toho důvodu se je snažil přesvědčit o nesmírně větší hodnotě pokrmu, „kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám“.³ Ježíš prohlásil:

„Ját jsem ten chléb života.

Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli.

Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl, nezemře.

Ját jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteráž já dám za život světa.“⁴

To, co měl Spasitel na mysli, Jeho posluchači, kteří Jeho slova brali jen doslovně, naprosto nepochopili. Se zděšením z této myšlenky se podívali: „Kterak tento může nám dáti tělo jísti?“⁵ Ježíš pokračoval ve vysvětlování:

„Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve jeho, nemáte života v sobě.

Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejspolečnější den.

Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj.“⁶

Poté popsal hluboký význam svého přirovnání:

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.

Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.“⁷

Jeho posluchači přesto nechápali, co Ježíš říká, a „mnozí ... slyševše to, řekli:

Tvrdát jest tato řeč. Kdo jí může slyšeti? ... A [od té doby] mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.“⁸

Jíst Jeho tělo a pít Jeho krev je pozoruhodným vyjádřením toho, jak zcela musíme Spasitele přijmout do svého života – do své bytosti – abychom s Ním byli zajedno. Jak toto nastane?

Zprv – musíme porozumět tomu, že Ježíš obětováním svého těla a krve usmířil naše hříchy a překonal smrt – jak fyzickou, tak duchovní.⁹ Je tedy zřejmé, že Jeho tělo přijímáme a Jeho krev pijeme tehdy, když od Něj přijímáme moc a požehnání plynoucí z Jeho Usmíření.

Nauka Kristova prohlašuje, co musíme dělat, abychom mohli obdržet smírnou milost. Musíme věřit a mít víru v Krista, činit pokání, dát se pokřtít a obdržet Ducha Svatého „a pak přichází odpuštění hříchů vašich ohněm a Duchem Svatým“.¹⁰ Toto je ta brána – náš přístup ke Spasitelově smírné milosti a k těsné a úzké cestě vedoucí do Jeho království.

„Pročež, budete-li se [na této cestě] tlačiti kupředu, hodujíce na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete míti život věčný. ...

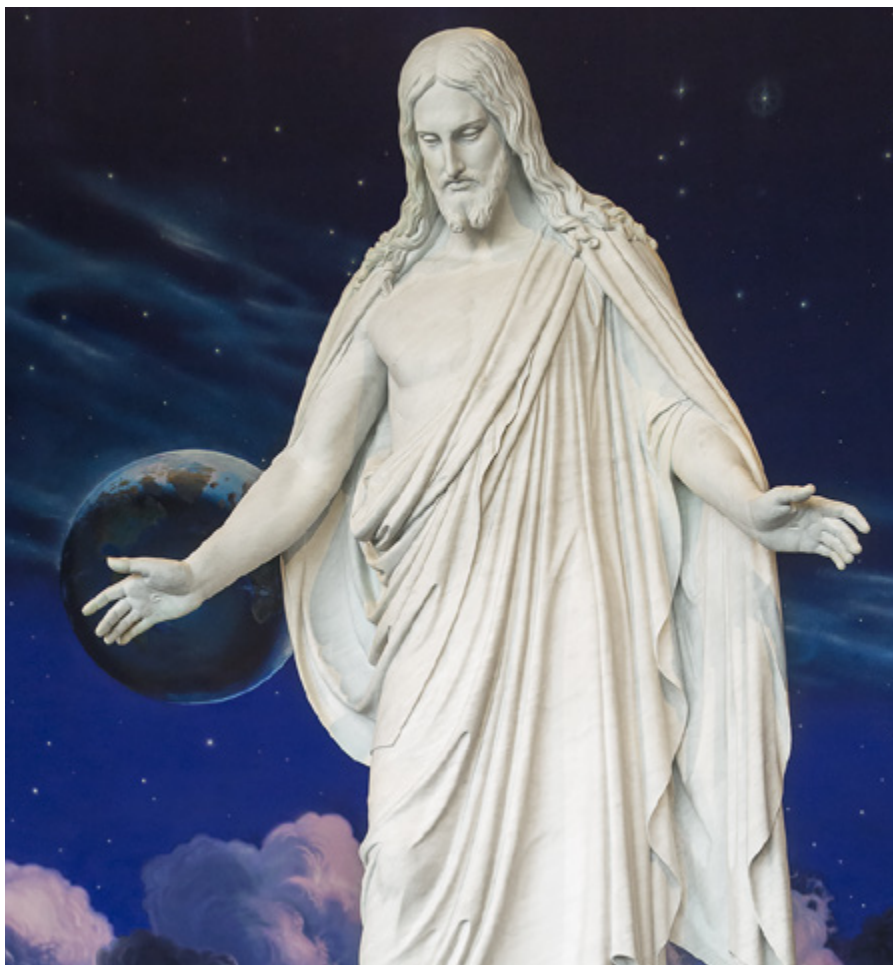

Vizte, toto je nauka Kristova a jediná a pravá nauka Otce i Syna i Ducha Svatého, což jest jeden Bůh bez konce.“¹¹

Je nádherné přemítat o symbolice svátosti večeře Páně. Chléb a voda představují tělo a krev Toho, kdo je Chléb života a Živá voda,¹² což nám jímavě připomíná cenu, kterou za naše vykoupění zaplatil. Když se láme chléb, připomínáme si rozdrásané tělo Spasitele. Starší Dallin H. Oaks jednou poznamenal, že „vzhledem k tomu, že se chléb naláme a roztrhá, je každý jeho kousek jedinečný podobně jako jsou jedineční lidé, kteří chléb přijímají. My všichni máme různé hříchy, z nichž musíme činit pokání. My všichni máme různou potřebu být posíleni skrze Usmíření Pána Ježíše Krista, kterého si při tomto obřadu připomínáme.“¹³ Když pijeme vodu, myslíme na krev, kterou prolil v Getsemanech a na kříži, a na její posvěcující moc.¹⁴ S vědomím toho, že „žádná nečistá věc nemůže vejít do království jeho“ se zavazujeme, že budeme patřit mezi ty, „kteří omyli šat svůj [ve Spasitelově] krvi ... pro svou víru a pokání ze všech hříchů svých, a pro věrnost svou do konce“.¹⁵

Mluvil jsem o přijímání Spasitelovy smírné milosti, která nám odnímá hříchy a poskvrnění od oněch hříchů v nás. Avšak symbolické požívání Jeho těla a pití Jeho krve má ještě další význam – totiž osvojit si ve svém nitru vlastnosti a charakter Krista, odložit přirozeného člověka a stát se Svatým „skrze usmíření Krista Pána“.¹⁶ Když každý týden přijímáme chléb a vodu svátosti, bylo by dobré se zamyslet, jak zcela a bezvýhradně musíme začlenit Jeho charakter a způsob Jeho bezhříšného života do života svého a do své bytosti. Ježíš by nemohl usmířit hříchy ostatních, kdyby On sám nebyl bez hříchu. Vzhledem k tomu, že spravedlnost si na Něj nemohla činit žádný nárok,

mohl se za nás obětovat, aby spravedlnost uspokojil, a poté nabízet milosrdenství. Když pamatujeme na Jeho smírnou obět a ctíme ji, máme rovněž rozjímat o Jeho bezhříšném životě.

K tomu je zapotřebí se z naší strany intenzivně snažit. Nemůžeme se spokojit s tím, že zůstaneme takovými, jakými jsme, ale musíme se neustále posouvat k míře postavy plnosti Kristovy.¹⁷ Podobně jako otec krále Lamoniho v Knize Mormonově musíme být ochotni vzdát se všech svých hříchů¹⁸ a zaměřovat se na to, co od nás Pán očekává – jednotlivě i společně.

Nedávno mi jeden můj přítel vyprávěl zážitek, který se mu přihodil, když sloužil jako prezident misie. Prodělal operaci, po níž se musel několik týdnů zotavovat. Během rekonvalescence věnoval čas bádání v písmech. Když jednou odpoledne přemítal o Spasitelových slovech v 27. kapitole 3. Nefiho, usnul. Následně vzpomínal:

„Měl jsem sen, v němž se mi naskytl živý a panoramatický pohled na můj život. Byly mi ukázány mé hříchy, chybná rozhodnutí, okamžiky, ... kdy jsem se choval k druhým netrpělivě, a také situace, kdy jsem opomněl něco dobrého říci nebo udělat. ... Souhrnný ... [náhled na] můj život mi byl ukázán v pouhých několika minutách, ale připadalo mi, že to trvá mnohem déle. Se zděšením jsem se probudil a ... ihned jsem u postele poklekl a začal se modlit, abych prosil o odpuštění, přičemž jsem vylil pocity svého srdce tak jako nikdy předtím.

Před tímto snem jsem netušil, že [mám] tak moc zapotřebí činit pokání. Mé chyby a slabosti mi najednou přišly tak jasné, že mi propast mezi tím, kým jsem, a svatostí a dobrotivostí Boha připadala velká [jako] miliony mil. V modlitbě onoho odpoledne jsem celým svým srdcem vyjádřil nehlubší vděčnost Nebeskému Otci a Spasiteli za

to, co pro mě dělají, a za vztahy s manželkou a dětmi, kterých si tolik vážím. Zatímco jsem byl ještě na kolenou, pociťoval jsem nesmírně hmatatelně také Boží lásku a milosrdenství, i když jsem se cítil velmi nehoden. ...

Mohu potvrdit, že od onoho dne již nejsem takový jako dřív. ... Srdce se mi změnilo. ... Výsledkem je to, že jsem si vypěstoval větší empatii vůči ostatním, s větší schopností milovat spojenou s pocitem naléhavosti ohledně kázání evangelia. ... Dokáží se ztotožnit s poselstvími víry, naděje a daru pokání, která se nacházejí v Knize Mormonově, [jako] nikdy předtím.“¹⁹

Je důležité si uvědomit, že toto živě názorné zjevení o hříšících a nedokonalostech, které tento dobrý muž obdržel, ho neskličilo ani ho nevedlo k zoufalství. Ano, pociťoval určitý šok a výčitky. Pociťoval intenzivně, že potřebuje činit pokání. Byl pokořen, ale přesto pociťoval vděčnost, pokoj a naději – skutečnou naději – díky Ježíši Kristu, který je „ten chléb živý, kterýž ... s nebe sstoupil“.²⁰

Můj přítel mluvil o propasti, kterou ve svém snu viděl mezi svým životem a svatostí Boží. *Svatost* je to správné slovo. Jíst Kristovo tělo a pít Jeho krev znamená usilovat o svatost. Bůh přikazuje: „Svatí buďte, nebo já svatý jsem.“²¹

Enoch nás vyzval: „Uč[te] tomu děti své, že všichni lidé, všude, musejí činit pokání, jinak nemohou nikterak zdědit království Boží, neboť žádná nečistá věc tam nemůže přebývat, nebo přebývat v přítomnosti jeho; neboť, v jazyce Adamově, Muž Svatosti je jméno jeho, a jméno jeho Jednorozeného je Syn Muže, a to Ježíš Kristus.“²² Jako chlapec jsem přemýšlel o tom, proč je v Novém zákoně Ježíš často označován (a dokonce se sám označuje) jako Syn člověka, když je ve skutečnosti Syn Boží, ale Enochova slova objasňují, že toto označení je vlastně uznáním Jeho božskosti a svatosti – On je Syn Muže Svatosti, Boha Otce.

Pokud toužíme přebývat s Kristem a umožnit Mu, aby přebýval v nás,²³ pak musíme usilovat o svatost, a to jak

v těle, tak na duchu.²⁴ Usilujeme o ni v chrámu, na němž jsou uvedena slova „Svatost Pánu“. Usilujeme o ni v manželství, v rodině a doma. Usilujeme o ni každý týden, když se radujeme v Pánově svatém dni.²⁵ Usilujeme o ni i v maličkostech každodenního života – v řeči, v oblékání, v myšlenkách. President Thomas S. Monson řekl: „Jsme výsledkem všeho, co čteme; všeho, co sledujeme; všeho, co posloucháme, a všeho, na co myslíme.“²⁶ Usilujeme o svatost tím, že na sebe každý den bereme svůj kříž.²⁷

Sestra Carol F. McConkieová poznamenala: „Rozlišujeme celou řadu zkoušek, pokušení a soužení, jež nás mohou odvést od všeho, co je před Bohem ctnostné a chvályhodné. Avšak ... naše zážitky ve smrtelnosti nám dávají příležitost zvolit si svatost. Tím, co nás posvěcuje a činí svatými, jsou nejčastěji oběti, které přinášíme v rámci dodržování svých smluv.“²⁸ A já bych k těmto přinášeným obětím přidal i službu, kterou poskytujeme.

Víme, že „když [jsme] ve službě bližních svých, [jsme] pouze ve službě svého Boha“.²⁹ A Pán nám připomíná, že takováto služba je ústředním bodem Jeho života a charakteru: „Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé.“³⁰ President Marion G. Romney moudře vysvětlil: „Služba není něco, co zde na zemi musíme přetrpět, abychom mohli získat právo žít v celestiálním království. Služba je právě tím základním prvkem, z něhož je vytvořen oslavený život v celestiálním království.“³¹

Zachariáš prorokoval, že v době Pánovy mileniální vlády budou mít i zvonky na koních na sobě nápis: „Svatost Pánu.“³² V tomto duchu pionýrští Svátí v těchto údolích přidávali

tuto připomínku – „svatost Pánu“ – na zdánlivě běžné či světské věci, a rovněž na ty, které bezprostředněji souvisely s praktikováním náboženství. Tato slova byla vytištěna na kalíšcích a podnosech pro svátost, na osvědčeních o vysvěcení sedmdesátníků i na standardě Pomocného sdružení. „Svatost Pánu“ se také objevilo nad výkladními skříněmi obchodního domu ZCMI neboli Družstevní obchodní instituce Sionu. Nacházelo se na hlavě kladiva i na bubnu. Slova „svatost Pánu“ byla odlita na kovových dveřních knoflících v domě presidenta Brigham Younga. Tyto odkazy na svatost na zdánlivě neobvyklých či nečekaných místech se mohou zdát nepatřičné, ale ukazují, jak všudypřítomný a stálý zájem o svatost je zapotřebí mít.

Přijímat Spasitelovo tělo a pít Jeho krev znamená odstranit z našeho života cokoli, co není v souladu s křesťanským charakterem, a přijmout Kristovy vlastnosti za své. Toto je širší význam pokání – nejen se odvrátit od minulých hříchů, ale i obrátit „své srdce a vůli k Bohu“³³ a jít kupředu. Tak jako se to stalo mému příteli ve zjevení, které obdržel ve snu, Bůh nám ukáže naše nedokonalosti a poklesky, ale také nám pomůže přeměnit slabé stránky v silné.³⁴ Pokud se upřímně zeptáme: „Čehož mi se ještě nedostává?“³⁵ Bůh nás nenechá hádat, ale s láskou nám

v zájmu našeho štěstí odpoví. A dodá nám naději.

Jedná se o náročné úsilí, a kdybychom se měli snažit dosáhnout svatosti jen sami, vzbuzovalo by to v nás nesmírné obavy. Vznesenou pravdou však je, že sami nejsme. Máme lásku Boží, milost Kristovu, útěchu a vedení Svatého Ducha a společenství a podporu spolebníků Svatých v těle Kristově. Nebudme spokojeni s tím, kde jsme, ale ani neztrácejme odvalu. Jedna prostá, ale hloubavá náboženská píseň nás vybízí:

*Věnuj čas svatosti, když svět spěchá dál,
věnuj čas tomu, abys byl často sám
s Ježíšem.
Hleď na Něj, bys takovým, jako On
se stal,
a Jeho podoba v tvých skutcích
projev se všem.³⁶*

Svědčím o Ježíši Kristu, onom chlebu živém, který sestoupil z nebe,³⁷ a o tom, že „kdož jí [Jeho] tělo a pije [Jeho] krev, máť život věčný“,³⁸ ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Jan 6:9.
2. Viz Jan 6:26.
3. Jan 6:27.
4. Jan 6:48–51.
5. Jan 6:52.
6. Jan 6:53–55.
7. Jan 6:56–57.
8. Jan 6:60, 66. Právě při této příležitosti se Spasitel zeptal svých Dvanácti: „Zdalíž i vy

chcete odjít?“ (Jan 6:67.) Petr, odpovídaje za ostatní členy Dvanácti, s odhodlanou vírou řekl: „Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.“ (Jan 6:68–69.) Nevím, zda v onom okamžiku Petr a jeho bratří rozuměli tomu, čemu je Pán učil, o něco lépe než učedníci, kteří Mistra opustili, ale Petr díky spolehlivému svědectví od Ducha věděl, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha (viz také Matouš 16:15–17), a že spasení nelze nalézt nikde jinde. Byl tudíž plně odhodlán následovat Ježíše, bez ohledu na okolnosti. Pokud měl nějaké otázky, mohly být zodpovězeny v patřičném čase, ale nenechal se odradit od věrnosti Synu Božímu – což je úžasný příklad pro nás pro všechny.

9. Viz Lukáš 22:44; Židům 13:12; Mosiáš 3:7; 15:7–8; Alma 7:13; Nauka a smlouvy 19:18; 38:4; 45:4–5.
10. 2. Nefi 31:17.
11. 2. Nefi 31:20–21.
12. Viz Jan 4:10.
13. Dallin H. Oaks, „Introductory Message“ (proslav pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 25. června 2017), 2.
14. Viz Mojžiš 6:60.
15. 3. Nefi 27:19; viz také Moroni 10:32–33.
16. Mosiáš 3:19.
17. Efezským 4:13.
18. Viz Alma 22:18.
19. Osobní korespondence.
20. Jan 6:51.
21. Viz 1. Petrova 1:16.
22. Mojžiš 6:57.
23. Viz Jan 6:56.
24. Viz Římanům 12:1.
25. Viz Izaiáš 58:13.
26. *Teachings of Thomas S. Monson*, comp. Lynne F. Cannegieter (2011), 267.
27. Viz Překlad Josepha Smitha, Matouš 9:23; 14:27–30; Joseph Smith Translation, Luke 14:27–28 (v anglickém vydání Bible SPD); Joseph Smith Translation, Luke 14:31 (v anglickém vydání Bible SPD).
28. Carol F. McConkieová, „Krása svatosti“, *Liahona*, květen 2017, 10.
29. Mosiáš 2:17.
30. Marek 10:45; viz také Alma 34:28.
31. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance“, *Liahona*, Mar. 2009, 19.
32. Viz Zachariáš 14:20.
33. Bible Dictionary, „Repentance“.
34. Viz Eter 12:27.
35. Matouš 19:20.
36. William D. Longstaff, „Take Time to Be Holy“, *The United Methodist Hymnal* (1989), č. 395.
37. Viz Jan 6:51.
38. Jan 6:54.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Bud'tež vy tedy dokonalí – nakonec

Vytrváme-li, pak někdy ve věčnosti bude naše zušlechtování dokončené a úplné.

Písma byla napsána proto, aby nám žehnala a povzbuzovala nás, a to nepochybně dělají. Děkujeme nebesům za každou kapitolu a verš, jež nám dosud byly dány. Všimli jste si však, že jednou za čas se objeví pasáž, která nám připomene, že *jsme* trochu nedokonalí? Například Kázání na hoře začíná konejšivými, laskavými blahosla-venstvími, ale ve verších, které následují, je nám řečeno – mimo jiné – že nemáme nejen zabíjet, ale dokonce se ani hněvat. Je nám řečeno, že nemáme nejen zcizoložit, ale dokonce ani mít nečisté myšlenky. Těm, kteří o to žádají, máme dát sukni a poté i kabát. Máme milovat své nepřátele, dobrořečit těm, kteří nás proklínají, a činit dobro těm, kteří nás nenávidí.¹

Pokud jste si při ranním studiu písem poté, co jste došli k těmto veršům, celkem jisti, že na vysvědčení z evangelia dobré známky nedostanete, pak poslední příkázání v této řadě to zaručeně zpečetí: „Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš ... v nebesích ... dokonalý jest.“² Po tomto posledním příkazu se nám chce zalézt do postele a schovat se pod peřinu. Takovéto celestiální cíle se zdají být nedosažitelné. Přesto by nám však Pán

nikdy nedal příkázání, o němž by věděl, že ho nedokážeme dodržovat. Podívejme se, kam nás toto dilema zavede.

Po celé Církvi slýchám mnohé, kteří s tímto problémem zápasí: „Zkrátka nejsem dostatečně dobrý.“ „Jsem tak nedokonalá.“ „Nikdy na to nebudu stačit.“ Slýchám to od dospívajících. Slýchám to od misionářů. Slýchám to od nově obrácených. Slýchám to od členů, kteří jsou v Církvi celý život. Jedna přemýšlivá Svatá posledních dnů, sestra Darla Isacksonová, poznamenala,

že Satanovi se tak nějak povedlo docílit toho, že nám smlouvy a příkázání připadají jako prokletí a zatracení. U někoho Satan převrátil ideály a inspi-raci obsažené v evangeliu v sebená-vist a šíření bídné nálady.³

To, co nyní říkám, v žádném ohle-du nepopírá ani nesnižuje význam jakéhokoli příkázání, které nám kdy Bůh dal. Věřím v Boží dokonalost a vím, že jsme Jeho duchovní synové a dcery s božským potenciálem stát se takovými, jako je On. Ale také vím, že jako děti Boží se nemáme shazovat a ponižovat, jako kdybychom se snad mohli stát takovými, jakými si Bůh přeje, abychom se stali, jen na základě neustálého sebetýrání. To rozhodně ne! Doufám, že s ochotou činit pokání a neustálou touhou po větší spravedli-vosti v srdci budeme schopni pracovat na svém zdokonalování, aniž bychom si přivodili žaludeční vředy či anorexii, byli v depresi nebo si zničili sebeúctu. Toto *není* to, co si Pán přeje pro děti v Primárnkách či pro kohokoli jiného, kdo upřímně zpívá píseň „Mým příkla-dem je Pán Ježíš“.⁴

Mám-li tuto záležitost zasadit do správného kontextu, dovolu mi připomenout

nám všem, že žijeme v padlém světě a prozatím jsme padlými lidmi. Jsme v *telesiálním* království – na začátku je písmeno *t*, nikoli *c*. Jak učil president Russell M. Nelson, zde ve smrtelnosti si na dokonalost „musíme počkat“.⁵

A tak věřím, že Ježíš neměl v úmyslu, aby se Jeho kázání na toto téma stalo slovním kladivem, které nás má tlouci kvůli našim nedokonalostem. Nikoli, věřím, že měl v úmyslu, aby toto kázání vzdalo čest tomu, kým a čím Bůh, Věčný Otec, je a čeho s Ním můžeme ve věčnosti dosáhnout. Každopádně jsem vděčný za to, že vím, že bez ohledu na *mé* nedokonalosti je alespoň Bůh dokonalý – že alespoň On je například schopen milovat své nepřátele, protože někdy jsme kvůli přirozenému člověku⁶ v nás těmito nepřáteli my sami. Jak vděčný jsem, že alespoň Bůh dokáže žehnat těm, kteří Ho lživě využívají, protože my *všichni*, aniž bychom to chtěli či zamýšleli, Ho někdy lživě využíváme! Jsem vděčný za to, že Bůh je milosrdný a mírotvorce, protože já potřebuji milosrdenství a svět potřebuje mír. Samozřejmě že vše, co říkáme o ctnostech Otce, můžeme říci i o Jeho Jednorozeném Synovi, který žil a zemřel v téže dokonalosti.

Jedním dechem však dodávám, že když se zaměřujeme spíše na to, čeho dosáhli Otec a Syn, než na vlastní poklesky, ani v nejmenším nás to neospravedlňuje, abychom žili nedisciplinovaně nebo snižovali úroveň svých měřítek. Nikoli, evangelium je od počátku určeno pro zdokonalování Svatých, dokud nedospějeme k dokonalému člověku, dokud nedosáhneme míry „postavy plného věku Kristova“.⁷ Jen se snažím říct, že minimálně jedním z účelů určitého verše z písem či přikázání může být připomenout nám, jak vznešená postava „plného věku Kristova“⁸ skutečně je, a inspirovat nás

k větší lásce a obdivu k Němu a k větší touze být takovým, jako je On.

„Ano, pojďte ke Kristu a buďte v něm zdokonalováni ...“, žádá naléhavě Moroni. „[Milujte] Boha celou svou mocí, myslí a silou, [a] pak ... *milostí jeho [můžete] býti dokonalí v Kristu*.“⁹ Skutečnou dokonalost můžeme očekávat jedině jako dar z nebe – nemůžeme jí dosáhnout jen vlastním úsilím. A tak nám milost Kristova nabízí nejen spasení od zármutku, hříchu a smrti, ale i spasení od našeho vlastního vytrvalého sebekritizování.

Dovolu mi použít jedno Spasitelovo podobenství, abych toto vyjádřil trochu jinak. Jistý služebník dlužil svému králi částku 10 000 hřiven. Když si král vyslechl jeho prosby o trpělivost a milosrdenství, „slitovav se pán nad služebníkem tím, ... a dluh jemu odpustil“. Pak ale tentýž služebník nechtěl odpustit svému spoluslužebníkovi, který mu dlužil 100 peněz. Když se o tom král doslechl, lamentoval nad tím, jemuž odpustil: „Zdaliž i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou?“¹⁰

Mezi odborníky existují odlišné názory na hodnotu zde zmiňovaných peněz, ale mám-li to zjednodušit – a promiňte

mi, že to vyjádřím v americké měně – pokud by onen menší neodpuštěný dluh v částce 100 peněz byl například 100 dolarů v dnešní době, pak by dluh ve výši 10 000 hřiven, který král tak ochotně odpustil, dnes dosahoval 1 miliardy dolarů – či více!

Jako osobní dluh je toto astronomické číslo – naprosto nad naše chápání. (To se ani nedá utratit!) Nuže pro účely tohoto podobenství *má být* tento dluh nepochopitelný; *má* přesahovat naši schopnost si ho představit, neřkuli naši schopnost ho splatit. Je tomu tak proto, že toto není příběh o dvou služebnících v Novém zákoně, kteří spolu polemizují. Je to příběh o nás, o padlé lidské rodině – o všech smrtelných dlužnících, přestupnících a věznicích. Každý z nás je dlužníkem; a rozsudkem je pro každého z nás vězení. A ve vězení bychom všichni zůstali, kdyby nebylo milosti našeho Krále, který nás osvobozuje prostě proto, že nás miluje a je pohnut „soucitem vůči nám“.¹¹

Ježíš zde používá nepředstavitelné srovnání, protože Jeho Usmíření je nepředstavitelný dar, za nějž byla zaplácena nepochopitelná cena. A tak se domnívám, že toto je přinejmenším do určité míry význam Ježíšovy výzvy,

abychom byli dokonalí. Možná dosud nejsme schopni projevovat 10 000 hřivnovou dokonalost, které dosáhli Otec a Syn, ale *není* toho příliš, pokud nás žádají, abychom byli o trochu více takovými, jako jsou Oni, v maličkostech – abychom mluvili a jednali, milovali a odpouštěli, činili pokání a zlepšovali se alespoň na 100penízové úrovni, což nepochybně v naší moci je.

Bratři a sestry, kromě Ježíše po této pozemské pouti, na niž se nacházíme, nikdo bezchybně nekráčel, a tak se zde ve smrtelnosti snažme vytrvale zdokonalovat, aniž bychom byli posedlí tím, co vědci studující lidské chování nazývají „toxickým perfekcionismem“.¹² Vyhýbejme se tomu, abychom tento extrém očekávali od sebe, od ostatních nebo, mohl bych dodat, od těch, kteří jsou povoláni sloužit v Církvi – což v případě Svatých posledních dnů znamená *všichni*, neboť my všichni jsme povoláni někde sloužit.

Na toto téma napsal Lev Tolstoj příběh o knězi, kterého jeden z jeho farníků kritizoval za to, že nežije tak oddaně, jak má, a z toho vyvodil závěr, že zásady, jimž chybující kazatel učí, musí být rovněž chybné.

V odpověď na tuto kritiku kněz říká: „Podívej se na můj život nyní

a porovnej ho s mým životem předchozím. Uvidíš, že se snažím žít podle pravdy, kterou hlásám.“ Tento kněz, neschopen žít podle vysokých ideálů, kterým učí, přiznává, že selhává. Avšak zvolává:

„Útoč na mě, [chceš-li,] já sám to tak dělám, ale [neútoč] ... na cestu, po níž kráčím. ... Pokud znám cestu domů, ale] kráčím po ní jako opilec, je snad tato cesta o něco méně správná jen proto, že vrávorám z jednoho okraje na druhý?

... Nevolej vesele: ‚Podívejte na něj! ... Jak se plazí v blátě!‘ Nikoli, neměj škodolibou radost, ale ... pomoz [komukoli, kdo se snaží kráčet po cestě vedoucí zpět k Bohu].“¹³

Bratři a sestry, každý z nás touží po křesťanštějším způsobu života, než jaký se nám často daří vést. Pokud toto otevřeně přiznáváme a snažíme se zlepšovat, nejsme pokrytci; jsme lidé. Nedopusťme, abychom se kvůli vlastním slabostem smrtelnosti a nevyhnutelným nedokonalostem dokonce i těch nejlepších mužů a žen kolem sebe stali cynickými ve vztahu k pravdám evangelia, k pravdivosti Církve, k naději na budoucnost či k možnosti dosáhnout opravdové božskosti. Vytrváme-li, pak někdy ve věčnosti bude naše zušlechtování dokončené a úplné – což

je význam onoho novozákonního slova *dokonalost*.¹⁴

Svědčím o tomto velkolepém cíli, který je nám dostupný díky Usmíření Pána Ježíše Krista, který sám pokračoval „od milosti k milosti“,¹⁵ dokud ve své nesmrtelnosti¹⁶ neobdržel dokonalou plnost celestiální slávy.¹⁷ Svědčím v tuto i v každou hodinu o tom, že nám svýma po hřebecích zjizvenýma rukama nabízí tutéž milost, má s námi strpení, povzbuzuje nás a odmítá nás opustit, dokud nebudeme v bezpečí doma, v objetí Nebeských rodičů. O tento dokonalý okamžik stále usiluji, jakkoli těžkopádně. Za tento dokonalý dar stále vzdávám díky, jakkoli nezpůsobile. A činím tak ve jménu Dokonalosti samé, Toho, kdo nebyl nikdy těžkopádný ani nezpůsobilý, ale kdo miluje nás všechny, kteří takoví jsme – ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Matouš 5:1–47.
2. Matouš 5:48.
3. Viz Darla Isackson, „Satan’s Counterfeit Gospel of Perfectionism“, *Meridian Magazine*, June 1, 2016, ldsmag.com.
4. „Mým příkladem je Pán Ježíš“, *Zpěvník pro děti*, 40.
5. Viz Russell M. Nelson, „Perfection Pending“, *Ensign*, Nov. 1995, 86–88.
6. Mosiáš 3:19.
7. Efezským 4:12–13.
8. Efezským 4:13.
9. Moroni 10:32; zvýraznění přidáno.
10. Viz Matouš 18:24–33.
11. Nauka a smlouvy 121:4.
12. Viz Joanna Benson a Lara Jackson, „Nobody’s Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression“, *Millennial Star*, Mar. 21, 2013, millennialstar.org.
13. „The New Way“, *Leo Tolstoy: Spiritual Writings*, sel. Charles E. Moore (2006), 81–82.
14. Pokud jde o osvětlující pojednání o významu řeckého slova, které se v Novém zákoně překládá jako *dokonalý* („teleios“), viz proslov presidenta Russella M. Nelsona na generální konferenci v říjnu 1995: „Perfection Pending“. (*Ensign*, Nov. 1995, 86–87.)
15. Nauka a smlouvy 93:13.
16. Viz Lukáš 13:32.
17. Viz Nauka a smlouvy 93:13.

Přednesl prezident Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Bratři a sestry, nyní vám přednesu jména generálních autorit, územních sedmdesátníků a generálních předsednictev pomocných organizací Církve k hlasování pro vyjádření podpory.

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasi Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu

rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.
Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto Kvora – jsou to: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson a Dale G. Renlund.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádčům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projeďte to stejným způsobem.

Starší Donald L. Hallstrom a Richard J. Maynes byli uvolněni ze služby jako členové Předsednictva Sedmdesáti.

Všichni ti, kteří chtějí projevit vděčnost těmto bratřím za jejich službu, tak mohou učinit zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu starším Juanu A. Ucedovi a Patricku Kearonovi, kteří byli povoláni sloužit jako členové Předsednictva Sedmdesáti.

Ti, kteří jsou ochotni vyjádřit podporu těmto bratřím v jejich novém pověření, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme s poděkováním za oddanou službu uvolnit starší Stanleyho G. Ellise, Larryho R. Lawrence a W. Craiga Zwicka jako

sedmdesátníky – generální autority a udělit jim emeritní status.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření vděčnosti těmto bratřím za jejich vynikající službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Winsor Balderrama, Robert M. Call, Christopher Charles, Gene R. Chidester, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Peter F. Evans, Francisco D. N. Granja, Jurij A. Guščin, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Declan O. Madu, Alexander T. Mestre, Jared R. Ocampo, Andrew M. O’Riordan, Jesús A. Ortiz, Abenir V. Pajaro, Siu Hong Pon, Robert C. Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge L. Saldívar, Ciro Schmeil, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto a Ricardo Valladares.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Torbenu Engbjergovi jako územnímu sedmdesátníkovi.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Ty, kteří u kteréhokoli návrhu hlasovali proti, vyzýváme, aby se obrátili na svého presidenta kůlu.

Bratři a sestry, děkujeme vám za stálou víru a modlitby ve prospěch vedoucích Církve. ■

Starší Gary E. Stevenson

Kvorum Dvanácti apoštolů

Duchovní zatmění

Nedovolte, aby rozptýlení v životě zastíňovala světlo nebe.

21. srpna letošního roku se staly dvě vzácné události, které upoutaly pozornost lidí po celém světě. První událostí byly oslavy 90. narozenin našeho milovaného proroka, presidenta Thomase S. Monsona. Byl jsem v té době v území Tichomoří a byl jsem nadšený z toho, že Svatí v Austrálii, na Vanuatu, na Novém Zélandu i v oblasti Francouzské Polynésie o tomto jeho osobním milníku nejen vědí, ale také ho s radostí oslavují. Měl jsem to štěstí, že jsem se mohl připojit k jejich srdečným projevům víry a lásky k tomuto úžasnému muži. Jak inspirující je vidět vztah, který Svatí posledních dnů mají ke svému prorokovi!

President Monson, jenž samozřejmě myslel na ty, kteří mu chtějí popřát k narozeninám, popsal ideální narozeninový dárek: „Najděte někoho, kdo má těžkosti nebo je nemocný či opuštěný, a něco pro něj udělejte. To je to jediné, co si přejí.“¹ Presidente Monson, máme vás rádi a podporujeme vás.

Zatmění Slunce

Další vzácná a nebeská událost, která se přihodila téhož dne a která zaujala miliony lidí po celém světě, bylo úplné zatmění Slunce. Bylo to poprvé po 99 letech, kdy k takovému zatmění došlo napříč celými Spojenými státy.² Viděli jste někdy zatmění Slunce? Dovolte mi popsat to trochu podrobněji.

K úplnému zatmění Slunce dochází, když se Měsíc dostane mezi Zemi a Slunce a téměř zcela zakryje světlo vycházející z povrchu Slunce.³ To, že k tomu může dojít, mě přivádí k úžasu. Pokud si představíte, že by Slunce bylo velké jako obvyklé cyklistické kolo, Měsíc by měl v porovnání s ním stěží velikost malého kamínku.

Jak je možné, že samotný zdroj našeho tepla, světla a života může v takové míře zastínit v porovnání s ním něco tak nepatrně malého?

Ačkoli je Slunce 400krát větší než Měsíc, je také 400krát dále od Země.⁴ Z pozemského pohledu se kvůli této poloze zdá, že Slunce a Měsíc jsou stejně velké. A když se tato dvě tělesa dostanou do správného postavení,

připadá nám, že Měsíc celé Slunce zakryje. Moji přátelé a členové rodiny, kteří byli v tu chvíli v zóně úplného zatmění, popsali, jak světlo vystřídala temnota, objevily se hvězdy a přestali zpívat ptáci. Vzduch se ochladil, protože teplota při zatmění může klesnout i o více než 11 stupňů Celsia.⁵

Popisovali úžas, údiv, a dokonce i úzkost, protože zatmění s sebou přináší určitá rizika. Všichni však byli opatrní a chránili se před trvalým poškozením zraku neboli před „slepotou způsobenou zatměním“. Bezpečnost si zajistili tím, že si vzali brýle se speciálními čočkami filtrujícími světlo, které oči před možným poškozením ochrání.

Podobenství

Podobně jako může velmi malý Měsíc zakrýt velkolepé Slunce a zastínit jeho světlo a teplo, *duchovní* zatmění může nastat tehdy, když dopustíme, aby se k nám dostaly nedůležité a obtěžující překážky – ty, kterým čelíme ve všedním životě – tak blízko, že zakryjí velkolepost, jas a vřelost světla Ježíše Krista a Jeho evangelia.

Starší Neal A. Maxwell posunul toto podobenství ještě dál, když řekl: „Když si člověk přidrží blízko u oka dokonce i něco tak malého, jako je vlastní palec, může mu to zakrýt i ohromné Slunce. Slunce tam ale i přesto dál je. Tuto slepotu si člověk přivodil sám. Když dovolíme, aby se k nám ostatní věci přiblížily až moc, a dáme je na první místo, zakryjeme si tím pohled na nebe.“⁶

Nepochybně si nikdo z nás nechce záměrně zakrýt pohled na nebe ani dovolit, aby v našem životě nastalo duchovní zatmění. Dovolte mi podělit se o několik myšlenek, které nám mohou pomoci zabránit tomu, aby nám duchovní zatmění přivodilo trvalé duchovní poškození.

Brýle evangelia – dívejte se z hlediska evangelia

Vzpomeňte si, jak jsem popisoval, že ti, kteří se dívají na zatmění Slunce, potřebují speciální brýle, aby se jim nepoškodil zrak, či aby dokonce neoslepli. Když se na duchovní zatmění díváme skrze ochranné a zjemňující čočky Ducha, díváme se z hlediska evangelia, a tím se chráníme před duchovní slepotou.

Zamysleme se nad několika příklady. Máme-li v srdci slova proroků a Svatého Ducha jako svého rádce, můžeme se dívat na částečně zakryté nebeské světlo skrze „brýle evangelia“, a tím se uchránit před poškozením způsobeným duchovním zatměním.

Jak si tedy brýle evangelia nasazujeme? Uvedu několik příkladů: naše brýle evangelia nám říkají, že si Pán přeje, abychom každý týden přijímali svátost, a že si přeje, abychom studovali písmo a každý den se modlili. Také nám říkají, že Satan nás bude pokoušet, abychom to nedělali. Víme, že Satan usiluje o to, aby nás připravil o svobodu jednání skrze rozptýlení a světská pokušení. I v době Joba zažívali někteří lidé duchovní zatmění, jak to vyjadřují slova: „Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šámají o poledni.“⁷

Bratři a sestry, když mluvím o dívání se skrze brýle evangelia, vězte prosím, že nemluvím o tom, že si nemáme připouštět problémy, jimž ve světě čelíme, či že o nich nemáme diskutovat nebo

že máme kráčet v blažené neznalosti pastí a zlovolností, které před námi nepřítel pokládá. Nemluvím o tom, abychom měli na očích klapky – právě naopak. Zkrátka říkám, že bychom se na problémy měli dívat skrze čočky evangelia. Starší Dallin H. Oaks poznamenal, že „dívat se z určitého hlediska znamená vidět všechny podstatné informace v náležitém vztahu“.⁸ Když se díváme z hlediska evangelia, otevírá nám to zrak a získáváme plný náhled na věčnost.

Když si nasadíte brýle evangelia, získáte širší rozhled a budete schopni zaostřit a lépe vidět to, jak přemýšlíte o svých prioritách, problémech, pokoušeních, a dokonce i o svých chybách. Uvidíte jasnější světlo, které byste bez brýlí vidět nemohli.

Je paradoxem, že duchovní zatmění v našem životě nemusí způsobovat jen to negativní. Může dojít k tomu, že často obdivuhodné či pozitivní činnosti, jimž se věnujeme, se k nám mohou přiblížit natolik, že zastíní světlo evangelia a přivodí temnotu. K těmto nebezpečím a rozptýlením mohou patřit vzdělání a prosperita, moc a vliv, ambice, či dokonce talenty a dary.

President Dieter F. Uchtdorf učil, že „z jakékoli ctnosti dohnané do extrému se stává neřest. ... V určitém bodě se z milníků mohou stát mlýnské kameny a z ambicí brzda našeho pokroku.“⁹

Dovolte mi podrobněji zmínit příklady, které by se mohly stát katalyzátorem v naší snaze vyvarovat se vlastních duchovních zatmění.

Sociální síť

Před několika měsíci jsem mluvil na konferenci žen na univerzitě BYU.¹⁰ Popisoval jsem, jak technologie, včetně sociálních sítí, pomáhají šířit „poznání o Spasiteli ... v každém národě, pokolení, jazyku a lidu“.¹¹ Mezi tyto

technologie patří církevní stránky jako LDS.org či Mormon.org; mobilní aplikace jako Knihovna evangelia, Mormon Channel, LDS Tools či Family Tree; a různé platformy sociálních sítí včetně Facebooku, Instagramu, Twitteru a Pinterestu. Tyto komunikační prostředky generují stovky milionů lajků, sdílení, zhlédnutí, tweetů a odkazů a staly se velmi efektivními a účinnými ve snaze dělit se o evangelium s rodinou, přáteli a spolupracovníky.

Navzdory všem ctnostem a vhodnému používání těchto technologií jsou s nimi spojená určitá rizika – když si je až příliš připustíme k sobě, mohou nám přivodit duchovní zatmění a potenciálně zakrýt jas a vřelost evangelia.

Používání sociálních sítí, mobilních aplikací a her může nadměrně pohlcovat náš čas a omezovat osobní kontakt s druhými. Tato ztráta osobní komunikace může ovlivňovat manželství, zabírat místo cenným duchovním návykům a potlačovat rozvoj sociálních dovedností, zvláště mezi mládeží.

Dalšími riziky spojenými se sociálními sítěmi je idealizování reality a vysilující srovnávání se s druhými.

Mnohé (ne-li všechny) fotografie zveřejňované na sociálních sítích mají tendenci zobrazovat život v tom nejlepším světle – často nerealisticky. Všichni jsme již někdy viděli nádherné obrázky vyzdobených domů, úžasných prázdninových míst, selfiček usmávajících se lidí, pečlivě připravených pokrmů a zdánlivě nedostupných tělesných proporcí.

Toto je například obrázek, který jste možná viděli na něčem profilu na sociálních sítích. Toto ale nezachycuje *úplný* obrázek toho, co se *ve skutečnosti* odehrává v reálném životě.

Když porovnáváme svou zdánlivě průměrnou existenci s upraveným a dokonale uspořádaným životem

druhých, jak je prezentován na sociálních sítích, může to v nás vyvolat pocity sklíčenosti, závidění, či dokonce zklamání.

Jedna dívka, která zveřejňovala spoustu osobních příspěvků, možná částečně z žertu poznamenala: „Jaký má smysl být šťastná, kdybyste to nemohli zveřejnit na internetu?“¹²

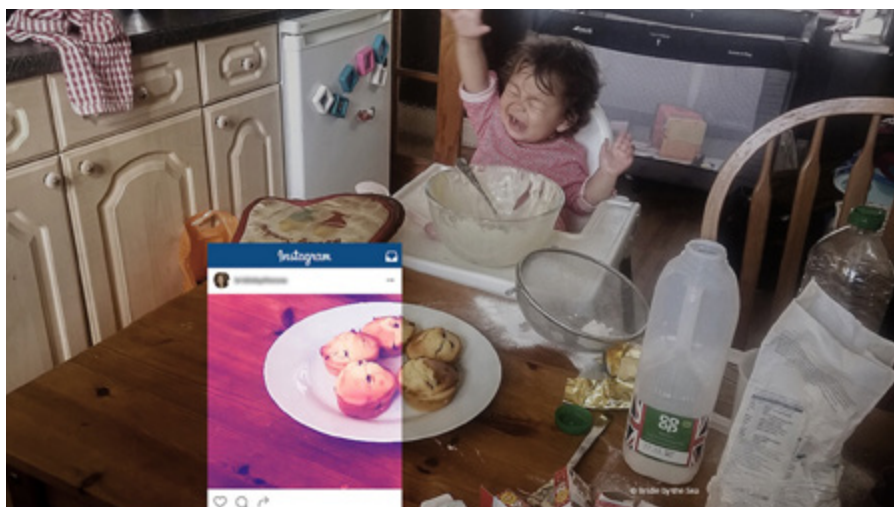
Jak nám dnes dopoledne připomněla sestra Oscarsonová, úspěch v životě nespočívá v tom, kolik lajků dostáváme

nebo kolik máme na sociálních sítích přátel či sledujících. Má však co do činění s tím, jak smysluplně komunikujeme s druhými a jaké světlo jim vnášíme do života.

Přál bych si, abychom se naučili žít více v realitě a abychom nacházeli více humoru a zažívali méně zklamání, když narazíme na obrázky, které mohou zobrazovat idealizovanou realitu a příliš často vedou k vysilujícímu srovnávání se s druhými.

Srovnávání se s druhými není očividně známkou jen dnešní doby, ale existovalo i v dobách minulých. Apoštol Pavel varoval lid ve své době, že ti, kteří se mezi „sami sebou ... měří, a přirovnávají sebe sobě“, nejsou moudří.¹³

Využívejme technologií, vzhledem k tolika vhodným a inspirovaným možnostem jejich používání, k tomu, abychom se učili, inspirovali a pozvedali a také abychom povzbuzovali druhé, aby se stali co nejlepšími – než abychom zobrazovali sami sebe v idealizovaných a virtuálních podobách. Učme také názorně nastupující generaci,

Fotografie zveřejněná na sociálních sítích nezachycovala *úplný* obrázek toho, co se dělo *ve skutečnosti*.

jak technologie používat spravedlivě, a varujeme mladé před riziky a ničivými důsledky, které jsou s jejich používáním spojeny. Nahlížení na sociální sítě brýlemi evangelia nás může ochránit před tím, aby se v našem životě staly duchovním zatměním.

Pýcha

Promluvejme si nyní o odvěkém kameni úrazu, kterým je pýcha. Pýcha je protikladem pokory, což je „ochota podřídit se vůli Páně“. ¹⁴ Když jsme pyšní, máme sklon vzdávat čest spíše sobě, než abychom ji vzdávali druhým, včetně Pána. Pýcha je často soutěživá; je to sklon usilovat o to, abychom měli něčeho více, a předpokládat, že jsme lepší než druzí. Pýcha má často za následek pocity hněvu a nenávisť; způsobuje, že člověk má pocity ukřivděnosti a odmítá odpouštět. Pýcha však může být pohlcena v křesťanské vlastnosti, kterou je pokora.

Vztahy s druhými, dokonce i s blízkými příbuznými a blízkými přáteli, a zvláště s blízkými příbuznými a blízkými přáteli – dokonce i mezi manžely a manželkami – vzkvétají v pokoře a hynou skrze pýchu.

Před mnoha lety mi zavolal manažer velké maloobchodní firmy, aby si se mnou promluvil o své společnosti, kterou zrovna kupoval jeho konkurent. On i řada ostatních zaměstnanců centrály měli velké obavy z toho, že by mohli přijít o zaměstnání. Věděl, že se dobře znám s manažery společnosti, která je kupovala, a tak mě požádal, zda bych byl ochoten ho představit a poskytnout o něm dobré reference, či mu dokonce domluvit schůzku. Pak zakončil těmito slovy: „Však víš, co se říká. ‚Mírní zahynou!‘“

Věděl jsem, že jeho poznámka byla pravděpodobně míněna v žertu. Vtip jsem pochopil. Ale napadlo mě,

že by pro něj mohla být v konečném důsledku užitečná jistá důležitá zásada. Odpověděl jsem: „Ve skutečnosti se toto neříká. Vlastně je to úplně naopak. Říká se, že mírní zdědí zemi.“ ¹⁵

V rámci zkušeností v Církvě i během mé profesní dráhy patřili ti nejvýznamnější a nejschopnější lidé, které jsem poznal, mezi ty nejmírnější a nejpokornější.

Pokora a mírnost jdou ruku v ruce. Pamatujme na to, že „nikdo není před Bohem přijatelný, leda mírný a pokorného srdce“. ¹⁶

Modlím se o to, abychom se snažili vyvarovat duchovního zatmění způsobeného pýchou tím, že přijmeme ctnost, kterou je pokora.

Závěr

Mám-li to shrnout, zatmění Slunce je vskutku pozoruhodný přírodní úkaz, během něhož mohou být krása, teplo a světlo Slunce zcela zakryty poměrně nevýznamným tělesem, a výsledkem je temnota a chlad.

Podobný úkaz může nastat i v duchovním smyslu, kdy se k nám přiblíží jinak nedůležité a nevýznamné záležitosti, zakryjí krásu, vřelost a nebeské světlo evangelia Ježíše Krista a nahradí je chladnou temnotou.

Brýle určené pro ochranu zraku těch, kteří se nacházejí v oblasti úplného zatmění Slunce, mohou zabránit trvalému poškození zraku, či dokonce slepotě. ¹⁷ Brýle evangelia sestávající ze znalosti a svědectví o zásadách a obřadech evangelia poskytují náhled z hlediska evangelia, který může podobně poskytnout účinnější duchovní ochranu a jasný pohled tomu, kdo je vystaven nebezpečí zatmění duchovního.

Kdykoli objevíte něco, co vám bude očividně bránit v radosti a v přijímání světla evangelia ve vašem životě, vyzývá vás, abyste na to nahlíželi z hlediska evangelia. Dívejte se čůčkami

evangelia a dávejte si pozor, abyste nedovolili nevýznamným a nedůležitým věcem bránit vám v životě ve věčném pohledu na veliký plán štěstí. Zkrátka nedovolte, aby rozptýlení v životě zastíňovala světlo nebe.

Svědectví

Vydávám svědectví, že bez ohledu na překážky, které mohou zakrývat náš pohled na světlo evangelia, je toto světlo přesto stále na svém místě. Tímto zdrojem vřelosti, pravdy a jasu je evangelium Ježíše Krista. Vydávám svědectví o milujícím Nebeském Otci, Jeho Synu Ježíši Kristu a o Synově roli jakožto našeho Spasitele a Vykupitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Thomas S. Monson, v: Sarah Jane Weaver, „What Gift Does President Monson Want for His Birthday?“ *Deseret News*, Aug. 17, 2017, deseretnews.com.
2. Viz Christina Zdanowicz a Judson Jones, „An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years“, July 24, 2017, cnn.com.
3. Viz „Eclipse: Who? What? Where? When? and How?“ eclipse2017.nasa.gov.
4. Viz EarthSky in Space, „Coincidence That Sun and Moon Seem Same Size?“ earthsky.org.
5. Viz Brian Lada, „5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness“, accuweather.com.
6. Neal A. Maxwell, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch* (1975), 19.
7. Job 5:14.
8. Dallin H. Oaks, proslav pronesený na firesidu pro mladé svobodné dospělé v kůlu Salt Lake Bonneville Young Single Adult Stake, Salt Lake City, Utah, 8. února 2015.
9. Dieter F. Uchtdorf, „O tom, na čem záleží nejvíce“, *Liahona*, listopad 2010, 20.
10. Viz Gary E. Stevenson, „The Knowledge of a Savior“ (Brigham Young University Women's Conference, May 5, 2017).
11. Mosiáš 3:20.
12. Jade, „The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media“.
13. 2. Korintským 10:12.
14. Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 120–121.
15. Viz Matouš 5:5; 3. Nefi 12:5.
16. Moroni 7:44.
17. Viz „Solar Eclipse and Your Eyes“, preventblindness.org.

Stephen W. Owen
Generální prezident Mladých mužů

Pokání je vždy pozitivní

Ve chvíli, kdy vkročíme na cestu pokání, přivzeme do svého života Spasitelovu vykupující moc.

Před několika lety se president Gordon B. Hinckley zúčastnil fotbalového zápasu na jedné univerzitě. Přijel tam proto, aby oznámil, že místní stadion bude pojmenován po oblíbeném dlouholetém trenérovi, který odcházel do důchodu. Družstvo si nesmírně přálo zápas vyhrát, aby tím vzdalo svému trenérovi hold. President Hinckley měl příležitost navštívit šatnu a říci hráčům několik povzbudivých slov. Hráče jeho slova inspirovala a toho dne zápas vyhráli. Na konci sezóny z nich byl tým s největším počtem výher.

Dnes bych rád promluvil k těm, které možná trápí to, že v životě svůj zápas nevyhrávají. Pravdou samozřejmě je, že „všichniť zajisté zhrěšili, a nemají slávy Boží“.¹ I když ve sportu mohou být sezóny bez porážky, v životě nic takového neexistuje. Ale svědčím o tom, že Spasitel Ježíš Kristus učinil dokonalé Usmíření a dal nám dar pokání – naši cestu zpět k dokonalému jasů naděje a k životu ve vítězství.

Odpuštění přináší štěstí

Příliš často uvažujeme o pokání jako o něčem ostudném a sklíčujícím. Ale Boží plán je plánem štěstí, ne plánem neštěstí! Pokání nás povznáší a zušlechtuje. Zdrojem neštěstí je hřích.² Pokání je naší únikovou

cestou! Jak vysvětlil starší D. Todd Christofferson: „Bez pokání neexistuje v životě skutečný pokrok ani zdokonalení. ... Jedině skrze pokání získáváme přístup ke smírné milosti Ježíše Krista a ke spasení. Pokání ... [nám] ukazuje ... cestu ke svobodě, sebedůvěře a pokoji.“³ Mým poselstvím pro všechny – a zvláště pro mladé – je to, že pokání je vždy pozitivní.

Když hovoříme o pokání, nemyslíme tím jen snahu o zlepšení sebe sama.

Opravdové pokání je více než to – je podníceno vírou v Pána Ježíše Krista a v Jeho moc odpustit naše hříchy. Jak učil starší Dale G. Renlund: „Bez Vykupitele se ... pokání ... stává jen ubohou změnou chování.“⁴ Své chování se můžeme snažit změnit sami, ale jen Spasitel může odstranit naše poskvrnění a odejmout naše břemena, a tím nám umožnit jít dál po cestě poslušnosti se sebedůvěrou a silou. Radost z pokání je více než radost z mravného života. Je to radost z odpuštění, z toho, že jsme opět čistí a že lneme těsněji k Bohu. Jakmile jednou zkusíte tuto radost, už ji nic nemůže nahradit.

Skutečné pokání nás podněcuje chápat svou poslušnost jako závazek – jako smlouvu začínající křtem a obnovovanou každý týden při večeri Páně neboli svátosti. Při ní získáváme slib, že můžeme „vždy mítí jeho Ducha, aby byl s [námi]“,⁵ se vší radostí a klidem, jež pramení z Jeho stálého společenství. Toto je ovoce pokání; a díky němu je pokání radostné!

Pokání vyžaduje vytrvalost

Mám rád podobenství o marnotratném synovi.⁶ Dojímá mě onen klíčový okamžik, kdy marnotratný syn přišel „sám k sobě“. Zatímco seděl v chlívků s prasaty a přál si, aby mohl „nasytití břicho své mlátem, kteréž svině jedly“, konečně si uvědomil, že nepromarnil jen dědictví po otci, ale i svůj život. S vírou, že ho snad otec přijme zpět – když ne jako syna, tak alespoň jako služebníka – se rozhodl nechat za sebou svou vzpurnou minulost a vrátit se domů.

Často přemýšlím o jeho dlouhé cestě domů. Prožíval chvíle, kdy váhal a v duchu si říkal: „Jak mě otec přijme?“ Možná, že někdy udělal i pár kroků zpět k prasatům. Jak by se asi příběh odvíjel jinak, kdyby to vzdal? Ale díky víře šel dál a i jeho otec ho díky víře dál vyhlížel a trpělivě čekal, až nakonec:

„Když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, přiběh, padl na šíji jeho, a políbil ho.

I řekl jemu syn: Otče, zhrěšil jsem proti nebi a před tebou, aniž jsem hoden více slouiti synem tvým.

I řekl otec služebníkům svým: Přineste to roucho první, a oblectejte jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy.

Nebo tento syn můj byl umřel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen jest.“

Pokání je pro každého

Bratři a sestry, my všichni jsme marnotratní. Všichni musíme přijít k sobě – obvykle více než jednou – a zvolit si cestu, jež vede domů. Takto se rozhodujeme každý den, po celý život.

Pokání si často spojujeme se závažnými hříchy, jež vyžadují mocnou změnu.⁷ Pokání je však pro každého – pro ty, kteří se odchýlili na „zakázané cesty a [jsou] ztraceni“,⁸ i pro ty, kteří

„vstoupili na ... těsnou a úzkou cestu“ a nyní se musí „tlačiti kupředu“.⁹ Pokání nás na správnou cestu vrací a také nás na ní udržuje. Je pro ty, kteří teprve začínají věřit, pro ty, kteří věří po celou dobu, i pro ty, kteří potřebují začít věřit znovu. Jak učil starší David A. Bednar: „Většina z nás jasně chápe, že Usmíření je pro hříšníky. Nejsem si ale jist, zda víme a chápeme, že Usmíření je určeno také pro svaté – pro dobré muže a ženy, kteří jsou poslušní, způsobilí ... a kteří se snaží stát lepšími.“¹⁰

Nedávno jsem navštívil misionářské výcvikové středisko, když právě dorazila skupina úplně nových misionářů. Byl jsem velmi dojat, když jsem je sledoval a viděl jsem ono světlo v jejich očích. Působili tak vesele, radostně a nadšeně. Potom mi na mysl přišla myšlenka: „Zažívají víru ku pokání. Proto jsou plni radosti a naděje.“

Nemyslím, že to znamená, že by se všichni dopustili vážných přestupků, ale myslím si, že věděli, jak činit pokání; poznali, že pokání je pozitivní; a s ochotou a nadšením se chtěli o toto radostné poselství podělit se světem.

K tomuto dochází, když pocítujeme radost z pokání. Zamyslete se nad příkladem Enose. I on prožil okamžik, kdy „přišel k sobě“. A když jeho „vina byla zahlazena“, jeho srdce se okamžitě obrátilo k blahu druhých. Až do konce života pak vybízel všechny lidi k pokání a „radoval ... se z něj více nežli z toho, co je ze světa“.¹¹ Přesně to pokání způsobuje; obrací naše srdce k bližním, protože víme, že radost, kterou pocítujeme, je určena každému.

Pokání je celoživotní úsilí

Jeden z mých přátel vyrůstal v rodině méně aktivních Svatých posledních

dnů. Když byl mladým dospělým, i on „přišel k sobě“ a rozhodl se, že se připraví na misi.

Stal se vynikajícím misionářem. Když s ním prezident misie poslední den před návratem domů provedl pohovor, požádal ho, aby mu vydal svědectví. Učinil tak a poté, co se se slzami objali, prezident řekl: „Starší, mohlo by se stát, že za několik měsíců zapomenete nebo popřete vše, o čem jste teď svědčil, pokud nebudete dál dělat to, co vybuodovalo vaše svědectví na začátku.“

Můj přítel mi později řekl, že se každý den od svého návratu z misie modlí a čte písma. To, že je neustále „[vyživován] dobrým slovem Božím“, ho udržuje „na správné cestě“.¹²

Vy, kteří se připravujete na misi na plný úvazek nebo kteří se z ní vracíte, poslouchejte! Nestačí jen získat svědectví; je třeba ho i udržovat a posilovat. Jak ví každý misionář, přestanete-li pohánět kolo šlapáním, spadne, a přestanete-li vyživovat své svědectví, oslabí se. Tatáž zásada platí i pro pokání – je to celoživotní úsilí, ne jen něco, co prožijeme jednou za život.

Vás všechny, kteří usilujete o odpuštění – mladé, mladé svobodné dospělé, rodiče, prarodiče a ano, i praprarodiče – vyzývám, abyste přišli domů. Nyní je čas začít. Neodkládejte den svého pokání.¹³

A až toto rozhodnutí učiníte, vytrvejte na této cestě. Náš Otec na vás čeká a touží vás přijmout. Má pro vás otevřenou náruč „po celý den“.¹⁴ Tato odměna stojí za veškerou námahu.

Pamatujte na tato Nefiova slova: „Musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete mít život věčný.“¹⁵

Občas se nám tato cesta bude zdát dlouhá – je to koneckonců cesta k věčnému životu. Může to však být cesta radostná, půjdeme-li po ní s vírou v Ježíše Krista a s nadějí v Jeho Usmíření. Svědčím o tom, že ve chvíli, kdy vkročíme na cestu pokání, přizveme do svého života Spasitelovu vykupující moc. Tato moc zpevní náš krok, rozšíří naši vizi a prohloubí naše odhodlání postupovat kupředu, krok za krokem, až do onoho slavného dne, kdy se konečně vrátíme do svého nebeského domova a uslyšíme, jak nám Otec v nebi říká: „To dobře.“¹⁶ Ve jméno Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Římanům 3:23.
2. Viz Alma 41:10.
3. D. Todd Christofferson, „Božský dar pokání“, *Liahona*, listopad 2011, 38.
4. Dale G. Renlund, „Pokání – radostné rozhodnutí“, *Liahona*, listopad 2016, 122.
5. Nauka a smlouvy 20:77.
6. Viz Lukáš 15:11–32.
7. Viz Alma 5:12.
8. 1. Nefi 8:28.
9. 2. Nefi 31:19, 20.
10. David A. Bednar, „Usmíření a putování smrtelností“, *Liahona*, duben 2012, 14.
11. Viz Enos 1.
12. Moroni 6:4.
13. Viz Alma 13:27.
14. Jákob 6:4.
15. 2. Nefi 31:20.
16. Matouš 25:21.

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Všední den věčnosti

Pokora ohledně toho, kdo jsme a jaké má s námi Bůh záměry, je zcela zásadní.

O d doby, kdy jsem jako mladý muž sloužil v Britské misii, mám rád britský humor. Někdy je charakterizován sebeironizujícím, umírněným a pokorným přístupem k životu. Příkladem takového humoru je popis letního období. Britská léta jsou poměrně krátká a nepředvídatelná. Jistý spisovatel suše pronesl: „Mám rád britské léto; je to můj oblíbený *den* v roce.“¹ Má oblíbená hrdinka britských kreslených příběhů byla zobrazena, jak pozdě ráno vstává z postele a svým psům oznamuje: „Propánajána! Asi jsme zaspali a zmeškali léto!“²

V těchto vtipech se skrývá podobnost našeho života na této krásné zemi. V písmech se jasně píše, že naše drahocenná smrtelnost trvá jen velmi krátce. Z věčného pohledu lze říci, že náš čas na zemi je tak prchavý jako britské léto.³

Někdy je velmi neokázalými slovy popsán i účel člověka a samotná jeho existence. Prorok Mojžíš byl vychováván v prostředí, které by dnes někdo mohl nazvat privilegovaným zázemím. V Drahocenné perle je zaznamenáno, že když Pán připravoval Mojžíše na jeho prorocké pověření, poskytl mu pohled na celý svět a všechny děti člověka, které jsou a byly stvořeny.⁴ Mojžíšova poněkud překvapivá reakce

zněla: „Nyní ... vím, že člověk není ničím, což jsem se nikdy nedomníval.“⁵

Bůh následně slovy, jež vyvracejí jakékoli pocity nedůležitosti, které Mojžíš nejspíš měl, vyjádřil svůj skutečný záměr: „Neboť viz, toto je dílo mé a sláva má – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka.“⁶

Před Bohem jsme si všichni rovni. Jeho nauka je jasná. V Knize Mormonově čteme, že „všichni jsou Bohu stejní“ – včetně černých a bílých, porobených a svobodných, mužů a žen.⁷ V souladu s tím jsou všichni zváni, aby přišli k Pánu.⁸

Kdokoli, kdo hlásá nadřazenost v Otcově plánu kvůli takovým vlastnostem, jako je rasa, pohlaví, národnost, jazyk či ekonomické podmínky, je morálně pomýlený a nerozumí Pánovu skutečnému záměru se všemi dětmi našeho Otce.⁹

Naneštěstí jsme v naší době téměř v každé vrstvě společnosti svědky toho, jak se sebedůležitost a arogance stavějí na odív, zatímco pokora a odpovědnost vůči Bohu jsou haněny. Větší část společnosti ztratila své zakotvení a nerozumí tomu, proč jsme zde na zemi. Opravdová pokora, jež je nutná k tomu, abychom naplnili záměr, který s námi Pán má, je zjevná jen zřídka.¹⁰

Je důležité porozumět velikosti Kristovy pokory, spravedlivosti, charakteru a inteligence, jak je popsána v písmech. A je poštetil podceňovat nutnost neustálého úsilí den za dnem si tyto křesťanské vlastnosti a rysy osvojovat – obzvláště pokoru.¹¹

Písma mluví jasně, že ačkoli je tento život poměrně krátký, je nesmírně důležitý. Amulek, který byl v Knize Mormonově misionářským společníkem Almy, řekl: „Tento život je dobou

na to, aby se lidé připravili na setkání s Bohem; ano, vizte, den tohoto života je dnem na to, aby lidé vykonávali práce své.¹² Nechceme tento život prospat, jako v případě mé hrdinky z kreslených příběhů.

Spasitelův příklad pokory a oběti za celé lidstvo je tou nejvýznamnější událostí v historii. Spasitel, dokonce jako člen Božstva, byl ochoten přijít na zemi jako neurozené dítě, aby vstoupil do života, během něhož učil a uzdravoval své bratry a sestry a nakonec vytrpěl nepopsatelnou bolest v Getsemanech a na kříži, aby dokončil své Usmíření. Tento skutek lásky a pokory ze strany Krista je znám jako Jeho blahosklonnost.¹³ Toto vykonal pro každého muže a ženu, které Bůh stvořil nebo stvoří.

Nebeský Otec si nepřeje, aby Jeho děti ztrácely odvahu nebo vzdávaly úsilí o dosažení celestiální slávy. Když skutečně přemítáme o Bohu Otci a Synu Kristu, o tom, kdo jsou a co pro nás vykonali, naplňuje nás to uctivostí, úžasem, vděčností a pokorou.

Máme-li Pánu pomoci budovat Jeho Církev, je zcela zásadní pokora

Alma položil ve své době otázku, která je relevantní i pro dobu dnešní: „Jestliže jste zakusili proměnu srdce

a jestliže se vám chtělo zpívatí píseň vykupitelské lásky, chtěl bych se zeptati, cítíte se tak nyní?“¹⁴ A pokračoval: „Mohli byste ... říci, kdybyste v tuto dobu byli povoláni k smrti, že jste byli dostatečně pokorní?“¹⁵

Pokaždé když čtu o tom, jak se Alma mladší zřekl svého postavení v čele státu, aby kázal slovo Boží,¹⁶ jsem ohromen. Alma měl nepochybně hluboké svědectví o Bohu Otci a Ježíši Kristu a pociťoval vůči Nim úplnou a bezvýhradnou odpovědnost. Měl nastavené správné priority a byl pokorný, aby se dokázal vzdát společenského postavení, protože si uvědomoval, že služba Pánu je důležitější.

Mít v osobním životě dostatečnou pokoru, abychom pomohli budovat Církev, je zvláště cenné. Mnohé prozrazuje jeden příklad z historie Církev. Prorok Joseph, když byl v červnu 1837 v chrámu Kirtland, pocítil inspiraci povolání apoštola Hebera C. Kimballa, aby přinesl evangelium Ježíše Krista do „Anglie ... a otevřel dveře spasení tomuto národu“.¹⁷ Apoštol Orson Hyde a několik dalších bylo povoláno, aby ho doprovázeli. Reakce staršího Kimballa byla pozoruhodná. „Pomyšlení na to, že jsem byl povolán na tak důležitou misi, téměř přesahovalo mé schopnosti

to unést. ... Téměř jsem klesal pod břemenem, které na mě bylo vloženo.“¹⁸ Nicméně na tuto misi se vydal – s absolutní vírou, oddaností a pokorou.

Někdy pokora znamená přijmout povolání, i když máme pocit, že na to nestačíme. Někdy pokora znamená sloužit věrně, i když máme pocit, že bychom zvládli i nějaké významnější povolání. Pokorní vedoucí potvrzují slovem i příkladem, že nejde o to, kde sloužíme, ale jak věrně sloužíme.¹⁹ Někdy pokora znamená překonat pocity uraženosti, když máme pocit, že se k nám vedoucí či jiní lidé zachovali nesprávně.

23. července 1837 se Prorok Joseph setkal se starším Thomasem B. Marshem, presidentem Kvora Dvanácti. Starší Marsh byl zjevně roztrpčený z toho, že Prorok povolal dva členy jeho kvora do Anglie, aniž by se s ním poradil. Když se Joseph se starším Marshem setkal, veškeré pocity ublíženosti šly stranou a Prorok obdržel pozoruhodné zjevení. Toto zjevení je nyní 112. oddílem Nauky a smluv.²⁰ Udílí úžasné pokyny z nebe ohledně pokory a misionářské práce. Ve verši 10 se píše: „Buď *pokorný*; a Pán tvůj Bůh tě povede za ruku a dá ti odpověď na modlitby tvé.“²¹

Toto zjevení přišlo přesně v tentýž den, kdy starší Kimball, starší Hyde a John Goodson, naplnění pokorou, hlásali Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista v kapli Vauxhall v anglickém Prestonu.²² To bylo v této dispensaci poprvé, kdy misionáři hlásali evangelium mimo území Severní Ameriky. Jejich misionářské úsilí vedlo téměř okamžitě ke křtům obrácených a jeho výsledkem bylo mnoho věrných členů.²³

Další části zjevení jsou vodítkem k misionářské práci v naší době. Mimo jiné se zde píše: „Kterékoli pošlete ve jménu mém, ... budou mít moc otevírat dveře království mého

pro jakýkoli národ, ... nakolik se *pokoří* přede mnou a setrvají ve slovu mém a budou poslouchati hlas Ducha mého.²⁴

Pokora, která byla podstatou tohoto úžasného misionářského úsilí, umožnila Pánu budovat Církev pozoruhodným způsobem.

Naštěstí jsme tohoto dál svědky i v dnešní Církvi. Členové, včetně dorůstajícího pokolení, obětují svůj čas a odkládají vzdělání a zaměstnání, aby mohli sloužit na misi. Mnozí starší členové opouštějí zaměstnání a přinášejí další oběti, aby mohli sloužit Bohu v jakékoli pozici, do níž jsou povoláni. Nepřipouštíme, aby nás od naplňování Jeho záměrů rozptylovaly či odváděly osobní záležitosti.²⁵ Služba v Církvi vyžaduje pokoru. Pokorně sloužíme tam, kde jsme povoláni, celou svou mocí, myslí a silou. Pokoře, jež je křesťanskou vlastností, je důležité porozumět na všech úrovních v Církvi.

Máme-li lidem pomáhat připravit se na setkání s Bohem, je zcela zásadní každodenní pokora

Cíl ctít Pána a podrobovat se Jeho vůli²⁶ není v dnešní společnosti tak ceněný jako v minulosti. Někteří představitelé jiných křesťanských církví se domnívají, že žijeme v postkřesťanském světě.²⁷

Po celé generace byla převládajícím měřítkem pokora, jako náboženská ctnost, a střídmost a zdrženlivost, jako ctnosti občanské.

V dnešním světě se klade čím dál větší důraz na pýchu, velebení sebe sama a takzvanou „autentičnost“, což někdy vede k nedostatku opravdové pokory. Někteří tvrdí, že mravní hodnoty vedoucí ke štěstí lze v dnešní době vyjádřit takto: „Budte opravdoví, buďte silní, buďte produktivní – a co je nejdůležitější, nespolehejte se na druhé, ...

protože svůj osud ... máte ve vlastních rukou.²⁸

Písma zastávají odlišný přístup. Doporučují, abychom byli opravdovými učedníky Ježíše Krista. To vyžaduje, abychom si vypěstovali mocný pocit odpovědnosti vůči Bohu a pokorný přístup k životu. Král Beniamin učil, že přirozený člověk je nepřítelem Boha, a hlásal, že je zapotřebí se poddávat „nutkáním Svatého Ducha“. Mimo jiné vysvětlil, že to vyžaduje, abychom se stali poddajnými, mírnými, pokornými, trpělivými a plnými lásky.²⁹

Někteří zneužívají slovo *autentičnost* jako oslavu přirozeného člověka a vlastností, které jsou protikladem pokory, laskavosti, milosrdenství, odpuštění a slušnosti. Můžeme oslavovat svou osobní jedinečnost jakožto děti Božích, aniž bychom museli používat autentičnost jako výmluvu pro nekřesťanské chování.

Překážky při vyhýbání se pýše nám na cestě za získáním pokory přináší novodobý internet. Dvěma příklady těchto překážek je požitkářský postoj ve stylu „dívejte se všichni na mě“ či verbální útoky na druhé na sociálních sítích. Dalším příkladem je „chlubení se pokorou“. Toto je definováno jako „okázale skromný či sebekritický projev [či fotografie], jehož skutečným cílem je přitáhnout pozornost na něco, na co je dotyčný člověk pyšný“.³⁰ Proroci vždy varovali a varují před pýchou a klade-ním důrazu na marnosti světa.³¹

Problémem je rovněž rozšířený úpadek slušného společenského projevu. Věčná zásada svobody jednání vyžaduje, abychom respektovali mnohá rozhodnutí, s nimiž nesouhlasíme. Konflikty a spory nyní často překračují „hranice všeobecné slušnosti“.³² Potřebujeme více umírněnosti a pokory.

Alma varoval, abychom nebyli „nadutí v pýše srdce svého“ a nedomnívali se, že jsme „lepší nežli druzí“, a nepronásledovali pokorné, kteří „kráčeji podle svatého řádu Božího“.³³

Já sám nacházím opravdovou dobrotivost mezi lidmi jakéhokoli vyznání, kteří jsou pokorní a pociťují odpovědnost vůči Bohu. Mnozí z nich souhlasí se starozákonním prorokem Micheášem, jenž prohlásil: „Čehož Hospodin vyhledává od tebe, jedině, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým.“³⁴

Když jsme skutečně pokorní, modlíme se o odpuštění a odpouštíme druhým. Jak čteme v Mosiášovi, Alma učil, že kdykoli budeme činit pokání, Pán nám odpustí naše poklesky.³⁵ Na druhé straně, jak je zmíněno v modlitbě Páně,³⁶ když druhým neodpustíme jejich prohřešky, přivedíme na sebe odsouzení.³⁷ Díky Usmíření Ježíše Krista jsou skrze pokání naše hříchy odpuštěny. Když neodpustíme těm, kteří se vůči nám prohřešují, tak ve své podstatě Spasitelovo Usmíření odmítáme. Chovat pocity ukřivdnosti, odmítat odpustit a odmítat pokorně

přístupovat ke vztahům s druhými křesťanským způsobem na nás vskutku přivádí odsouzení. Mít pocity ukřivděnosti je pro naši duši jedem.³⁸

Dovolte mi také varovat před jakoukoli formou arogance. Pán skrze proroka Moroniho činí zřetelný rozdíl mezi lidmi arogantními a lidmi pokornými: „Blázní se vysmívají, ale budou truchlití; a milost má je postačující pro mírné.“ Pán dále prohlásil: „Dávám lidem slabost, aby mohli být *pokorní*; a milost má postačuje pro všechny, kteří se přede mnou *pokoří*; neboť *pokoří-li* se přede mnou a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“³⁹

Pokora také zahrnuje vděčnost za naše mnohá pozhánání a božskou pomoc. Pokora neznamena dosáhnout nějakého konkrétního úspěchu ani překonat nějaký velký problém. Je to známka duchovní síly. Znamená to mít klidnou důvěru v to, že se den za dnem a hodinu za hodinou můžeme spolehnout na Pána, sloužit Mu a naplňovat Jeho záměry. Modlím se o to, abychom v tomto svárlivém světě neustále každý den usilovali o opravdovou pokoru. Jedna známá báseň to vyjadřuje takto:

*Zkouškou každého člověka a jeho velikosti
je to, jak chová se ve všední den věčnosti.*⁴⁰

Vydávám s jistotou svědectví o Spasiteli a o Jeho Usmíření a o tom, jak nesmírně důležité je pokorně Mu sloužit vždy a každý den. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Kathy Lettev v: „Town and Country Notebook“, ed. Victoria Marston, *Country Life*, June 7, 2017, 32; zvýraznění přidáno.
2. Annie Tempest, „Tottering-by-Gently“, *Country Life*, Oct. 3, 2012, 128.

3. Viz Žalm 90:4. Ať již je náš život z pohledu pozemských let krátký, či dlouhý, z hlediska věčnosti je velmi krátký. „U Boha je vše jako jeden den a čas je měřen pouze lidem.“ (Alma 40:8.) Apoštol Petr prohlásil: „Ale tato jedna věc nebuď před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.“ (2. Petrova 3:8.)
4. Viz Mojžíš 1:6–9. Zde promlouvá Kristus na základě božského zplnomocnění. (Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith* [2013], 45, odkaz č. 11.)
5. Mojžíš 1:10.
6. Mojžíš 1:39.
7. 2. Nefi 26:33; viz také Nauka a smlouvy 1:34–35; 38:16; Oficiální prohlášení 2.
8. Nauka a smlouvy 20:37 začíná slovy: „Všichni ti, kteří se pokoří před Bohem.“ Poté vysvětluje požadavky pro křest. Viz také Matouš 11:28.
9. Viz Nauka a smlouvy 20:37.
10. Víme, že pokud nebudeme činit pokání, neobdržíme obřady a nebudeme kráčet po cestě smlouvy, která nás připravuje na věčnost, „přijde noc temnoty, kdy nemůže být žádná práce vykonána“. (Alma 34:33.)
11. Viz 3. Nefi 27:27.
12. Alma 34:32.
13. Viz 1. Nefi 11:26–33; 2. Nefi 9:53; Jákob 4:7; Nauka a smlouvy 122:8.
14. Viz Alma 5:26.
15. Alma 5:27.
16. Viz Alma 4:19.
17. Joseph Smith, v: Heber C. Kimball, „History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation“, ca. 1842–1856, Heber C. Kimball Papers, 54, Church History Library; viz také Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle; the Father and Founder of the British Mission* (1888), 116.
18. Heber C. Kimball, „History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation“, 54; viz také Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 116.
19. President J. Reuben Clark ml. učil: „Ve službě Pánu nezáleží na tom, kde sloužíte, ale jak sloužíte. V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů člověk zaujímá to místo, na které je náležitě povolán, o něž

neusiluje, ani ho neodmítá.“ (Conference Report, Apr. 1951, 154.)

20. Viz *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, editovali Brent M. Rogers a další (2017), 412–417. Vilate Kimballová v dopise svému manželovi Heberu C. Kimballovi uvedla, že toto zjevení opsala z „knihy staršího Marshe, tak jak ho zapsal z Josephových úst“. (Vilate Murray Kimballová Heberu C. Kimballovi, 6. září 1837, v *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, 412.)
21. Nauka a smlouvy 112:10; zvýraznění přidáno.
22. Viz Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 136–137.
23. Viz Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 149.
24. Nauka a smlouvy 112:21–22; zvýraznění přidáno.
25. „Obvykle nežádáme o uvolnění z povolání, ale pokud se naše situace či okolnosti změní, je zcela v pořádku poradit se s těmi, kteří nám povolání předali, a poté nechat rozhodnutí na nich.“ (Boyd K. Packer, „Called to Serve“, *Ensign*, Nov. 1997, 8.)
26. Viz „Pokora“, v 6. kapitole příručky *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 120–121.
27. Viz Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land* (2017), 14–15; viz také Rod Dreher, *The Benedict Option* (2017).
28. Carl Cederstrom, „The Dangers of Happiness“, *New York Times*, July 19, 2015, SR8.
29. Mosiáš 3:19.
30. *English Oxford Living Dictionaries*, „humblebrag“, oxforddictionaries.com.
31. V určitých ohledech toto odráží to, jak jsou v knize Almově popisováni ti, kteří získali „všeliké drahocenné věci, jež získali svou přičinlivostí; ... [ale] byli povýšeni v pyše očí svých“. (Alma 4:6.) Kdosi poznamenal, že „chlubení se pokorou“ je přesto forma vychloubání.
32. David Brooks, „Finding a Way to Roll Back Fanaticism“, *New York Times*, Aug. 15, 2017, A23.
33. Alma 5:53, 54.
34. Micheáš 6:8.
35. Viz Mosiáš 26:30.
36. Viz Matouš 6:12, 15.
37. Viz Mosiáš 26:31.
38. Nelson Mandela řekl: „Mít zášť je, jako když vypijeme jed a pak doufáme, že to zabije naše nepřátele.“ (V: Jessica Durando, „15 of Nelson Mandela’s Best Quotes“, *USA Today*, Dec. 5, 2013, usatoday.com.)
39. Eter 12:26, 27; zvýraznění přidáno.
40. Edmund Vance Cooke, „The Eternal Everyday“, *Impertinent Poems* (1907), 21.

Starší Ronald A. Rasband
Kvorum Dvanácti apoštolů

Podle božského záměru

Vede vás Pánova ruka. Podle „božského záměru“ Pán působí v maličkostech vašeho života, stejně jako při důležitých milnících.

Bratři a sestry, zatímco zde stojím na této inspirující celosvětové generální konferenci a pocítuji vaši sílu a vašeho ducha, nemohu nemyslet na slova apoštola Petra: „[Pane], dobrét jest nám zde býti.“¹

Tato slova by určitě nepoužil Alma poté, co kázal lidem v Ammonii. Alma z města kvůli zlovolnosti lidu odešel. Krátce nato se mu zjevil anděl a vyzval ho, aby se „vrátil do města Ammonia a ... opět kázal lidem tohoto města.“²

Alma tak učinil „rychle“ a „vstoupil do města jinou cestou“.³

„Když vstoupil do města, byl vyhledavělý a pravil jednomu muži: Dáš pokornému služebníku Božímu něco k jídlu?

A ten muž mu pravil: Já jsem Nefita a vím, že ty jsi svatý prorok Boží, neboť ty jsi ten muž, o němž mi anděl pravil ve vidění: Ty ho přijmeš.“⁴

Tím mužem byl Amulek.

Narazil Alma na Amuleka jen tak z ničeho nic? Ne, nebylo náhodou, že Alma šel do města cestou, jež ho dovedla k tomuto věrnému muži, který se později stal jeho misionářským společníkem.

Starší Neal A. Maxwell jednou vysvětlil: „Nikdo z nás nikdy plně nevyužije všech příležitostí k práci s lidmi, jež jsou nám dostupné v okruhu našich

přátel. Tyto vzájemně se protínající vztahy bychom mohli nazvat ‚náhodami‘. Je pochopitelné, že slovo *náhoda* používají smrtelníci, ale toto slovo není vhodným slovem k popisu působení vševědoucího Boha. On nečiní nic ‚náhodou‘, nýbrž ... podle ‚božského záměru‘.“⁵

Náš život je jako šachovnice a Pán nás přemísťuje z jednoho místa na druhé – pokud jsme vnímaví vůči duchovním nabádáním. Když se ohlédneme zpět, spatříme ve svém životě Jeho ruku.

Takovýto nebeský zásah vidíme u Nefiho, když se vracel do Jeruzaléma, aby získal desky od Labana. „Byl ... veden Duchem, nevěda předem to, co [učiní].“⁶ Zanedlouho měl opilého

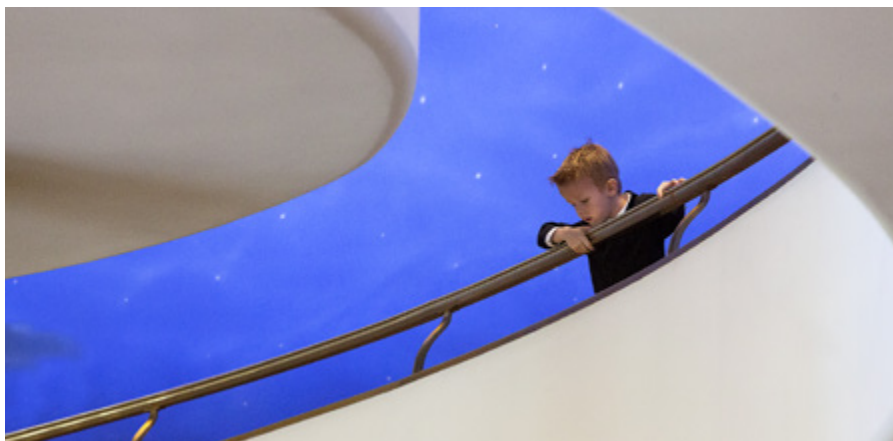
Labana před sebou – zabil ho, vzal desky a utekl zpět ke svým bratrům. Měl jen štěstí, že zrovna narazil na Labana? Nebo k tomu došlo podle ‚božského záměru‘?

V evangeliu a v Církvi dochází k významným událostem, jež přispívají k rozvoji Božího království na zemi. Nepochází k nim náhodou, ale podle Božího plánu. Ten, který stvořil tento svět, dokáže svým slovem utiřit moře a může vést Almu i Amuleka a Nefiho a Labana tak, aby byli ve správný čas na správném místě.

Podobně i v životě každého z nás dochází k událostem a setkáním, jež přispívají k pokroku Božího díla na zemi.

Drahý starší Joseph B. Wirthlin vyprávěl o zážitku, kdy mu president Thomas S. Monson řekl: „Nade vším je ruka, která všechno řídí. Když se něco stane, často to není náhodou. Až se jednou ohlédneme a uvidíme ve svém životě zdánlivé náhody, poznáme, že asi nakonec nebyly tak náhodné.“⁷

Nejčastěji o našich dobrých skutcích ví jen několik málo lidí. Jsou však zaznamenány v nebi. Jednoho dne budeme stát jako svědkové naší naprosté oddanosti dílům spravedlivosti. Žádná zkouška ani pohroma nemůže

překazit Boží plán štěstí. Podle „božského záměru“ vskutku „z jitra navrátí se prozpěvování“.⁸ Ježíš učil: „Přišel [jsem] na svět, abych vykonal vůli Otce svého.“⁹ Drazí bratři a sestry, z téhož důvodu jsme přišli i my.

Díky zkušenostem ze své vlastní životní pouti vím, že Pán nás na oné obrazné šachovnici přemísťuje tak, abychom mohli konat Jeho dílo. To, co se může jevit jako čirá náhoda, je ve skutečnosti řízeno milujícím Otcem v nebi, který dokáže spočítat vlasy na hlavě každého člověka.¹⁰ Ani jeden vrabec nepadne na zem bez povšimnutí našeho Otce.¹¹ Pán působí v maličkostech našeho života; a tyto události a příležitosti slouží k tomu, abychom byli připraveni pozvedat svou rodinu a druhé, zatímco budeme na zemi budovat Boží království. Pamatujte na slova Páně určená Abrahamovi: „Já znám konec od počátku; tudíž ruka má bude nad tebou.“¹²

Pán mě umístil do rodiny s milujícími rodiči. Podle měřítek světa to byli zcela obyčejní lidé; můj otec, oddaný člověk, byl řidičem nákladního auta; má andělská matka byla matkou v domácnosti. Pán mi pomohl najít mou milou manželku Melanii; inspiroval jistého obchodníka, který se stal naším drahým přítelem, aby mi nabídl pracovní místo.

Pán mě povolal ke službě v misijním poli – jak v mládí, tak jako presidenta misie; povolal mě do Kvora Sedmdesáti a nyní mě povolal apoštolem. Když se ohlížím zpět, uvědomuji si, že jsem to nebyl já, kdo stál za všemi těmito kroky; byl to Pán, který stejně tak řídí všechny důležité kroky i ve vašem životě a v životě vašich blízkých.

Co byste měli ve svém životě vyhledávat nebo očekávat? Které Boží zázraky vám připomínají, že Bůh je blízko a říká: „Jsem zde s tebou“? Zamyslete se nad okamžiky, z nichž k některým dochází každý den, kdy Pán působil či působí ve vašem životě – a činí tak opakovaně. Važte si jich jako okamžiků, kdy Pán projevuje svou důvěru ve vás a ve vaše rozhodnutí. Ale umožněte Mu činit z vás lepšího člověka, než jak byste to dokázali jen vy sami vlastními silami. Važte si toho, že se zapojuje do vašeho života. Někdy pokládáme změny ve svých plánech za chybné kroky na své cestě. Pohlízejte na ně spíše jako na první krůčky k zapojení se do služby Pánu.¹³

Před několika měsíci odjela naše vnučka se skupinou mladých na prohlídku několika míst spojených s historií Církve. V poslední verzi cestovních plánů bylo uvedeno, že bude projíždět oblastí, kde slouží na

misii její bratr, náš vnuk. Naše vnučka neměla v úmyslu svého bratra na misii navštívit. Když ale autobus vjel do města, kde zrovna sloužil její bratr, uviděla dva misionáře, jak jdou po ulici. Jedním z nich byl bratr.

Když mladí poprosili řidiče, aby zastavil, aby se naše vnučka mohla pozdravit se svým bratrem, zavládlo v autobuse velké očekávání. Ani ne za minutu, po několika slzách a milých slovech, její bratr pokračoval v plnění svých misionářských povinností. Později jsme se dozvěděli, že její bratr byl v té ulici ani ne pět minut, když přicházel ze schůzky ke svému autu.

Nebeský Otec nás může přivést do situací, kdy má s námi specifické úmysly. Dělá to tak v mém životě a dělá to tak i ve vašem životě, stejně jako to udělal v životě našich drahých vnoučat.

Každého z nás si Pán velmi váží a miluje nás; záleží Mu na nás, našeptává nám a bdí nad námi způsobem, který je pro každého z nás jedinečný. Je nekončnou moudřejší a mocnější než smrtelníci. Zná naše problémy, naše vítězství a spravedlivé touhy našeho srdce.

Před více než rokem jsem procházel Chránovým náměstím, když vtom ke mně přistoupila jedna ze sester misionářek a zeptala se: „Pamatujete si mě? Jsem z Floridy.“ Řekla mi, jak se jmenuje – sestra Aida Chilanová. Ano, vybavil jsem si setkání s ní a její rodinou. Její prezident kůlu tenkrát navrhl, abychom její rodinu navštívili. Zakrátko bylo zřejmé, že jsme tam šli kvůli jejich dceři, Aidě, která dosud nebyla pokřtěna. Po naší návštěvě a po více než roce učení a přátelství byla Aida pokřtěna.

Po našem setkání na Chránovém náměstí mi napsala dopis. Napsala: „Celým srdcem vím, že Nebeský Otec každého z nás zná a že nás z konkrétních důvodů neustále umísťuje jednoho druhému do cesty. Děkuji Vám, že jste

byl jedním z mých misionářů; že jste mi před pěti lety podal pomocnou ruku a našel mě.“¹⁴ Aida mi také poslala svůj příběh obrácení, v němž popisuje „božské náhody“, ke kterým v jejím životě došlo a jež vedly k jejímu křtu a konfirmaci, ke službě na misi na Chrámovém náměstí a také k jejímu nedávnému sňatku v chrámu.¹⁵

Šlo o pouhou náhodu, když nás president kůlu dovedl k Chilanovým domů nebo když jsem se s Aidou později setkal na Chrámovém náměstí? Její svědectví dokazuje, že toto vše bylo součástí „božského záměru“.

Pán je s námi velmi rád. Není náhodou, že když pocítujete Jeho Ducha a řídíte se prvními nabádáními, tak Jeho přítomnost pocítujete, jak sám slíbil: „Půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“¹⁶

Nám všem se v životě dějí podobné věci. Můžeme potkat někoho, kdo je nám povědomý, obnovit starou známost nebo objevit něco, co máme společného s úplně cizím člověkem. Možná, že kdykoli k něčemu takovému dojde, Pán nám připomíná, že jsme skutečně všichni bratři a sestry. Všichni jsme ve skutečnosti zapojeni do stejné věci – Joseph Smith to nazval „věcí Kristovou“.¹⁷

Jak do „božského záměru“ zapadá svoboda jednání? Můžeme se rozhodnout, že budeme, nebo nebudeme následovat Spasitele a Jeho vyvolené vedoucí. Tento vzor je jasně vidět v Knize Mormonově, když se Nefité odvrátili od Pána. Mormon nařikal:

„A viděli, že ... Duch Páně je již nezachovává; ano, stáhl se od nich, protože Duch Páně nepřebývá v nesvatých chrámech –

Tudíž je Pán přestal zázračnou a nesmírnou mocí svou zachovávat,

neboť upadli do stavu nevíry a strašlivé zlovolnosti.“¹⁸

Ne vše, o co nás Pán žádá, je výsledkem toho, jak jsme silní, jak jsme věrní nebo co možná víme. Pomyslete na Saula, kterého Pán zastavil na cestě do Damašku. Saul se v životě ubíral špatným směrem; a nijak to nesouviselo se severem ani jihem. Poté byl božsky přeměrován. Když byl později znám jako Pavel, jeho apoštolská služba odrážela to, co Pán již o Pavlovi věděl – co všechno dokáže dělat a čím se může stát; nikoli to, co dělal jako Saul. Stejně tak Pán ví, co dokáže dělat a kým se může stát každý z nás. Čemu učil apoštol Pavel? „Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podlé uložení jeho povolání jsou.“¹⁹

Jsme-li spravedliví, ochotní a schopní, snažíme-li se být způsobilými a připravenými, postupujeme na místa, o kterých se nám ani nesnilo, a stáváme se součástí „božského záměru“ Nebeského Otce. V každém z nás se ukrývá božskost. Kdykoli budeme svědky toho, jak skrze nás a s námi Bůh pracuje, kež jsme tímto vedením povzbuzeni a jsme za ně vděční. Když náš Otec v nebi řekl: „Toto je dílo mé a sláva má – uskutečniti nesmrtnost a věčný život člověka,“²⁰ mluvil o všech svých dětech – zvláště o vás.

Vede vás Pánova ruka. Podle „božského záměru“ Pán působí v maličkostech vašeho života, stejně jako při důležitých milnících. Jak se píše v Příslovích: „Doufej v Hospodina celým srdcem svým; ... a onť spravovati bude stezky tvé.“²¹ Svědčím o tom, že vám bude žehnat, podporovat vás a přinášet vám pokoj. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Lukáš 9:33.
2. Alma 8:16.
3. Alma 8:18.
4. Alma 8:19–20.
5. Neal A. Maxwell, „Brim with Joy“ (zasvěčující shromáždění na Univerzitě Brigham Younga, 23. ledna 1996), 2, speeches.byu.edu.
6. 1. Nefi 4:6.
7. Joseph B. Wirthlin, „Lessons Learned in the Journey of Life“, *Liahona*, May 2001, 38; z proslovu staršího Wirthlina na firesidu Církevního vzdělávacího systému na Univerzitě Brigham Younga, 7. listopadu 1999.
8. Žalm 30:5.
9. 3. Nefi 27:13.
10. Viz Lukáš 12:7.
11. Viz Matouš 10:29.
12. Abraham 2:8.
13. Viz Nauka a smlouvy 64:29.
14. Dopis od Aidy Chilanové, 20. dubna 2017.
15. Dopis od Aidy Chilanové, 30. května 2017.
16. Nauka a smlouvy 84:88.
17. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 347–356.
18. Helaman 4:24–25.
19. Římanům 8:28.
20. Mojžíš 1:39.
21. Přísloví 3:5–6.

Starší O. Vincent Haleck
Sedmdesátník

Srdce vdovy

Dělejme, co je zapotřebí, abychom měli srdce vdovy a opravdově se radovali z požehnání, která naplní vzniklý „nedostatek“.

Po většinu svého života v dospělosti jsem měl to velké požehnání sloužit mezi Svatými v Tichomoří. Víra a láska těchto oddaných Svatých, a úžasné oběti, které přinášejí, mě naplňují inspirací, vděčností a radostí. Jejich příběhy se podobají těm vašim.

Uvědomil jsem si, že tito Svatí mají hodně společného s vdovou, kterou pozoroval Spasitel, zatímco seděl a díval se, „kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho.

A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty. ...

I svolav učedlníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metalí do pokladnice.

Nebo ... z toho, což jim zbývalo, metalí, ale tato [ze svého nedostatku], všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.“¹

Ačkoli její dva šarty byly jen skromným příspěvkem, pro Spasitele měl její dar nejvyšší hodnotu, protože dala vše. V tom okamžiku Spasitel onu vdovu plně poznal, neboť její dar Mu ukázal její srdce. Její láska a víra měly takovou hodnotu a hloubku, že darovala s vědomím, že o její „nedostatek“ bude postaráno.

Z osobní zkušenosti vím, že podobné srdce mají i Svatí v Tichomoří.

V jedné vesničce na jednom z ostrovů starší muž a jeho manželka přijali výzvu misionářů, aby se s upřímností otázali Pána, zda je to, čemu se učí, pravda. Přitom také přemýšleli o důsledcích závazků, které budou muset učinit, pokud je odpověď, kterou dostanou, povede k přijetí znovuzřízeného evangelia. Postili se a modlili, aby poznali pravdivost Církve a hodnověrnost Knihy Mormonovy. Odpověď na jejich

modlitby přišla ve formě jemného, ale důrazného ujištění: „Ano! Je to pravda!“

Když toto svědectví získali, rozhodli se nechat pokřtít. To se ale neobešlo bez osobních ztrát. Za své rozhodnutí a křest zaplatili vysokou cenu. Ztratili zaměstnání, obětovali společenské postavení, velká přátelství se rozpadla a rodina jim odepřela svou podporu, lásku a úctu. Nyní každou neděli chodili na shromáždění a vyměňovali si rozpačité pohledy s přáteli a sousedy, kteří kráčeli opačným směrem.

V této obtížné situaci se tohoto dobrého bratra kdosi zeptal, jak vnímá své rozhodnutí vstoupit do Církve. Jeho prostá a neochvějná odpověď zněla: „Je pravdivá, ne? Pro nás to bylo jasné rozhodnutí.“

Tito dva nově obrácení Svatí měli vskutku srdce vdovy. Podobně jako ona „uvrhli všecko“, co mohli dát, přičemž vědomě dávali ze svého „nedostatku“. Díky tomu, že měli v oněch obtížných chvílích věřící srdce a pevnou víru, jim jejich břímě bylo ulehčeno. Měli kolem sebe členy Církve, kteří

jim pomáhali, sloužili a podporovali je, a byli také osobně posíleni skrze službu v církevních povoláních.

Poté, co dali své „všecko“, nastal onen velký den, kdy byli zpečetěni v chrámu jako věčná rodina. Pán je podobně jako obrácené pod vedením Almy „posílil, takže snášeli svá břemena lehce a podrobovali se radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně“.² Takové je srdce vdovy, které ztělesňuje tento úžasný manželský pár.

Dovolte mi uvést další zážitek, kdy se srdce vdovy plně projevilo. Na Samoi spolupracujeme s radami vesnic, abychom získali pro misionáře povolení kázat evangelium. Před několika lety jsem mluvil s náčelníkem jedné vesnice, kam měli misionáři již mnoho let vstup zakázán. K tomuto rozhovoru došlo nedlouho poté, co tento hlavní náčelník zpřístupnil vesnici Církvě a dovolil misionářům učit ty, kteří budou mít zájem dozvědět se něco o evangeliu a jeho naukách.

Zajímalo mě, co se přihodilo, že po tolika letech došlo k takovéto zázračné změně, že hlavní náčelník podnikl tento krok. Zeptal jsem se na to a náčelník, s nímž jsem mluvil, odpověděl: „Člověk může žít určitou dobu v temnotě, ale přijde čas, kdy zatouží vyjít na světlo.“

Hlavní náčelník tím, že zpřístupnil vesnici, dal najevo, že má srdce vdovy – srdce, které se obměkčí, když se objeví teplo a světlo pravdy. Tento vedoucí byl ochoten zřít se dlouholetých tradic, čelit značnému odporu a stát si pevně za svým, aby druzí mohli být požehnáni. Byl to vedoucí, který se v srdci zaměřoval spíše na blaho a štěstí svého lidu, než aby bral ohled na tradice, kulturu či osobní moc. Před těmito ohledy dal přednost tomu, čemu nás učí president Thomas S. Monson: „Když se budeme řídit příkladem

Spasitele, budeme mít příležitost být světlem v životě druhých.“³

Na závěr mi dovolte se s vámi podělit ještě o jeden zážitek se Svatými v Tichomoří, který se mi duchovně vstřípil hluboko do duše. Před lety jsem byl mladým rádčem biskupa v novém sboru na Americké Samoi. Měli jsme 99 členů z řad samozásobitelských farmářů, dělníků z konzerváren, státních zaměstnanců a jejich rodin. Když v roce 1977 První předsednictvo oznámilo, že na Samoi bude postaven chrám, všichni jsme se radovali a vzdávali díky. Jet do chrámu v té době znamenalo cestovat z Americké Samoy buď na Havaj, nebo na Nový Zéland. Byla to nákladná cesta, která byla mimo možnosti mnoha věrných členů Círky.

Během tohoto období byli členové vyzýváni, aby přispívali do stavebního fondu, a napomáhali tak výstavbě chrámů. V tomto duchu požádalo naše biskupstvo členy sboru, aby s modlitbou zvážili, kolik by mohli dát. Bylo určeno datum, kdy se rodiny měly shromáždit a předat své příspěvky. Později, protože obálky s příspěvky se otevíraly v soukromí, zaplavil naše biskupstvo pocit pokory a dojetí nad vírou a štedrostí úžasných členů našeho sboru.

Znal jsem každou rodinu a její situaci, a proto jsem pociťoval hluboký a trvalý úžas, úctu a pokoru. Byly to v každém ohledu novodobé vdoviny šarty, které ochotně darovaly ze svého „nedostatku“ a s radostí ze slíbeného požehnání výstavby svatého chrámu Páně na Samoi. Tyto rodiny zasvětily vše, co mohly, Pánu – s vírou, že nebudou čelit nedostatku. Z jejich daru bylo zřejmé, že mají srdce vdovy. Všichni, kteří přispěli, tak učinili ochotně a s radostí, protože jejich srdce vdovy vidělo okem víry ona úžasná vrcholná požehnání, která čekají jejich rodinu a všechny obyvatele Samoy a Americké Samoy po všechna budoucí pokolení. Vím, že jejich posvěcené oběti, jejich vdoviny šarty, Pán uznal a přijal.

Srdce vdovy, která dala své dva šarty, je srdcem, které dává vše tím, že přináší oběti; tím, že vytrvává navzdory těžkostem, pronásledování a odmítání; a tím, že snáší mnohá břemena. Srdce vdovy je srdcem, které vnímá, pociťuje a rozpoznává světlo pravdy a dá cokoli za to, aby tuto pravdu mohlo přijmout. Rovněž pomáhá druhým vidět totéž světlo a získat v téže míře věčné štěstí a radost. A konečně – srdce vdovy charakterizuje ochota

obětovat vše pro budování království Božího na zemi.

Připojme se ke Svatým po celém světě tím, že budeme dělat to, co je zapotřebí, abychom měli srdce vdovy a opravdově se radovali z požehnání, která naplní vzniklý „nedostatek“. Modlím se a prosím za každého z nás, aby měl v srdci odvahu nést svá břemena, přinášet nutné oběti a být ochoten konat a dávat. Slibuji, že Pán vás neponechá v nedostatku. Srdce vdovy je naplněno vděčností za to, že Spasitel byl „muž bolestí, a kterýž zkusil nemoci“, ⁴ takže my nebudeme muset pít z onoho hořkého kalicha. ⁵ Navzdory našim slabostem a selháním, a kvůli nim, k nám neustále vztahuje ruce, které byly kvůli nám probodeny. Pozvedne nás, budeme-li ochotni vstoupit do světla Jeho evangelia, přijmout Ho a dovolit Mu naplnit naše „nedostatky“.

Svědčím o veliké lásce, o níž se můžeme jako učedníci a následovníci Pána Ježíše Krista dělit. Mám rád presidenta Thomase S. Monsona a vyjadřuji mu podporu jakožto proroku Božímu na zemi. Kniha Mormonova je dalším svědectvím o Ježíši Kristu určeným světu; a vybízím každého, aby si ji přečetl a sám pro sebe objevil její poselství. Všichni ti, kdo přijmou Pánovu výzvu, abychom k Němu přišli, naleznou pokoj, lásku a světlo. Ježíš Kristus je náš veliký Příklad a Vykupitel. Jedině skrze Ježíše Krista a zázrak Jeho nekonečného Usmíření můžeme dosáhnout věčného života. O tom svědčím v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Marek 12:41–44.
2. Mosiáš 24:15.
3. Thomas S. Monson, „Budte příkladem a světlem“, *Liahona*, listopad 2015, 88.
4. Izaiáš 53:3.
5. Viz 3. Nefi 11:11.

President Russell M. Nelson

President Kvora Dvanácti apoštolů

Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?

Kniha Mormonova nanejdůležitějším a jedinečným způsobem učí o Ježíši Kristu a o Jeho evangeliu.

V roce 1986 jsem byl pozván na univerzitu v Akkře v Ghaně, abych tam měl výjimečnou přednášku. Setkal jsem se tam s řadou hodnostářů, včetně krále jistého afrického kmene. Když jsme spolu před přednáškou hovořili, král se mnou mluvil pouze prostřednictvím tlumočnicka, který mi vše překládal. Já jsem odpovídal tlumočnickovi a tlumočnick pak překládal mé odpovědi králi.

Po mé přednášce přišel král přímo za mnou, ale tentokrát bez tlumočnicka. K mému překvapení mluvil dokonalou angličtinou – a mohl bych dodat, že velmi spisovnou britskou angličtinou!

Měl udivený výraz. „Kdo vůbec jste?“ zeptal se.

„Jsem vysvěcený apoštol Ježíše Krista,“ odpověděl jsem.

Král se zeptal: „Čemu mě můžete o Ježíši Kristu naučit?“

Odpověděl jsem otázkou: „Mohu se zeptat, co o Něm již víte?“

Králova odpověď prozradila, že upřímně studuje Bibli a chová lásku k Pánu.

Poté jsem se ho zeptal, zda ví o působení Ježíše Krista mezi lidmi v dávné Americe.

Jak jsem očekával, nevěděl o tom.

Vysvětlil jsem mu, že Spasitel po svém Ukřižování a Vzkříšení přišel k lidem v dávné Americe, kde je učil svému evangeliu. Zorganizoval vlastní Církev a požádal své učedníky, aby uchovávali záznam o Jeho působení mezi nimi.

„Tento záznam,“ pokračoval jsem, „je nám znám jako Kniha Mormonova. Je to další svědectví o Ježíši Kristu. A další písmo společně s Bibli svatou.“

V tomto okamžiku to krále *velmi* zaujalo. Obrátil jsem se k presidentovi misie, který mne doprovázel, a zeptal se ho, zda má u sebe Knihu Mormonovu. Vytáhl jednu z aktovky.

Otevřel jsem ji v 11. kapitole 3. Nefiho a společně s králem jsme si přečetli Spasitelovo kázání Nefitům. Poté jsem mu onen výtisk Knihy Mormonovy daroval. Jeho odpověď se mi navzdory zaryla do mysli i do srdce: „Mohl byste mi dát diamanty či rubíny, ale nic pro mě není drahocennější než tyto dodatečné znalosti o Pánu Ježíši Kristu.“

Poté, co král pocítil moc Spasitelových slov ve 3. Nefim, prohlásil: „Pokud se obrátím a vstoupím do Církve, přivedu s sebou celý svůj kmen.“

„Ale králi,“ řekl jsem, „takto to nefunguje. Obrácení je osobní záležitost. Spasitel sloužil Nefitům jednomu po druhém. Svědectví o evangeliu Ježíše Krista musí obdržet každý zvlášť.“¹

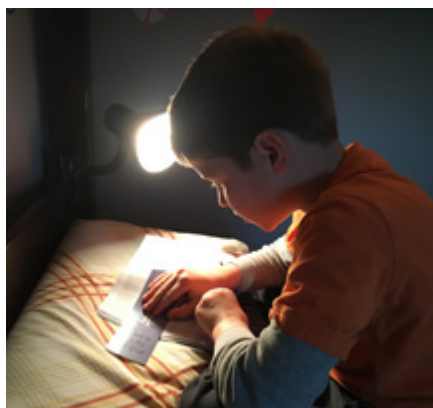
Bratři a sestry, jak drahocenná je kniha Mormonova pro vás? Kdyby vám někdo nabídl diamanty či rubíny, *nebo* knihu Mormonovu, co byste si vybrali? Upřímně, co *má* pro vás větší hodnotu?

Vzpomeňte si, jak na nedělním dopoledním zasedání generální konference v dubnu 2017 president Thomas S. Monson naléhavě žádal „každého z nás, abychom každý den s modlitbou studovali knihu Mormonovu a přemítali o ní“.² Mnozí na tuto žádost našeho proroka zareagovali.

Dovolte mi říci, že ani já, ani osmiletý Riley jsme netušili, že nás někdo fotografuje. Všimněte si, že Riley čte knihu Mormonovu s pomocí záložky „Jsem dítě Boží“.

Když se dítě Boží snaží dozvědět více o Bohu a Jeho Milovaném Synu, dochází k čemusi mocnému. Nikde jinde se těmto pravdám neučí jasněji a mocněji než v knize Mormonově.

Od oné výzvy presidenta Monsona před šesti měsíci jsem se snažil jeho radu následovat. Mimo jiného jsem

Riley čte knihu Mormonovu s pomocí záložky „Jsem dítě Boží“.

President Nelson se řídí radou presidenta Thomase S. Monsona z generální konference v dubnu 2017, abychom každý den studovali knihu Mormonovu a přemítali o ní.

si udělal seznam toho, co kniha Mormonova je, co *potvrzuje*, co *uvrací*, co *naplňuje*, co *objasňuje* a co *zjevuje*. Když se na knihu Mormonovu díváte z těchto hledisek, je to podnětná a inspirující zkušenost! Každému z vás to doporučuji.

Během těchto šesti měsíců jsem vyzval různé skupiny – včetně mých bratří v Kvoru Dvanácti, misionářů v Chile a presidentů misí a jejich manželek na shromáždění v Argentině – aby se zamyslely nad třemi vzájemně souvisejícími otázkami, nad kterými bych chtěl, abyste se zamysleli i vy dnes:

Zprv – jaký by byl váš život *bez* knihy Mormonovy? Zadruhé – co byste *neznali* či nevěděli? A zatřetí – co byste *neměli*?

Lidem z těchto skupin vycházely nadšené odpovědi přímo od srdce. Zmíním jen několik jejich reakcí:

„Bez knihy Mormonovy by mě máty rozporuplné nauky a názory na

mnoho věcí. Byl bych jako předtím, než jsem našel církev, když jsem hledal poznání, víru a naději.“

Jiný řekl: „Nevěděl bych o roli, kterou může v mém životě zastávat Duch Svatý.“

Další: „Nerozuměla bych jasně svému účelu zde na zemi!“

Další tazatel řekl: „Nevěděl bych, že po tomto životě můžeme dosahovat stálého pokroku. Díky knize Mormonově vím, že život po smrti skutečně existuje. To je ten nejvyšší cíl, o nějž usilujeme.“

Tato poslední odpověď mě přiměla zavzpomínat na svůj život před několika desetiletími, kdy jsem byl mladým chirurgickým praktikantem. Jednou ze smutných zodpovědností, které občas chirurg má, je informovat rodinu, když jejich blízký zemře. V nemocnici, kde jsem pracoval, byla speciální místnost s vylpstrovanými stěnami, kde se rodinní příslušníci tuto zprávu dozvídali. Někteří tam projevovali svůj

univerzitě. On to udělal a výsledky se mu skutečně zlepšily.

Draží bratři a sestry, svědčím o tom, že Kniha Mormonova je skutečně slovo Boží. Obsahuje odpovědi na nejzávažnější životní otázky. Učí nauce Kristově.⁵ Vykládá a objasňuje mnohé „jasné a cenné“⁶ pravdy, které byly ztraceny během staletí a v důsledku častého překládání Bible.

Kniha Mormonova poskytuje nejúplnější a nejsměrodatnější porozumění Usmíření Ježíše Krista, které lze vůbec kde najít. Učí tomu, co skutečně znamená se znovuzrodit. Z Knihy Mormonovy se dozvídáme o shromáždování rozptýleného Izraele. Víme, proč jsme zde na zemi. Těmto i dalším pravdám se v Knize Mormonově učí s větší mocí a přesvědčením než v kterékoli jiné knize. Kniha Mormonova obsahuje plnou moc evangelia Ježíše Krista. Tak tomu zkrátka je.

Kniha Mormonova osvětluje učení Mistra a zároveň odkrývá taktiky protivníka.⁷ Kniha Mormonova učí pravdivé nauce, aby rozptýlila falešné náboženské tradice – včetně chybné praktiky křtů nemluvnat.⁸ Kniha Mormonova dodává účel životu tím, že nás pobízí, abychom přemítali o možnostech věčného života a „nikdy nekončícího štěstí“.⁹ Kniha Mormonova rozbíjí falešné představy o tom, že štěstí lze najít ve zlovolnosti¹⁰ a že to jediné, co je pro návrat do přítomnosti Boží zapotřebí, je být dobrým člověkem.¹¹ Navždy boří falešné názory, že zjevení skončilo Bibli a že nebesa jsou v dnešní době zapečetěna.

Když pomyslím na Knihu Mormonovu, napadá mě slovo *moc*. Pravdy obsažené v Knize Mormonově mají *moc* zhojit, uklidnit, obnovit, podpořit, posílit, utěšit a rozveselit naši duši.

Draží bratři a sestry, slibuji vám, že když budete Knihu Mormonovu

zármutek tím, že hlavou tloukli do vypolstrovaných zdí. Tolik jsem toužil vysvětlit těmto lidem, že smrt, ačkoli je pro přeživší příbuzné těžká, je nezbytnou součástí naší nesmrtelné existence. Smrt nám umožňuje postoupit do dalšího světa.³

Jiný tazatel na mou otázku odpověděl: „Dokud jsem nepřečetl Knihu Mormonovu, nežil jsem smysluplně. I když jsem se celý život modlil a chodil do své církve, Kniha Mormonova mi pomohla poprvé doopravdy rozmlouvat s Nebeským Otcem.“

Jiný řekl: „Bez Knihy Mormonovy bych nerozuměl tomu, že Spasitel nejen trpěl za mé hříchy, ale může i odejmout mé bolesti a trápení.“⁴

A další řekla: „Nevěděla bych, že máme proroky, kteří nás vedou.“

Pravidelné ponořování se do pravd obsažených v Knize Mormonově může

být zážitkem, který člověku změní život. Jedna naše vnučka, která je na misii, sestra Olivia Nelsonová, slíbila zájemci, že pokud bude každý den číst Knihu Mormonovu, zlepší se jeho výsledky v písemných zkouškách na

Olivia, vnučka presidenta Nelsona.

s modlitbou studovat *každý den*, budete se lépe rozhodovat – *každý den*. Slibuji vám, že když budete přemítat o tom, co studujete, okna nebes se otevrou a vy obdržíte odpovědi na své otázky a vedení pro svůj život. Slibuji vám, že když se každý den ponoříte do Knihy Mormonovy, budete moci získat imunitu vůči zlovolnostem dnešní doby, dokonce i vůči svírající epidemii pornografie a dalších závislostí otupujících mysl.

Kdykoli slyším někoho, včetně sebe samotného, říkat: „Vím, že Kniha Mormonova je pravdivá,“ chce se mi zvolat: „To je sice pěkné, ale to nestačí!“ Je třeba, abychom z „celé hloubky srdce svého“¹² pociťovali, že Kniha Mormonova je jednoznačně slovo Boží. Musíme to pociťovat tak hluboce, že bez ní nebudeme chtít prožít ani jediný den. Mohl bych parafrázovat presidenta Brigham Younga, který řekl: „Přál bych si mít hlas sedmi hromů, abych probudil tento lid“¹³ vůči pravdivosti a moci Knihy Mormonovy.

Je třeba, abychom byli jako tento mladý misionář sloužící v Evropě, který tak hluboce pociťoval pravdivost Knihy Mormonovy, že doslova běžel s výtiskem tohoto posvátného záznamu

Mladý misionář běží k muži v parku, aby se s ním podělil o Knihu Mormonovu.

k muži v parku, kterého se společněkem právě našli.

Svědčím o tom, že Joseph Smith byl a je *skutečným* prorokem této poslední dispensace. Byl to on, kdo darem a mocí Boží tuto svatou knihu přeložil. Toto je *ta* kniha, která pomůže připravit svět na Druhý příchod Páně.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je doslovný a žijící Syn našeho živého Boha. On je náš Spasitel, náš Vykupitel, náš velký Příklad a náš Přímluvce u Otce. Byl slíbeným Mesiášem, Mesiášem ve smrtelnosti a bude Mesiášem v miléniu. Celou svou duší svědčím o tom, že Kniha Mormonova nanejvyšším zázračným a jedinečným způsobem učí o Ježíši Kristu a o Jeho evangeliu.

Vím, že president Thomas S. Monson je prorok Boží, který je dnes na zemi. Mám ho rád a z celého srdce ho podporuji. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Seznam presidenta Nelsona týkající se Knihy Mormonovy

Knihy Mormonova je:

- další svědectví o Ježíši Kristu. *Všichni* její hlavní pisatelé – Nefi, Jákob, Mormon, Moroni – i její překladatel Joseph Smith byli očitými svědky Páně.
- záznam o Jeho působení mezi lidmi, kteří žili v dávné Americe.
- pravdivá, jak to dosvědčil sám Pán.

Knihy Mormonova potvrzuje:

- osobní identitu Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna Ježíše Krista;
- nezbytnost Pádu Adama a moudrost Evy, aby lidé mohli mít radost.

Knihy Mormonova vyvrací názory, že:

- zjevení skončilo Bibli;
- nemluvnata potřebují křest;
- štěstí lze najít ve zlovolnosti;
- pro získání oslavení je postačující být dobrým člověkem (jsou zapotřebí obřady a smlouvy);
- Pád Adama poskvrnil lidstvo „prvotním hříchem“.

Knihy Mormonova naplňuje biblická proroctví týkající se toho, že:

- Jeho hlas uslyší i „jiné ovce“;
- Bůh způsobí podivuhodné dílo a div a bude promlouvat „z prachu“;

- „dřevo Judovo“ a „dřevo Jozefovo“ se stanou jedním;
- rozptýlený Izrael bude v posledních dnech shromážděn, a jak to bude učiněno;
- zemí dědictví pro Jozefovu rodovou linii je západní polokoule.

Knihy Mormonova objasňuje naše porozumění týkající se:

- naší předsmrtné existence;
- smrti. Smrt je nezbytnou součástí Božího velkého plánu štěstí;
- toho, že posmrtná existence začíná v ráji;
- toho, jak se vzkříšené tělo, znovu spojené s duchem, stává nesmrtelnou duší;
- toho, jak nás Pán bude soudit podle našich skutků a podle přání našeho srdce;
- toho, jak se mají správně vykonávat obřady – například křest, svátost či udělení Ducha Svátého;
- Usmíření Ježíše Krista;
- vzkříšení;
- důležité role andělů;
- věčné podstaty kněžství;
- toho, že lidské chování lze více ovlivnit mocí slova než mocí meče.

Knihy Mormonova zjevuje informace, jež nebyly dříve známy:

- Kity se vykonávaly i před narozením Ježíše Krista.
- Lidé v dávné Americe stavěli a používali chrámy.
- Jozef, 11. syn Izraele, předvídal prorockou roli Josepha Smitha.
- Nefi (v letech 600–592 př. Kr.) předvídal objevení a kolonizaci Ameriky.
- Z Bible se ztratily jasné a cenné části.
- Každému člověku je dáno Světlo Kristovo.
- Důležitost osobní svobody jednání a nutnost protikladu ve všech věcech.
- Varování před „tajnými spolčenými“.

POZNÁMKY

1. Viz 3. Nefi 17:9–12.
2. Thomas S. Monson, „Moc Knihy Mormonovy“, *Liahona*, květen 2017, 87.
3. Viz Alma 42:8.
4. Viz Alma 7:11–12.
5. Viz např. 2. Nefi 31:2–21.
6. Viz 1. Nefi 13:29–33.
7. Viz 2. Nefi 26–33.
8. Viz Moroni 8:11–15.
9. Mosiáš 2:41; viz také Alma 28:12.
10. Viz Alma 41:10–11.
11. Nutné jsou rovněž specifické posvátné obřady a smlouvy.
12. Viz Alma 13:27.
13. Viz *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (1997), 293. Brigham Young hovořil o důležitosti chrámové práce a práce na rodinné historii.

Starší Dale G. Renlund
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kněžství a Spasitelova smírná moc

Pro dosažení účelů Nebeského Otce musí být Kristova smírná moc Božím dětem zpřístupněna. Tyto příležitosti poskytuje kněžství.

Představte si se mnou raketu, která je přepravována na startovací rampu, aby se připravila na vypuštění. Nyní si představte zážeh. Palivo se pomocí řízeného spalování mění na horký plyn, který se chrlí ven a poskytuje tak nezbytnou sílu, která raketu žene do vesmíru. Nakonec si představte náklad, který se nachází ve vrchní části rakety. Náklad se stane plně hodnotným pouze v případě, že se dostane tam, kde má být, a bude sloužit tak, jak má. Člověk nemusí být raketový vědec, aby pochopil, že drahý globální komunikační satelit je bezcenný, pokud jen nečinně leží ve skladu. Posláním rakety je zkrátka doručit náklad.

Dnes večer bych rád přirovnal *kněžství, jehož jsme nositeli*, k raketě a *příležitost mít užitek ze Spasitelovy smírné moci* k nákladu přepravovanému raketou.

Ježíš Kristus má díky své smírné oběti moc a pravomoc vykoupit veškeré lidstvo. Svou smírnou moc nám zpřístupňuje tím, že část své moci a pravomoci deleguje mužům na zemi. Tato delegovaná moc a pravomoc se nazývá *kněžství*. Umožňuje nositelům kněžství, aby Nebeskému Otci a Ježíši Kristu

pomáhali v Jejich díle – uskutečnit spasení a oslavení Božích dětí. Umožňuje jim to díky tomu, že Božím dětem poskytuje příležitost přijímat požehnání Spasitelovy smírné moci.

Smírná moc Ježíše Krista je nezbytná, protože nikdo z nás se do nebeského domova nedokáže vrátit bez

pomoci. Ve smrtelnosti neustále děláme chyby a porušujeme Boží zákony. Jsme poskvrnění hříchem a nemůžeme se vrátit, abychom žili v Boží přítomnosti. Potřebujeme Spasitelovu smírnou moc, abychom se mohli smířit s Nebeským Otcem. Ježíš Kristus zlomil pouta fyzické smrti, čímž všem zajistil vzkříšení. Nabízí odpuštění hříchů, pod podmínkou poslušnosti zákonů a obřadů Jeho evangelia. Skrze Něho je nám nabízeno oslavení. Příležitost mít užitek ze Spasitelovy smírné moci představuje ten nejdůležitější náklad veškerého stvoření.

Pro dosažení účelů Nebeského Otce musí být Kristova smírná moc Božím dětem zpřístupněna.¹ Tyto příležitosti poskytuje kněžství. Je onou raketou. Kněžství je nepostradatelné, protože nezbytné obřady a smlouvy na zemi jsou poskytovány pouze jeho pravomocí. Pokud by kněžství neposkytovalo příležitosti mít užitek ze Spasitelovy smírné moci, k čemu by bylo? Byla by to jen složitá petarda sloužící

k upoutání pozornosti? Bůh si přeje, aby kněžství nebylo používáno jen na nedělním shromáždění nebo jako příležitost ke službě. Přeje si, aby doručovalo potřebný náklad.

Drobné vady na raketě mohou způsobit selhání celé mise. Zpuchřelé těsnění či únava materiálu mohou způsobit poruchu rakety. Aby kněžství bylo chráněno před obrazným zpuchřelým těsněním a únavou materiálu, Bůh chrání jeho předávání i jeho používání.² Předávání kněžství je chráněno klíči kněžství, které jsou právem předsednictví uděleným člověku.³ Používání kněžství je rovněž chráněno klíči kněžství, ale také smlouvami, které nositel kněžství uzavírá. Používání kněžství je v důsledku toho řízeno jak klíči kněžství, tak smlouvami kněžství. Kněžské pověření je konkrétnímu muži uděleno osobně a neexistuje nezávisle na něm;⁴ kněžství není amorfní zdroj autonomní moci.

Aronovo i Melchisedechovo kněžství je přijímáno prostřednictvím smlouvy.⁵ Bůh stanovuje podmínky a muž je

přijímá. Obecně řečeno, nositelé kněžství se zavazují pomáhat Bohu v Jeho díle. Ježíš Kristus na počátku této dispensace vysvětlil, že smlouva kněžství „je na vás stvrzena, pro vás, a nejenom pro vás, ale pro celý svět, ... protože nepřicházejí ke mně“.⁶

Toto nás učí, že účelem kněžství je zvát druhé, aby přišli ke Kristu, tím, že jim budeme pomáhat přijmout znovu-zřízené evangelium. Kněžství máme proto, abychom mohli pomáhat dětem Nebeského Otce zbavit se břemene hříchu a stát se takovými, jako je On. Prostřednictvím kněžství se projevuje moc božskosti v životě všech, kteří uzavírají a dodržují smlouvy evangelia a přijímají s tím spojené obřady.⁷ Takto každý z nás přichází ke Kristu, je očištěn a smíruje se s Bohem. Kristova smírná moc je zpřístupněna prostřednictvím kněžství, jež doručuje potřebný náklad.

Smlouvy s Bohem jsou závažné a posvátné. Muž se má na tyto smlouvy připravovat, učit se o nich a uzavírat je se záměrem, že je bude cítit.

Smlouva se stává osobním závazkem. Budu-li parafrázovat slova anglického dramatika Roberta Bolta, muž uzavírá smlouvu, pouze pokud chce učinit výjimečně závazný slib. Nerozlučně spojí svou ctnost s pravdou onoho slibu. Když muž uzavírá smlouvu, drží sám sebe v dlaních ve tvaru misky, jako by v nich držel vodu. A pokud rozevře prsty, nemůže doufat, že se ještě někdy nalezne. Ten, kdo smlouvu porušuje, se již nemůže zavázat; nemá záruku, kterou by mohl nabídnout.⁸

Nositel Aronova kněžství se zavazuje vyhýbat zlu, pomáhat druhým smířit se s Bohem a připravovat se na přijetí kněžství Melchisedechova.⁹ Tyto posvátné povinnosti naplňuje tím, že učí, křtí, posiluje členy Církve a vyzývá druhé, aby přijali evangelium. Toto jsou funkce jeho „rakety“. Bůh za to slibuje naději, odpuštění, službu andělů a klíče evangelia pokání a křtu.¹⁰

Nositel Melchisedechova kněžství se zavazuje plnit zodpovědnosti související s kněžstvím Aronovým a zvelebovat své povolání v kněžství

Melchisedechově.¹¹ Toho dosahuje tím, že dodržuje přikázání související s danou smlouvou. K těmto přikázáním patří „pilně [dbát] slov věčného života“ tím, že bude žít „každým slovem, jež vychází z úst Božích“;¹² že bude vydávat svědectví o Ježíši Kristu a Jeho díle v posledních dnech;¹³ že se nebude vychloubat sám sebou;¹⁴ a že se stane Spasitelovým přítelem a bude Mu důvěřovat tak, jak to přátelé dělávají.¹⁵

Bůh za to slibuje, že nositel Melchisedechova kněžství obdrží klíče k porozumění tajemství Božích. Stane se dokonalým, aby mohl stanout v přítomnosti Boží. Bude schopen plnit svou roli v práci na spasení. Ježíš Kristus bude před nositelem kněžství připravovat cestu a bude s ním. Nositel kněžství bude mít v srdci Ducha Svatého a budou ho podpírat andělé. Jeho tělo bude posíleno a obnoveno. Stane se dědicem Abrahamových požehnání a, spolu s manželkou, spoludědicem království Nebeského Otce spolu s Ježíšem Kristem.¹⁶ Toto jsou nesmírně veliká a drahocenná zaslíbení.¹⁷ Větší zaslíbení si nelze představit.

Každému muži, který přijímá Melchisedechovo kněžství, Bůh potvrzuje zaslíbení smlouvy přísahou.¹⁸ Tato přísaha se týká pouze Melchisedechova

kněžství¹⁹ a tím, kdo přísahu činí, je Bůh, nikoli nositel kněžství.²⁰ Bůh používá přísahu, aby nás za použití těch nejvýznamnějších slov ujistil o závazné a nevratné povaze svých zaslíbení, protože tato jedinečná situace se týká Jeho božské moci a pravomoci.

Z porušení smluv kněžství a z naprostého odvrácení se od nich vyplývají závažné důsledky.²¹ Jsme-li v kněžském povolání nedbalí nebo lhotejní, je to, jako bychom součástce rakety způsobili únavu materiálu. Ohrožuje to smlouvu kněžství, protože to může vést k selhání celé mise. Smlouvu porušuje neposlušnost Božích přikázání. Těm, kteří smlouvu porušují ustavičně a nekajicně, jsou zaslíbená požehnání odebrána.

Vztahu mezi „kněžskou“ raketou a nákladem, kterým je „příležitost mít užitek ze Spasitelovy smírné moci“, jsem lépe porozuměl před několika lety. O jednom víkendu jsem měl dva úkoly. Prvním bylo vytvořit první kůl v jisté zemi a druhým bylo provést pohovor s mladým mužem, a bude-li vše v pořádku, obnovit mu kněžská a chrámová požehnání. Tento třicetiletý muž se stal členem Církve v pozdních letech dospívání. Se ctí sloužil na misii. Po návratu domů však sešel z cesty a ztratil své členství v Církvi.

Po několika letech „přišel k sobě“²² a s pomocí láskyplných vedoucích kněžství a laskavých členů učinil pokání a byl znovu přijat do Církve prostřednictvím křtu.

Později požádal o obnovení kněžských a chrámových požehnání. Domluvili jsme si schůzku na sobotu v deset hodin ve sborovém domě. Když jsem tam dorazil na dřívější pohovory, už tam byl. Tolik toužil po tom, aby měl opět kněžství, že se nemohl dočkat.

Během pohovoru jsem mu ukázal dopis, v němž stálo, že prezident Thomas S. Monson osobně přezkoumal jeho žádost a pohovor schválil. Tento za jiných okolností stoický mladý muž se rozplakal. Poté jsem mu řekl, že datum našeho pohovoru nebude mít v jeho životě žádný oficiální význam. Nechápal se na mě podíval. Řekl jsem mu, že poté, co obnovím jeho požehnání, bude jeho záznam o členství obsahovat pouze data původního křtu, konfirmace, vysvěcení ke kněžství a obdarování. Znovu ho přemohly emoce.

Požádal jsem ho, aby četl z Nauky a smluv:

„Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“

Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“²³

Oči se mu potřetí zalily slzami. Poté jsem mu vložil ruce na hlavu a ve jménu Ježíše Krista, pravomocí Melchisedechova kněžství a z pověření prezidenta Církve jsem obnovil jeho kněžská a chrámová požehnání.

Oba jsme pocítovali nesmírnou radost. Věděl, že má opět pravomoc být držitelem kněžství Božího a používat ho. Věděl, že jeho chrámová požehnání jsou opět plně účinná. Kráčel s lehkostí

a byl naplněn zářivým světlem. Byl jsem na něj velmi hrdý a pocítoval jsem, jak je na něj hrdý i Nebeský Otec.

Poté byl zorganizován kůl. Shromáždění se zúčastnilo mnoho nadšených, věrných Svatých a bylo ustanoveno úžasné předsednictvo kůlu. U mě však tuto historickou událost zorganizování prvního kůlu v dané zemi předčila radost, kterou jsem pocítil při obnovení požehnání tomuto mladému muži.

Uvědomil jsem si, že účelem zorganizování kůlu nebo používání Božího kněžství jakýmkoli způsobem je pomáhat Nebeskému Otci a Ježíši Kristu v Jejich díle, to jest poskytovat každému z Božích dětí příležitost k vykoupení a oslavení. Kněžství, jako raketa, jejímž účelem je doručit náklad, doručuje evangelium Ježíše Krista a umožňuje všem uzavírat smlouvy a přijímat související obřady. Smírná krev Kristova²⁴ může tudíž v našem životě působit tehdy, když zakoušíme posvěcující vliv Ducha Svatého a získáváme požehnání, jež nám Bůh slibuje.

Vyzývám vás, abyste kromě toho, že budete poslušni zákonů a obřadů evangelia, uzavřeli a dodržovali smlouvy kněžství. Přijměte Boží přísahu a Jeho zaslíbení. Zvelebujte své zodpovědnosti v kněžství, abyste pomáhali Nebeskému Otci a Ježíši Kristu. Používejte kněžství k tomu, abyste pomohli dát někomu jinému příležitost mít užitek ze Spasitelovy smírné moci. Když tak budete činit, vy a vaše rodina obdržíte veliká požehnání. Svědčím o tom, že Vykupitel žije a řídí toto dílo. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 1. Nefi 11:31; 2. Nefi 2:8.
2. Viz Nauka a smlouvy 121:36.
3. Viz Nauka a smlouvy 42:11; viz také Dallin H. Oaks, „Klíče a pravomoc kněžství“, *Liahona*, květen 2014, 49–52.
4. Viz Nauka a smlouvy 124:95, 130, 132. Kněžství, které muž přijímá, neexistuje nezávisle na dotyčném muži, tak jako Kristova smírná moc neexistuje nezávisle na Kristu.
5. Zmínky o smlouvě týkající se menšího kněžství se nacházejí v Numeri 25:10–13, Nehemiášovi 13:29 a v Malachiášovi 2:2–8. Zmínky o smlouvě týkající se

- Melchisedechova kněžství se nacházejí v Překlade Josepha Smitha, Genesis 14:26–37 (v Průvodci k písmům); v Žalmech 110:1, 4; a v Nauce a smlouvách 84:39–42. Viz také Bruce R. McConkie, „The Doctrine of the Priesthood“, *Ensign*, May 1982, 32–34.
6. Nauka a smlouvy 84:48, 50.
  7. Viz Nauka a smlouvy 84:19–21.
  8. Viz Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts* (1990), xiii–xiv, 140.
  9. Viz Numeri 25:12–13; Nehemiáš 13:29; Ezechiel 34:2–6; Malachiáš 2:2–9; Nauka a smlouvy 13:1; 20:46–59; 84:33–40.
  10. Viz Židům 7:19; Nauka a smlouvy 84:26–27.
  11. Viz Nauka a smlouvy 84:33.
  12. Viz Nauka a smlouvy 84:43–44.
  13. Viz Nauka a smlouvy 84:61–62.
  14. Viz Nauka a smlouvy 84:73.
  15. Viz Nauka a smlouvy 84:77–88.
  16. Viz Překlad Josepha Smitha, Genesis 14:26–37 (v Průvodci k písmům); Židům 7:11; Nauka a smlouvy 84:19, 33–34, 38, 42, 77–88.
  17. Viz 2. Petrova 1:4.
  18. Viz Překlad Josepha Smitha, Genesis 14:27–31 (v Průvodci k písmům); Žalm 110:1, 4; Překlad Josepha Smitha, Židům 7:19–21 (v anglickém vydání Bible SPD); Nauka a smlouvy 84:33–40, 48.
  19. Viz *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 223; Joseph Fielding Smith, Conference Report, Apr. 1970, 59; *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (1976), 323.
  20. V písmech není žádná zmínka ani zpráva týkající se toho, že by při uzavírání smlouvy Melchisedechova kněžství příjemce činil přísahu. Místo toho se v Překlade Josepha Smitha, Genesis 14:27–31 (v Průvodci k písmům), v Žalmech 110:1, 4, v Židům 7:21 a v Nauce a smlouvách 84:40 píše, že Bůh je tím, kdo činí přísahu, zatímco s příjemcem uzavírá smlouvu. Starší Bruce R. McConkie řekl: „Pán svým vlastním jménem činí přísahu ..., že každý, kdo dodrží smlouvu, kterou uzavřel ve spojení s Melchisedechovým kněžstvím, zdědí, obdrží a bude vlastnit všechno v Jeho věčném království. ... Bůh učinil přísahu, že Kristus bude oslaven, a vždy, když někdo přijímá Melchisedechovo kněžství, znovu přísahá, že pokud budeme pravdiví a věrní ve všech věcech, obdržíme totéž oslavení.“ („The Doctrine of the Priesthood“, 33.)
  21. Viz Nauka a smlouvy 84:41–42. Těm, kteří jsou ochotni se změnit, je vždy umožněno činit pokání. Viz například Dale G. Renlund, „Pokání – radostné rozhodnutí“, *Liahona*, listopad 2016, 121–124.
  22. Viz Lukáš 15:17.
  23. Nauka a smlouvy 58:42–43.
  24. Viz Mosiáš 4:2.

Starší David F. Evans
Sedmdesátník

Pravda o všech věcech

Osobní zodpovědností každého z nás je dělat, co je třeba, abychom obdrželi silné svědectví a udrželi si ho.

Dnes večer přicházíme s nadějí a vírou, že odtud budeme odcházet posílení a požeňnání Duchem Svatým, který učí pravdě.¹ A právě o osobním hledání pravdy bych chtěl dnes hovořit.

Jako mladý muž jsem měl mnoho otázek ohledně Církve. Některé byly upřímné. Jiné nikoli a odrážely pochybnosti druhých.

Často jsem o svých otázkách mluvil s maminkou. Jsem si jist, že dokázala vytušit, že mnohé mé otázky byly upřímné a vycházely ze srdce. Domnívám se, že z otázek, které byly méně upřímné a konfliktnější, byla trochu zklamaná. Nikdy mě však kvůli mým otázkám neshazovala. Vždy naslouchala a snažila se je zodpovědět. Když měla pocit, že už řekla vše, co mohla, a já jsem měl stále otázky, říkala něco na způsob: „Davide, to je dobrá otázka. Zatímco budeš hledat odpověď, číst a modlit se, zkus dělat to, o čem víš, že bys dělat měl, a nedělat to, o čem víš, že bys neměl.“ Toto se stalo při mém hledání pravdy určitým vzorem. Prostřednictvím studia, modlitby a dodržování příkázání jsem zjistil, že na všechny mé důležité otázky existují odpovědi. Také jsem zjistil, že u určitých otázek je zapotřebí stále víry, trpělivosti a zjevení.²

Maminka vložila zodpovědnost za prohlubování víry a nacházení odpovědí na mě. Věděla, že důležité odpovědi získám tak, že budu hledat pravdu způsobem, který stanovil Nebeský Otec. Věděla, že musím najít pravdu. Věděla, že musím být ve svých otázkách upřímný a ochotný jednat podle toho, o čem jsem již věděl, že je pravda. Věděla, že ve snaze získat odpovědi

od Pána musím studovat, modlit se a prohlubovat svou trpělivost. Ochota být trpělivý je součástí našeho hledání pravdy a vzoru, podle něžž Pán pravdu zjevuje.³

Časem jsem si uvědomil, že mě maminka učila vzoru Nebeského Otce pro hledání pravdy. Má víra rostla, odpovědi přicházely a já jsem přijal povolání na misi.

Na začátku mé misie nastal okamžik, kdy jsem si uvědomil, že musím vědět, zda je Církev pravdivá a zda byl Joseph Smith prorokem Božím. Pociťoval jsem to, co president Thomas S. Monson tak jasně vyjádřil na poslední generální konferenci: „Pokud o tomto nemáte pevné svědectví, udělejte vše, co je potřeba, abyste ho získali. Je nezbytně nutné, abyste v této složité době měli vlastní svědectví, neboť se svědectvím druhých se daleko nedostanete.“⁴ Věděl jsem, co je potřeba udělat. Musím číst Knihu Mormonovu s upřímným

srdcem, s opravdovým záměrem a tázat se Boha, zda je pravdivá.

Poslechněte si úžasné zaslíbení Nebeského Otce, které zaznělo prostřednictvím proroka Moroniho: „Až tyto věci obdržíte, chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svátého.“⁵

Abych získal to, co je v Knize Mormonově, musel jsem ji začít číst. Začal jsem od začátku a četl každý den. Někdo získá svědectví velmi rychle. U jiných si to vyžádá více času a modliteb a možná bude zapotřebí číst v této knize opakovaně a často. Já jsem předtím, než jsem obdržel zaslíbené svědectví, tuto knihu musel přečíst celou. Bůh mi nicméně projevil její pravdivost mocí Ducha Svátého.

Ve svém misionářském deníku jsem popsal svou radost z toho, že znám pravdu, i osobní vyjádření závazku a opravdového záměru jednat v souladu s pravdou, kterou jsem přijal. Napsal jsem: „Zavázal jsem se Otci v nebi i sobě, že budu dělat, co bude v mých silách; po zbytek života budu pracovat na 100 procent; udělám, cokoli se ode mě bude žádat, ale nyní mě čeká zbytek misie, a já ji proměním v úžasnou misii, za kterou se nebudu stydět, ne však pro sebe, ale pro Pána. Miluji Pána a toto dílo a jen se modlím o to, aby mě tento pocit nikdy neopustil.“

Zjistil jsem, že k tomu, aby tento pocit člověka nikdy neopustil, je zapotřebí stále výživy a nepřetržitého úsilí činit pokání a dodržovat přikázání. President Monson řekl: „Svědectví ... je třeba ... udržova[t] silné a živé tím, že budete neustále poslušni přikázání Božích a budete se denně modlit a studovat písma.“⁶

Již mnoho let se ptám misionářů a mladých lidí po celém světě, co bylo počátkem jejich osobního úsilí najít pravdu a získat svědectví. Téměř bez výjimky odpovídají, že na počátku jejich úsilí získat osobní svědectví stálo osobní rozhodnutí přečíst Knihu Mormonovu od začátku a zeptat se Boha, zda je pravdivá. Tím se rozhodli sami působit, místo aby na sebe nechali působit⁷ pochybnosti druhých.

Abychom poznali pravdu, je třeba žít podle evangelia⁸ a vyzkoušet⁹ slovo. Jsme varováni, abychom neodporovali Duchu Páně.¹⁰ Pokání, jež jde ruku v ruce s odhodláním dodržovat přikázání, je důležitou součástí hledání pravdy každého jednotlivce.¹¹ Ve skutečnosti možná budeme muset být ochotni odložit všechny hříchy, abychom poznali pravdu.¹²

Je nám přikázáno usilovat „o vědomosti, dokonce studiem a také vírou“, a vyhledávat „slova moudrosti z nejlepších knih“.¹³ Naše hledání pravdy se má zaměřovat na nejlepší knihy a nejlepší zdroje. Mezi ty úplně nejlepší patří písma a slova žijících proroků.

President Monson žádá každého z nás, abychom dělali, co je třeba pro to, abychom obdrželi silné svědectví a udrželi si ho.¹⁴ Co je nutné k tomu, aby se vaše svědectví prohlubovalo a sílilo? Osobní zodpovědností každého z nás je dělat, co je třeba, abychom obdrželi silné svědectví a udrželi si ho.

Trpělivé dodržování smluv, zatímco budeme dělat, co je třeba, abychom obdrželi od Pána odpovědi, je součástí Božího vzoru pro zjišťování pravdy. Obzvláště ve složitých situacích se od nás může žádat, abychom se „podrobovali ... radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně“.¹⁵ Trpělivé dodržování smluv prohlubuje naši pokoru a touhu zjistit pravdu a umožňuje Duchu Svátému, aby nás „vedl po stezkách moudrosti, [abychom] byli požeňnani, aby se [nám] dařilo a [abychom] byli zachovávaní“.¹⁶

S mou manželkou Mary máme velmi rádi jistou osobu, jež velkou část svého života zápolí s určitými aspekty Církve. Má ráda evangelium a Církev, ale přesto má otázky. Je zpečetěna v chrámu, aktivní v Církvi, plní svá povolání a je to úžasná matka a manželka. Celá léta

se snaží dělat to, o čem ví, že je správné, a vyhýbat se tomu, o čem ví, že je špatné. Dodržuje své smlouvy a stále hledá. Občas je vděčná za to, že se může přidržovat víry druhých.

Přednedávnm poprosil biskup ji a jejího manžela o schůzku. Požádal je, aby přijali úkol v chrámu, v rámci něž by sloužili v zastoupení těch, kteří potřebují chrámové obřady. Toto povolání je překvapilo, ale přijali je a započali službu v domě Páně. Jejich dospívající syn se nedávno zapojil do bádání v oblasti rodinné historie a našel v rodině jméno muže, za něž nebyly vykonány chrámové obřady. Po nějakém čase dělali za tohoto muže a jeho rodinu chrámové obřady v zastoupení. Když klečeli u oltáře a probíhal obřad pečetení, měla tato úžasná, trpělivá žena, která tak dlouho hledala, určitý osobní duchovní zážitek, na základě kterého poznala, že chrám a obřady, jež se v něm provádějí, jsou pravdivé a skutečné. Zavolala své matce, zážitek jí vyprávěla a řekla, že i když má stále nějaké otázky, ví, že chrám je pravdivý, že chrámové obřady jsou pravdivé a že Církev je pravdivá. Její matka plakala vděčností za láskyplného, trpělivého Nebeského Otce a za dceru, která stále trpělivě hledá.

Vytrvalé dodržování smluv nám do života vnáší požehnání nebe.¹⁷

Nacházím velkou útěchu v Pánově zaslíbení, že „mocí Ducha Svatého můžete znáti pravdu ohledně všech věcí“.¹⁸ Můžeme poznat pravdu, aniž bychom věděli všechno. Můžeme poznat, že Kniha Mormonova je pravdivá. Ve skutečnosti, jak nás dnes odpoledne učil president Russell M. Nelson, můžeme „z celých hloubek srdce svého“ [viz Alma 13:27] pociťova[t], že Kniha Mormonova je jednoznačně slovo Boží“. A můžeme „to pociťovat tak hluboce, že bez ní nebudeme chtít prožít ani jediný den“.¹⁹

Můžeme poznat, že Bůh je náš Otec, který nás má rád; a že Jeho Syn Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. Můžeme poznat, že členství v Jeho Církvi je třeba si vážít a že každodenní přijímání svátosti pomůže nám i naší rodině zůstat v bezpečí. Můžeme poznat, že díky chrámovým obřadům mohou být rodiny skutečně spolu na věky. Můžeme poznat, že Usmíření Ježíše Krista a požehnání plynoucí z pokání a odpuštění jsou pravdivá a skutečná. Můžeme poznat, že náš drahý prorok, president Thomas S. Monson, je prorok Páně a že jeho rádci a členové Kvora Dvanácti jsou apoštolové, proroci, vidoucí a zjevovatelé.

O tomto všem vím, že je to pravda, a vydávám své svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Moroni 10:5.
2. Jedna taková otázka se týkala možnosti získat kněžství v případě všech způsobilých mužů. Odpověď na tuto otázku získali prostřednictvím zjevení president Spencer W. Kimball, jeho rádci a členové Dvanácti 1. června 1978. Toto zjevení se nachází v Nauce a smlouvách jako Oficiální prohlášení 2.
3. Viz například Lukáš 21:15; Římanům 8:5; Alma 32:41–43; Eter 12:19; Nauka a smlouvy 21:5; 101:38; 107:30–31.
4. Thomas S. Monson, „Moc Knihy Mormonovy“, *Liahona*, květen 2017, 87.
5. Moroni 10:4.
6. Thomas S. Monson, „Moc Knihy Mormonovy“, 87.
7. Viz 2. Nefi 2:14; viz také David A. Bednar, „Seek Learning by Faith“, *Liahona*, Sept. 2007, 19–21.
8. Viz například Jan 7:17, kde Pán slibuje: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tentě bude umět rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ Viz také Alma 32.
9. Viz Alma 32:27.
10. Viz Alma 32:28.
11. Viz Alma 22:18; Nauka a smlouvy 93:27–28.
12. Viz Alma 22:18.
13. Nauka a smlouvy 88:118.
14. Thomas S. Monson, „Moc Knihy Mormonovy“, 87.
15. Mosiáš 24:15; viz také Mosiáš 24:13–14; David A. Bednar, „Snášeli svá břemena lehce“, *Liahona*, květen 2014, 87–90.
16. Mosiáš 2:36.
17. Viz Jeffrey R. Holland, „Nejvyšší kněz budoucího dobrého“, *Liahona*, leden 2000, 45. V tomto poselství starší Holland uvedl: „Některá požehnání přicházejí brzo, některá pozdě a některá přijdou až v nebi; ale k těm, kteří přijmou evangelium Ježíše Krista, přijdou.“
18. Moroni 10:5.
19. Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“ *Liahona*, listopad 2017, 63.

Generální autorita a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

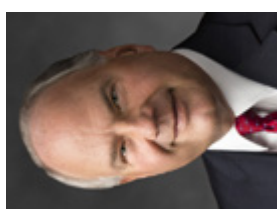
Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

SEDMDESÁTÍČNÍ – GENERÁLNÍ AUTORITY

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Alibekhtis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Aderin

Mervyn B. Arnold

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Valen V. Corodin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Léonard R. Curtis ml.

Massimo De Ieo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Timothy J. Dydtes

Larry J. Echo Hawk

David F. Evans

Enrique R. Fabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gabaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goebly

Taylor G. Goody

Christoffel Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

O. Vincent Hebeck

Donald L. Halstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Paul V. Johnson

Larry S. Kasher

Von G. Keetch

Jörg Klebingat

Joni L. Koch

Erich W. Kopschke

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Richard J. Magines

Peter F. Meurs

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Naitress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Niekson

Adrián Ochao

Allan F. Packer

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Pereira

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pingree ml.

Rafael E. Pino

Michael T. Ringwood

Gary B. Sablin

Euan A. Schmutz

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Skati

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Arnulfo Valenzuela

Terence M. Vinson

Taniela B. Valoko

Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zivic

PŘEDSEDAJÍCÍ BISKUPSTVO

Dean M. Davis
První radce

Gerald Causé
Předsedající biskup

W. Christopher Waddell
Druhý radce

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

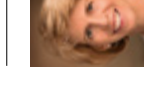
Devin G. Durant
První radce

Tad R. Callister
President

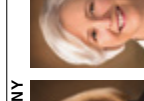
Brian K. Ashton
Druhý radce

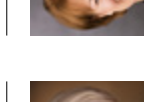
Carol F. McConkieová
První radkyně

Bonnie L. Oscarsonová
Presidentka

Nell F. Marriottová
Druhá radkyně

Sharon Edbanková
První radkyně

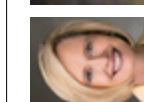
Jean B. Brighamová
Presidentka

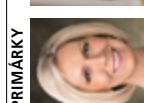
Reyna I. Aburtová
Druhá radkyně

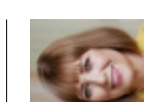
Bonnie H. Cordonová
První radkyně

Joy D. Jonesová
Presidentka

Cristina B. Francová
Druhá radkyně

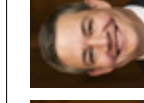
Douglas D. Holmes
První radce

Stephen W. Owen
President

M. Joseph Brough
Druhý radce

M. Joseph Brough
Druhý radce

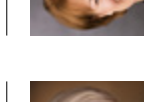
NEDELNÍ ŠKOLA

Brian K. Ashton
Druhý radce

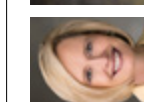
Bonnie L. Oscarsonová
Presidentka

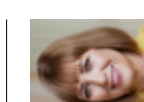
Sharon Edbanková
První radkyně

Reyna I. Aburtová
Druhá radkyně

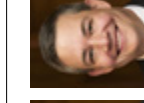
Joy D. Jonesová
Presidentka

Cristina B. Francová
Druhá radkyně

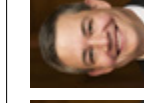
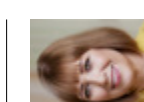
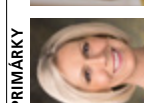
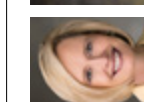

Stephen W. Owen
President

M. Joseph Brough
Druhý radce

MLADÍ MUŽI

Starší Richard J. Maynes
Sedmdesátník

Získejme důvěru Pána a své rodiny

Mužům, kteří mají bezúhonné srdce, lze důvěřovat – protože důvěra je založena na bezúhonnosti.

Bratří, není snad větší pochvala od Pána, než vědět, že nám důvěřuje, že budeme způsobilými nositeli kněžství a skvělými manžely a otci.

Jedno je jisté – zasloužit si Pánovu důvěru je požehnání, jež získáme po vynaložení značného úsilí. Důvěra je požehnání založené na poslušnosti Božích zákonů. Získat si Pánovu důvěru můžeme tehdy, když jsme věrni smlouvám, jež jsme uzavřeli ve vodách křtu a ve svatém chrámu. Dodržujeme-li své sliby dané Pánu, Jeho důvěra v nás roste.

Mám rád verše z dávných i novodobých písem, které při popisu vlastností spravedlivého člověka používají slova „bezúhonnost srdce“. ¹ Bezúhonnost či nedostatek bezúhonnosti je stěžejním prvkem charakteru člověka. Mužům, kteří mají bezúhonné srdce, lze důvěřovat – protože důvěra je založena na bezúhonnosti.

Být bezúhonným mužem zkrátka znamená, že vaše úmysly i skutky jsou ve všech ohledech vašeho života čisté a spravedlivé – na veřejnosti i v soukromí. S každým svým rozhodnutím si buď zasluhujeme více Boží důvěry, nebo Jeho důvěru oslabujeme. Asi nejzjevněji

se tato zásada projevuje v našich božsky určených zodpovědnostech manželů a otce.

Jako manželé a otcové jsme obdrželi božské pověření od novodobých proroků, vidoucích a zjevovatelů v dokumentu „Rodina – prohlášení světu“. Zde se píše, že 1) „otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlivosti předsedali svým rodinám“, že 2) otcové

„jsou zodpovědni za to, že se postarají o životní potřeby“ a že 3) otcové jsou zodpovědni za ochranu své rodiny.²

Abychom si získali Boží důvěru, budeme muset naplňovat tyto tři božsky určené zodpovědnosti vůči své rodině Pánovým způsobem. Jak se dále uvádí v prohlášení o rodině, Pánův způsob znamená plnit tyto zodpovědnosti společně se svou manželkou „jako rovnocenní partneři“.³ To podle mě znamená, že v těchto třech zodpovědnostech neděláme žádné zásadní rozhodnutí, dokud nejsme s manželkou zcela zajedno.

Prvním krokem, jak si získat Pánovu důvěru, je vložit v Něj důvěru svou. Příkladem takové oddanosti je Nefi, který se modlil: „Ó Pane, důvěřoval jsem v tebe a budu v tebe důvěřovati na věky. Nebudu vkládati důvěru svou v rámě těla.“⁴ Nefi byl plně odhodlán konat vůli Páně. Kromě toho, že *řekl*, že učiní to, co přikázal Pán, byl také pevný ve svém odhodlání *uskutečnit* svěřené úkoly, jak je to zřejmé z těchto jeho slov: „Jakože žije Pán a jakože

mysli díky tomu, že vím, že opravdu udělá to, co řekne. Důvěra přináší pokoj, lásku a prostředí, v němž tato láska může růst.“

Lara ani Christina nevěděly, co ta druhá napsala. Zaujalo mě, že obě nezávisle na sobě považují požehnání pokoje v domově za přímý důsledek toho, že mají manžela, kterému mohou důvěřovat. Z příkladu mých dcer je vidět, že zásada důvěry hraje při vytváření domova zaměřeného na Krista nesmírně důležitou roli.

Z téhož prostředí zaměřeného na Krista jsem se těšil i já, když jsem vyrůstal v domově, v němž otec ctil své kněžství a získal si důvěru celé rodiny díky bezúhonnosti svého srdce.⁷ Dovolte mi vyprávět vám zážitek z mládí, který dokládá trvalý pozitivní dopad, jež může mít na svou rodinu otec, který rozumí zásadě důvěry založené na bezúhonnosti a žije podle ní.

Když jsem byl ještě malý, můj otec založil společnost specializující se na průmyslovou automatizaci. Jeho firma

žijeme my, nesejdeme k svému otci do pustiny, dokud neuskutečníme věci, které nám Pán přikázal.“⁵

Jelikož Nefi nejprve důvěřoval Bohu, Bůh vložil velkou důvěru v Nefiho. Pán mu požehnal mocným vylitím Ducha, jež požehnal jeho životu, životu jeho rodiny i životu jeho lidu. Jelikož Nefi předsedal v lásce a spravedlivosti a zaopatřoval a ochraňoval svou rodinu a lid, žili, jak sám zaznamenává, šťastně.⁶

Abych na toto téma získal i ženský pohled, požádal jsem o pomoc své dvě vdané dcery. Požádal jsem je, aby napsaly jednu či dvě věty o tom, jak vnímají důležitost důvěry a její vliv na jejich manželství a rodinný život. Zde jsou myšlenky Lary Harrisové a Christiny Hansenové.

Nejprve Lara: „Jednou z nejdůležitějších věcí je pro mě vědět, že můj manžel se při každodenních činnostech rozhoduje tak, že mi tím projevuje úctu a lásku. Můžeme-li si takto navzájem důvěřovat, přináší nám to do domova pokoj, takže spolu můžeme vychovávat děti s radostí.“

Nyní myšlenky Christiny: „Důvěřovat někomu je podobné jako v někoho věřit. Bez této důvěry a víry máme jen strach a pochybnosti. Pro mě je jedním z největších požehnání plynoucích z toho, že mohu plně důvěřovat manželovi, pokoj – pokoj

navrhovala, vyráběla a po celém světě montovala automatické výrobní linky.

Když jsem končil základní školu, tatínek chtěl, abych se naučil pracovat. Také chtěl, abych se seznámil s jeho podnikáním od píky. Nejprve jsem se staral o údržbu pozemků a lakoven, které nebyly viditelné pro veřejnost.

Po nástupu na střední školu jsem ve firmě povýšil do provozu. Začal jsem se učit číst technické nákresy a obsluhovat těžké kovoobráběcí stroje. Po maturitě jsem nastoupil na univerzitu a poté odešel na misii. Po návratu z misie jsem šel rovnou zpět do práce. Potřeboval jsem si vydělat na výdaje v novém školním roce.

Jednou, krátce po misii, jsem pracoval v továrně, když si mě tatínek zavolał do kanceláře a zeptal se mě, zda bych s ním nejel na služební cestu do Los Angeles. To bylo poprvé, co mi nabídl, abych ho na služební cestě doprovázel. Vlastně mi tím umožnil reprezentovat naši společnost na veřejnosti.

Než jsme vyrazili, předal mi několik informací o našem novém potenciálním klientovi. Zaprvé – oním klientem byla nadnárodní korporace. Zadruhé – po celém světě modernizovali své výrobní linky na úroveň nejnovějších technologií. Zatřetí – naše společnost jim dosud nedodávala žádné služby ani technologie. A konečně – jejich manažer zodpovědný za nákup svolal tuto schůzku proto, aby zhodnotil naši cenovou nabídku na tento nový projekt. Tato schůzka představovala pro naši společnost novou a potenciálně důležitou příležitost.

Po příjezdu do Los Angeles jsme šli s tatínkem na domluvenou schůzku do hotelu. Nejprve bylo na programu projednání a analýza konstrukčních detailů projektu. Pak jsme mluvili o provozních detailech, včetně logistiky a dodacích lhůt. Na závěr jsme probírali finanční

a smluvní podmínky. V tu chvíli to začalo být zajímavé.

Manažer nám vysvětlil, že naše cenová nabídka byla ze všech firem, které se o zakázku ucházely, nejnižší. Pak nám překvapivě sdělil výši druhé nejnižší nabídky. Pak se zeptal, zda bychom byli ochotni vzít svou nabídku zpět a poslat novou. Řekl, že naše nová cena by měla být těsně pod cenou oné druhé nejnižší nabídky. Navrhl, že bychom si dodatečnou částku rozdělili na půl mezi sebou. Zdůvodnil to tím, že by to byla výhra pro každého. Naše společnost by vyhrála, protože bychom vydělali mnohem více peněz, než kolik jsme původně požadovali. Jeho společnost by vyhrála, protože by přesto uzavřeli obchod s nejlevnějším dodavatelem. A samozřejmě by vyhrál i on, protože by na této skvělé dohodě získal svůj podíl.

Pak nám dal číslo poštovní přihrádky, kam mu máme poslat požadované peníze. Po tom všem se podíval na mého otce a zeptal se: „Tak co, domluveno?“ Tatínek se k mému překvapení postavil, potřásl si s ním rukou a řekl, že se mu ozveme.

Po skončení schůzky jsme nasedli do auta z půjčovny, tatínek se na mě podíval a zeptal se: „Tak co myslíš, že bychom měli udělat?“

Odpověděl jsem, že si nemyslím, že bychom měli jeho nabídku přijmout.

Nato se tatínek zeptal: „Nemyslíš, že máme určitou zodpovědnost vůči všem našim zaměstnancům za dostatečnou zásobu zakázek?“

Zatímco jsem o jeho otázce přemýšlel a ještě než jsem stihl odpovědět, odpověděl si na svou otázku sám. Řekl: „Ricku, jakmile jednou přijmeš úplatek nebo slevíš ze své bezúhonnosti, je velmi těžké ji znovu získat. Nikdy to nedělej, ani jednou.“

To, že dnes tento zážitek vyprávím, znamená, že jsem nikdy nezapomněl,

čemu mě tatínek na oné první služební cestě s ním naučil. Vyprávěl jsem to proto, abych doložil, jak trvalý vliv jako otcové máme. Jistě si umíte představit, jakou důvěru jsem ve svého otce měl díky bezúhonnosti jeho srdce. Týmiž zásadami se řídil i v osobním životě ve vztahu k mamince, ke svým dětem a ke každému, s kým přišel do styku.

Bratří, modlím se dnes večer o to, abychom všichni nejprve vložili důvěru v Pána, jak toho byl příkladem Nefi, a pak si bezúhonností svého srdce získali důvěru Pána i důvěru své manželky a dětí. Budeme-li chápat a uplatňovat tuto posvátnou zásadu důvěry založené na bezúhonnosti, budeme věrni svým posvátným smlouvám. A také se nám bude dařit předsedat své rodině v lásce a spravedlivosti, zajišťovat životní potřeby a ochraňovat svou rodinu před zlem tohoto světa. O těchto pravdách s pokorou svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz například 1. Královská 9:4; Nauka a smlouvy 124:15.
2. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
3. „Rodina – prohlášení světa“, 129.
4. 2. Nefi 4:34.
5. 1. Nefi 3:7, 15.
6. Viz 2. Nefi 5:27.
7. Viz Nauka a smlouvy 124:15.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Nositelé nebeského světla

Jakožto nositelé Božího kněžství a jakožto učedníci Ježíše Krista jste nositeli světla.

Jistý starší muž stál ve frontě na poště, aby si u okénka koupil známky. Mladá žena si všimla, že má těžkosti s chůzí, a nabídla se, že mu ukáže, jak si koupit známky v automatu, aby ušetřil čas. Starší pán odvětil: „Děkuji, ale raději počkám. Automat se mě nebude ptát na revma.“

Někdy pomáhá, když si popovídáme s někým, kdo se zajímá o naše problémy.

Bolest, zármutek a nemoc jsou prožitky, které sdílíme všichni společně – nepříjemnosti, trápení a rány osudu mohou na vnitřním pevném disku naší duše postupně zabírat dosti velkou část paměti.

Pokud jde o naše fyzické blaho, přijímáme skutečnost, že stárnutí a nemoci jsou součástí našeho putování smrtelností. Vyhledáváme rady profesionálů, kteří rozumějí fyzickému tělu. Když trpíme emočním strádáním nebo duševní nemocí, vyhledáváme pomoc odborníků, kteří tyto neduhy léčí.

Tak jako v tomto smrtelném životě čelíme fyzickým a emočním zkouškám, čelíme i těžkostem duchovním. Většina z nás již zažila v životě chvíle, kdy naše svědectví zářilo jasným plamenem.

Také jsme možná zažili i chvíle, kdy se nám zdál Nebeský Otec vzdálený. Jsou chvíle, kdy si z celého srdce ceníme věcí Ducha. Jsou ale možná i chvíle, kdy se nám tyto věci zdají být méně drahocenné či významné.

Dnes bych rád mluvil o duchovním blahu – jak se můžeme vyléčit ze stagnace a jak kráčet po cestě kypícího duchovního zdraví.

Duchovní nemoc

Někdy duchovní nemoc přichází v důsledku hříchu nebo zraněných citů. Někdy duchovní kolapsy přicházejí tak postupně, že jsme jen stěží schopni říci, co se děje. Podobně jako vrstvy usazené horniny mohou duchovní bolest a zármutek narůstat v průběhu času a mohou tížit našeho ducha natolik, že je až nemožné je snášet. To se může stát například tehdy, když máme tolik zodpovědností v práci, doma a v Církvi, že ztrácíme ze zřetele radost z evangelia. Dokonce můžeme mít pocit, jako kdybychom již neměli co dát nebo že žít podle přikázání je nad naše síly.

Avšak jen to, že duchovní zkoušky jsou skutečné, neznamená, že jsou nevyléčitelné.

Můžeme se duchovně uzdravit.

Dokonce i ty nejhlubší duchovní rány – ano, i ty, které se mohou zdát nevyléčitelné – lze zahojit.

Drazí přátelé, uzdravující moc Ježíše Krista v naší době nechybí.

Spasitelův uzdravující dotyk dokáže proměňovat život lidí v dnešní době právě tak, jako ho proměňoval v době Jeho. Pokud jen máme víru, může nás vzít za ruce, naplnit nám duši nebeským světlem a uzdravením a pronést k nám tato požehnaná slova: „Vstaň, vezmi lože své a chod.“¹

Temnota a světlo

Ať jsou příčiny našich duchovních neduhů jakékoli, mají všechny jedno společné: nepřítomnost božského světla.

Temnota oslabuje naši schopnost vidět jasně. Zamlžuje nám pohled na to, co bylo kdysi prosté a jasné. Když jsme v temnotě, je pravděpodobnější, že se dopustíme špatných rozhodnutí, protože na své cestě nevidíme nebezpečí. Když jsme v temnotě, je pravděpodobnější, že ztratíme naději,

protože nevidíme pokoj a radost, jež na nás čekají, když jen se budeme tlačit kupředu.

Naopak světlo nám umožňuje vidět věci takové, jaké skutečně jsou. Umožňuje nám rozlišovat mezi pravdou a omylem, mezi tím, co je podstatné, a tím, co je nepodstatné. Když jsme ve světle, můžeme činit spravedlivá rozhodnutí založená na pravdivých zásadách. Když jsme ve světle, máme „dokonalý jas naděje“,² protože své zkoušky ve smrtelnosti vidíme z hlediska věčnosti.

Když vystoupíme ze stínů světa do věčného Světla Kristova, nalezneme duchovní uzdravení.

Čím více rozumíme naukovému pojetí světla a uplatňujeme ho, tím lépe se můžeme bránit před duchovními nemocemi, které nás sužují či obtěžují po všech stránkách; a tím lépe můžeme sloužit jako energičtí, odvážní, starostliví a pokorní nositelé svatého kněžství – jako opravdoví služebníci a učedníci našeho milovaného a věčného Krále.

Světlo světa

Ježíš Kristus řekl: „Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života.“³

Co to znamená?

Jednoduše toto: ten, kdo pokorně následuje Ježíše Krista, bude pociťovat a sdílet Jeho světlo. A toto světlo poroste, až nakonec rozptýlí i tu nejhlubší temnotu.

To znamená, že existuje určitá moc, silný vliv, jež ze Spasitele vyzařuje. „Vychází z přítomnosti Boží, aby naplnil[a] nesmírnost prostoru.“⁴ Vzhledem k tomu, že tato moc osvětluje, povznáší a projasňuje náš život, písmata ji často nazývají světlem, ale také se o ní mluví jako o duchu a pravdě.

V Nauce a smlouvách čteme: „Slovo Páně je pravda, a cokoli je pravda, je světlo, a cokoli je světlo, je Duch, a to Duch Ježíše Krista.“⁵

Tento hlubokomyslný postřeh – že světlo je duch, což je pravda, a že toto světlo září na každou duši, která přichází na svět – je právě tak důležitý, jako nadějný. Světlo Kristovo osvěcuje a sytí duši všech těch, kteří dbají hlasu Ducha.⁶

Světlo Kristovo naplňuje vesmír.

Naplňuje zemi.

A může naplnit každé srdce.

Bůh nikomu nestrání.⁷ Jeho světlo je dostupné všem – významným i nevýznamným, bohatým i chudým, privilegiovaným i znevýhodněným.

Otevřete-li mysl a srdce, abyste přijali Světlo Kristovo a pokorně následovali Spasitele, obdržíte více světla. Řádku za řádkou, tu trochu a tam trochu, budete v duši shromažďovat více světla a pravdy, dokud z vašeho života nezmizí temnota.⁸

Bůh vám otevře oči.

Bůh vám dá nové srdce.

Boží láska, světlo a pravda způsobí, že to, co dřímá, se probudí k životu, a vy se znovu narodíte do novoty života v Kristu Ježíši.⁹

Pán slíbil: „Jestliže bude oko vaše upřeno na slávu mou, celé tělo vaše bude naplněno světlem a ve vás nebude žádná temnota; a ono tělo,

které je naplněno světlem, chápe všechny věci.“¹⁰

Toto je oním opravdovým lékem na duchovní nemoc. V přítomnosti světla temnota mizí.

Metafora duchovní temnoty

Bůh nás však nebude nutit, abychom Jeho světlo přijali.

Pokud se postupně spokojíme s temnotou, naše srdce se nejspíše nezmění.

Aby došlo ke změně, je třeba aktivně pouštět světlo dovnitř.

Když jsem jako kapitán aerolinek létal napříč naší planetou jménem Země, vždy mě fascinovala krása a dokonalost Božího stvoření. Obzvláště silně na mě působí vztah mezi Zemí a Sluncem. Považuji to za skvělé názorné ponaučení týkající se existence temnoty a světla.

Jak všichni víme, každých 24 hodin se noc změní v den a den v noc.

Co je tedy noc?

Noc není nic jiného než stín.

Ani v té nejtemnější noci slunce nepřestává vyzařovat světlo. Září dál tak jasně jako vždy. Avšak polovina zeměkoule je v temnotě.

Temnota způsobuje nepřítomnost světla.

Když se snese temná noc, nepropadáme zoufalství ani nemáme strach, že slunce přestalo svítit.

Nepředpokládáme, že slunce již není na svém místě nebo že vyhaslo. Chápeme, že jsme ve stínu, že země se bude dál otáčet a že na nás sluneční paprsky nakonec znovu dopadnou.

Temnota není známkou toho, že neexistuje světlo. Většinou to zkrátka znamená, že nejsme na správném místě, abychom světlo obdrželi. Během nedávného zatmění Slunce se mnozí velmi snažili dostat uprostřed jasného a slunečného dne do úzkého pásma stínu, který na Zemi vrhal Měsíc.

Velmi podobným způsobem duchovní světlo dál září na všechna Boží stvoření. Satan bude vynakládat veškerou snahu na to, aby vytvořil stín nebo nás dostal do stínu, který si vytvoříme sami. Bude nás nutit, abychom si vytvořili vlastní zatmění; bude nás tlačit do temnoty své jeskyně.

Duchovní temnota může rozprostřít závoj zapomnění i kolem těch, kteří kdysi kráčeli ve světle a radovali se v Pánu. Nicméně i v okamžicích té největší temnoty Bůh slyší naše pokorné prosby, když se modlíme: „Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.“¹¹

Za dnů Almových měli mnozí potíže přijmout duchovní věci, a „pro [jejich] nevíru“ do jejich duše nemohly vstoupit Boží světlo a pravda; „a srdce jejich bylo zatvrzelé“.¹²

Jsmo nositelé světla

Bratří, je na nás, abychom byli na tom správném místě, abychom viděli božské světlo a pravdu evangelia Ježíše Krista. I tehdy, když padne noc a svět nám připadá potměšlý, se můžeme rozhodnout kráčet v Kristově světle, dodržovat Jeho přikázání a odvážně svědčit o Jeho existenci a o Jeho vznešenosti.

Jakožto nositelé Božího kněžství a jakožto učedníci Ježíše Krista jste nositeli světla. Dělejte dál to, co bude

Jeho božské světlo vyživovat. „Vyzdvihněte světlo své“¹³ a nechte ho svítit před lidmi – nikoli proto, aby viděli a obdivovali vás, ale „ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích“.¹⁴

Drazí bratří, jste nástroji v rukou Páně s cílem přinést světlo a uzdravení duším dětí Nebeského Otce. Možná se necítíte způsobit k tomu, abyste uzdravovali ty, kteří jsou duchovně nemocní – určitě o nic více, než je zaměstnanec pošty způsobit pomoci někomu, kdo má revma. Možná sami čelíte duchovním těžkostem. Avšak Pán vás povolal. Dal vám pravomoc a zodpovědnost nabízet pomocnou ruku těm, kteří to potřebují. Obdařil vás svou posvátnou kněžskou mocí, abyste vnášeli světlo do temnoty a abyste pozvedali Boží děti a žehnali jim. Bůh znovuzřídil svou Církev a své drahocenné evangelium, „jež hojí zraněnou duši“.¹⁵ Připravil cestu, abyste dosáhli duchovního blaha, našli uzdravení ze stagnace a směřovali ke kypícímu duchovnímu zdraví.

Pokaždé, když v pokorné modlitbě obrátíte srdce k Bohu, zakusíte

Jeho světlo. Pokaždé, když v písmech hledáte Jeho slovo a vůli, toto světlo září jasněji. Pokaždé, když si všimnete někoho potřebného a obětujete vlastní pohodlí, abyste s láskou nabídli pomocnou ruku, se toto světlo rozpíná a zvětšuje. Pokaždé, když zapudíte pokušení a rozhodnete se pro čistotu; pokaždé, když hledáte či nabízáte odpuštění; pokaždé, když odvážně svědčíte o pravdě, toto světlo vyhání temnotu a přitahuje druhé, kteří rovněž hledají světlo a pravdu.

Vzpomeňte si na své osobní zážitky, na okamžiky služby Bohu a bližním, kdy božské světlo ve vašem životě zářilo – ve svatém chrámu, u stolu se svátostí, v tichém okamžiku přemítání v modlitbě, na rodinném setkání nebo během vykonávání kněžské služby. Dělte se o tyto okamžiky s rodinou, s přáteli, a zvláště s naší mládeží, která hledá světlo. Je potřeba, aby od vás slyšeli, že díky tomuto světlu přichází naděje a uzdravení, a to i ve světě plném temnoty.

Kristovo světlo přináší naději, štěstí a uzdravení ze všech duchovních zranění či neduhů.¹⁶ Ti, kteří zažívají

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

toto zušlechťující působení, se stávají nástroji v rukou Světla světa a mohou předávat světlo druhým.¹⁷ A pocítí to, co pocítil král Lamoni: „Toto světlo [naplnilo] jeho duši takovou radostí, poté, co oblak temnoty byl rozptýlen, že se v jeho duši [rozsvítilo] světlo věčného života.“¹⁸

Draží bratři, draží přátelé, je naším úkolem vyhledávat Pána, dokud v nás nebude jasně zářit Jeho světlo věčného života a dokud se naše svědectví nestane jistým a pevným i uprostřed temnoty.

Modlím se a žehnám vám, abyste byli úspěšní při naplňování svého určení jakožto nositelů kněžství Všemohoucího Boha a vždy byli radostnými nositeli Jeho nebeského světla. V posvátném jménu Ježíše Krista, našeho Mistra, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jan 5:8.
2. 2. Nefi 31:20.
3. Jan 8:12.
4. Nauka a smlouvy 88:12; viz také Nauka a smlouvy 88:6–7.
5. Nauka a smlouvy 84:45.
6. Viz Nauka a smlouvy 84:46.
7. Viz Skutkové 10:34.
8. V Nauce a smlouvách 88:40 se dozvídáme, že „světlo se přimyká ke světlu“. Jinak řečeno, čím více světla, pravdy, moudrosti a ctnosti získáme, tím více je budeme do svého života přitahovat. „Ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“ (Nauka a smlouvy 50:24.)
9. Toto je jedno ze zaslíbení křtu – že když pohřbíme svůj smrtelný, tělesný život, povstaneme z vod křtu oživení v Kristu. Povstaneme jako nové stvoření, jež kráčí v novotě života. (Viz Římanům 6:4; 2. Korintským 5:17.)
10. Nauka a smlouvy 88:67; viz také Matouš 6:22.
11. Marek 9:24.
12. Mosiáš 26:3.
13. 3. Nefi 18:24.
14. Matouš 5:16.
15. Jákob 2:8.
16. Viz 1. Janova 1:7; Alma 7:11–13.
17. Viz Matouš 5:14.
18. Alma 19:6.

Pán vede svou Církev

Pánovi vedoucí v Jeho Církvi potřebují velkou a stálou víru všech, kteří Mu na zemi slouží.

Draží bratři, kteří jste držiteli kněžství Božího, dnes večer bych rád mluvil o tom, jak úžasné Pán vede své království na zemi. Základní zásady již znáte. Modlím se, aby vám o nich vydal svědectví Duch Svátý.

Zaprvé – Ježíš Kristus je hlavou Církve na celé zemi.

Zadruhé – vede svou Církev v dnešní době tím, že promlouvá k mužům, kteří jsou povoláni jako proroci, a promlouvá k nim skrze zjevení.

Zatřetí – udílel zjevení svým prorokům před dávnými věky, činí tak nyní a bude tak činit i nadále.

Začtvrté – těm, kteří slouží pod vedením Jeho proroků, udílí potvrzující zjevení.

Díky těmto zásadám si uvědomujeme, že Pánovi vedoucí v Jeho Církvi potřebují velkou a stálou víru všech, kteří Mu na zemi slouží.

Vyžaduje to víru, abychom například věřili, že vzkříšený Pán dohlíží na každodenní záležitosti svého království. Vyžaduje to víru, abychom věřili, že do zodpovědných funkcí povolává nedokonalé lidi. Vyžaduje to víru, abychom věřili, že ty, které povolává, dokonale zná – jejich schopnosti i jejich

potenciál – a že tudíž ve svých povoláních nechybuje.

Možná, že tato slova některé v tomto posluchačstvu přiměla k úsměvu či k zakroucení hlavou – jednak ty, kteří si myslí, že jejich povolání sloužit se možná přihodilo omylem, i ty, kteří si představují někoho, koho znají a kdo jim připadá, že se na své místo v Pánově království moc nehodí. Má rada oběma těmto skupinám zní, abyste se zdrželi takovýchto úsudků, dokud nebudete schopni lépe vidět to, co vidí Pán. Místo toho je zapotřebí, abyste se zamysleli nad tím, že *vy sami* máte schopnost obdržet zjevení a bez obav podle něj jednat.

Vyžaduje to víru, abyste tak činili. Vyžaduje to ještě větší víru, abyste věřili, že Pán povolal nedokonalé lidské služebníky, aby vás vedli. Mým dnešním záměrem je posílit vaši víru v to, že Bůh vás vede, zatímco Mu sloužíte. A co je ještě důležitější, doufám, že

posílím vaši víru v to, že Pán inspiruje nedokonalé lidi, které povolal vašimi vedoucími.

Zpočátku si můžete myslet, že taková víra není pro úspěšnost Pánovy Církve a království důležitá. Nicméně můžete zjistit, že tato víra je zcela nezbytná – bez ohledu na to, kde se v řetězci kněžské služby, od Pánova proroka až k nově povolánému nositeli Aronova kněžství, nacházíte.

Začneme tím, co víra znamená pro presidenta kvora učitelů nebo kvora jáhnů. Je důležité, aby měl víru, že ho Pán osobně povolal, a že Pán ví, jaké jsou jeho slabé a silné stránky. Musí mít víru, že muž, který mu povolání sdělil, obdržel zjevení skrze Ducha Božího. Jeho rádci a členové jeho kvora potřebují mít tutéž víru, mají-li ho s neohroženou důvěrou následovat.

Byl jsem svědkem takové důvěry, když se jednou v neděli dopoledne jeden chlapec posadil k předsednictvu

svého kvora jáhnů. Byl jejich nově povolaným tajemníkem. Toto mladé předsednictvo se společně radilo. Mluvili o tom, jak by mohli splnit biskupův požadavek přivést jednoho méně aktivního chlapce zpátky na shromáždění. Po modlitbě a diskusi pověřili tajemníka, aby zašel do domu chlapce, který nikdy na shromáždění nepřišel, a onoho chlapce na shromáždění pozval.

Tajemník chlapce neznal, ale věděl, že jeden z jeho rodičů je méně aktivní a druhý není členem a není přátelský. Byl z toho nervózní, ale neměl strach. Věděl, že prorok Boží požádal nositele kněžství, aby přiváděli zpět ztracené ovečky. A slyšel modlitbu svého předsednictva. Slyšel, jak došli ke shodě ohledně jména chlapce, který měl být zachráněn, i ohledně jeho vlastního jména.

Sledoval jsem ho, jak jde ulicí směrem k domu méně aktivního chlapce. Šel pomalu, jako kdyby ho čekalo velké nebezpečí. Ale toutéž ulicí se asi za půl hodiny s oním chlapcem vracel, se šťastným úsměvem na tváři. Nejsem si jistý, zda to tehdy tušil, ale šel tam s vírou, že má pověření od Pána. Tato víra mu zůstala a v průběhu let se prohlubovala, když byl misionářem, otcem, vedoucím mladých mužů a biskupem.

Povězme si něco o tom, co takováto víra znamená pro biskupa. Biskup je někdy povolán sloužit lidem, kteří ho dobře znají. Členové sboru jsou si vědomi jeho lidských slabostí i jeho duchovních silných stránek a vědí, že by do tohoto povolání mohli být povoláni i jiní členové sboru – jiní, kteří se zdají být vzdělanější, zkušenější, příjemnější, nebo dokonce i hezčí.

Tito členové musí vědět, že povolání sloužit jako biskup přišlo od Pána skrze zjevení. Bez jejich víry bude pro biskupa, kterého povolal Bůh, těžší získat zjevení, které potřebuje, aby jim

mohl pomáhat. Bez víry členů, kteří ho budou podporovat, nebude úspěšný.

Naštěstí to platí i opačně. Vzpomeňte na krále Beniamina, Pánova služebníka, který přivedl svůj lid k pokání. Srdce lidí se obměkčila díky jejich víře v to, že král Beniamin je navzdory svým lidským slabostem povolán Bohem a že jeho slova pocházejí od Boha. Jistě si pamatujete, co tito lidé řekli: „Ano, věříme všem slovům, jež jsi k nám promlouval; ... víme o jistotě jejich a o pravdivosti jejich díky Duchu Pána Všemocného, který v nás neboli v srdci našem způsobil mocnou změnu, takže již nemáme sklonu činiti zlo, ale neustále činiti dobro.“ (Mosiáš 5:2.)

Aby mohl určitý vedoucí v díle Páně uspět, musí důvěra lidí v to, že tento vedoucí je povolán Bohem, převažovat nad jejich pohledem na jeho nedokonalost a slabost spojené se smrtelností. Jistě si pamatujete, jak král Beniamin svou vedoucí roli vysvětlil:

„Nepřikázal jsem vám sem přijít, abyste se mne báli nebo abyste si mysleli, že já sám jsem více nežli smrtelný člověk.

Vždyť já jsem jako vy sami, poddán všelikým slabostem těla a mysli; a přece jsem byl vyvolen tímto lidem a vysvěcen otcem svým a ruka Páně strpěla, abych byl vládcem a králem nad tímto lidem; a byl jsem udržován a zachováván nesmírnou mocí jeho, abych vám sloužil s veškerou mocí, myslí a silou, kterou mi Pán udělil.“ (Mosiáš 2:10–11.)

Váš vedoucí v Pánově Církvě se vám může zdát slabý a lidský, nebo vám může připadat silný a inspirovaný. Skutečností ale je, že v každém vedoucím jsou všechny tyto – a i další charakterové rysy. Služebníkům Páně, kteří jsou povoláni nás vést, pomáhá, když se na ně díváme tak, jak na ně pohlížel Pán, když je povolal.

Pán vidí své služebníky dokonale. Vidí jejich potenciál i jejich budoucnost. A ví, jak se může změnit samotná jejich povaha. Také ví, jak se mohou změnit díky zážitkům s lidmi, které budou vést.

Možná jste zažili, že jste se díky lidem, kterým jste byli povoláni sloužit, stali silnějšími. Kdysi jsem byl povolán biskupem mladých svobodných dospělých. Nejsm si jist, zda Pánovým záměrem bylo to, jaké změny jsem Mu mohl pomoci dosáhnout v nich, nebo spíše to, jakých změn, podle Jeho poznání, mi oni pomohou dosáhnout ve mně.

Do určité míry, které nerozumím, se většina mladých v onom sboru chovala tak, jako kdyby mě Bůh povolal přímo pro ně. Viděli mé slabé stránky, ale přehlíželi je.

Vzpomínám si na jednoho mladého muže, který mě požádal o radu ohledně výběru svého studijního zaměření. Studoval prvním rokem na velmi dobré univerzitě. Radu jsem mu dal a týden poté mě znovu požádal o schůzku.

Když vstoupil do kanceláře, překvapil mě otázkou: „Bratře biskupe, mohli bychom se nejprve pomodlit, než si popovídáme? A mohli bychom pokleknout? A mohu se pomodlit já?“

Jeho požadavky mě překvapily. Ale jeho modlitba mě překvapila ještě více. Zněla asi takto: „Nebeský Otče, ty víš, že biskup Eyring mi dal minulý týden určitou radu, ale ta nefungovala. Inspiruj ho prosím, aby věděl, co mám teď dělat.“

Nyní se možná usmíváte, ale já jsem se tehdy neusmíval. On již věděl, co od něj Pán očekává. Ale respektoval úřad biskupa v Pánově Církvě a možná mi chtěl dát příležitost získat větší důvěru v to, že v tomto povolání mohu obdržet zjevení.

A to fungovalo. Jakmile jsme se postavili a poté posadili, obdržel jsem zjevení. Řekl jsem mu, co jsem pociťoval, že si Pán přeje, aby udělal. Bylo mu tehdy pouhých 18 let, ale duchovně byl vyzrálý.

Již věděl, že s tímto problémem nemusí jít za biskupem. Ale naučil se podporovat služebníka Páně i v jeho slabostech spojených se smrtelností. Nakonec se stal presidentem kůlu. Držel se ponaučení, které jsme společně získali – máte-li víru v to, že Pán vede svou Církev skrze zjevení udílená oněm nedokonalým služebníkům, které povolává, pak otevře okna nebes jim i vám.

Z onoho zážitku jsem si odnesl ponaučení, že víra těch, kterým sloužíme, nám ve službě Páně přináší zjevení, někdy ještě více než víra naše.

Našel jsem v tom pro sebe ještě jedno ponaučení. Pokud by mě onen chlapec posuzoval podle toho, že se mi nepodařilo mu dobře poradit v prvním případě, již by za mnou znovu nepřišel. A tak díky tomu, že mě nesoudil, obdržel potvrzení, které si přál získat.

Ještě jedno ponaučení z onoho zážitku mi dobře posloužilo. Pokud vím, tak nikomu ve sboru neřekl, že jsem mu napoprvé nedal dobrou radu. Kdyby to udělal, mohlo by to u ostatních ve sboru oslabit jejich víru v to, že mohou důvěřovat biskupově inspiraci.

Snažím se nesoudit služebníky Páně, ani nemluvit o jejich zjevných slabých stránkách. A snažím se tomu učit příkladem i své děti. President James E. Faust se podělil o krédo, které si snažím osvojit. Doporučuji ho i vám:

„Je třeba, abychom podporovali a posilovali své místní vedoucí, neboť ... jsou povoláni a vyvoleni. Každý člen této Církve může obdržet radu od biskupa nebo od presidenta odbočky, od presidenta kůlu nebo misie a od presidenta Církve a jeho spolupracovníků. Žádný z těchto bratří nežádal o své povolání. Nikdo z nich není dokonalý. Přesto to jsou služebníci Páně, které Pán povolal prostřednictvím těch, kteří

jsou oprávněni získávat inspiraci. Ti, kteří byli povoláni, kterým byla vyjádřena podpora a kteří byli ustanoveni, mají nárok na naši podporu.

... Kvůli neúctě k církevním vedoucím již mnozí duchovně zeslábli a upadli. Měli bychom přecházet jakékoli domnělé nedokonalosti, vady či nedostatky mužů, kteří jsou povoláni, aby nám předsedali, a měli bychom podporovat úřad, který zastávají.“ („Povolání a vyvolení“, *Liahona*, listopad 2005, 55.)

Tyto rady žehnají služebníkům Božím za všech okolností.

V počátcích Pánovy Církve začali někteří vedoucí, kteří měli blízký vztah s Prorokem Josephem Smithem, mluvit o jeho nedostacích. I přesto, co viděli a věděli o jeho postavení před Pánem, se jejich duch kritizování a žárlivosti šířil jako mor. Jeden z členů Dvanácti nám všem poskytl měřítko víry a oddanosti, kterým se musíme řídit, máme-li sloužit v Pánově království.

Zde je zpráva o této události: „Několik starších svolalo na schůzku do chrámu všechny ty, kteří považovali Josepha Smitha za padlého proroka. Měli v úmyslu jmenovat novým vedoucím Církve Davida Whitmera. ... Brigham [Young], poté, co si vyslechl námitky vůči Prorokovi, vstal a svědčil o tom, že Joseph je prorok, a že já to vím a že mu mohou spílat a pomlouvati

ho, jak chtějí; a přesto nemohou zničit jeho ustanovení prorokem Božím, mohli by pouze zničit svou vlastní pravomoc, přetřhnout vlákno, které je váže k Prorokovi a k Bohu, a klesnout do pekla.“ (*Church History in the Fullness of Times Student Manual* [Church Educational System manual, 2003], 2nd ed., 174; viz také *Učení presidentů Církve: Brigham Young* [1997], 79.)

Existuje vlákno, které nás v naší službě spojuje s Pánem. Vede od jakéhokoli povolání, v němž v království sloužíme, přes ty, kteří jsou povoláni nám v kněžství předsedat, až k prorokovi, který je spojen s Pánem. Vyžaduje to víru a pokoru, abychom sloužili na místě, k němuž jsme povoláni, důvěřovali, že Pán povolal nás i ty, kteří nám předsedají, a podporovali je celou svou vírou.

Nastanou chvíle, jako v oné době v Kirtlandu, kdy budeme potřebovat víru a bezúhonnost Brigham Younga, abychom stáli na místě, k němuž nás Pán povolal, a byli věrni proroku a vedoucím, které Pán dosadil na jejich místo.

Vydávám vám vážné, avšak radostné svědectví o tom, že Pán Ježíš Kristus je u kormidla. Vede svou Církev a své služebníky. Vydávám svědectví o tom, že Thomas S. Monson je jediným člověkem, který v této době drží a používá všechny klíče svatého kněžství na zemi. A modlím se o požehnání pro všechny pokorné služebníky, kteří tak ochotně a dobře slouží ve znovuzřízené Církvi Ježíše Krista, kterou On osobně vede. Svědčím o tom, že Joseph Smith viděl Boha Otce a Ježíše Krista. Oni s ním promlouvali. Klíče kněžství byly znovuzřízeny pro požehnání všech dětí Nebeského Otce. Je naším posláním a svěřenou zodpovědností sloužit na svém místě v této věci Páně. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Jean B. Binghamová
Generální presidentka Pomocného sdružení

Aby radost vaše byla plná

Ježíš Kristus je zdrojem veškerého uzdravení, pokoje a věčného pokroku.

Bratři a sestry, mám radost z toho, že mohu být s vámi. A právě o tom bych chtěla dnes dopoledne hovořit – o tom, jak mít plnost radosti.

V jednom nedávném novinovém titulku stálo: „Katastrofy otrásají národem [a] světem.“¹ Od hurikánů a povodní k vlnám veder a sucha, od požárů a zemětřesení k válkám a ničivým nemocem se zdá, že „celá země [je] ve zmatku“.²

Milióny lidí jsou nuceny opouštět své domovy a tyto těžkosti narušují nespočet lidských životů. Sváry v rodinách a ve společnosti, právě tak jako vnitřní zápas se strachem a pochybami a nenaplněnými očekáváními, to vše v nás zanechává zmatek. Může být obtížné pociťovat radost, která je podle Lehiova učení smyslem života.³ Každý z nás se někdy ptá: „Kdo zklidní duši mou? Kdo je mou útěchou ...?“⁴ Ptáme se: „Jak mohu najít radost navzdory těžkostem smrtelného života?“

Odpověď se může zdát příliš prostá, ale již ode dnů Adama se ukazuje jako pravdivá. Trvalou radost nalezneme, když se zaměříme na Spasitele Ježíše Krista a budeme žít podle evangelia, jak nám to ukázal a učil nás tomu. Čím více se o Ježíši Kristu *naučíme*, čím větší *víru* v Něj vložíme; a čím více Ho budeme *napodobovat*, tím více porozumíme tomu, že On je zdrojem

veškerého uzdravení, pokoje a věčného pokroku. Vyzývá každého z nás, abychom přišli k Němu,⁵ což je výzva, o níž president Henry B. Eyring řekl, že je to „ta nejdůležitější výzva, kterou člověk může přijmout“.⁶

Učte se o Ježíši Kristu

Jak k Němu můžeme přicházet? Letos v dubnu nás president Russell M. Nelson a starší M. Russell Ballard povzbudili, abychom v rámci učení se o Spasiteli studovali dokument „Žijící

Kristus“.⁷ Mnozí tuto výzvu přijali a byli požehnáni. Jedna má kamarádka dala nedávno každému ze svých dospělých dětí výtisk tohoto dokumentu doplněného o obrázky ilustrující každý důležitý pojem. Povzbudila své děti, aby vnučatům pomohly dokumentu porozumět a naučit se ho nazpaměť. Za nějaký čas se se mnou podělila o video, ve kterém její šestiletá vnučka Laynie s nadšením a nadhledem zpaměti odříkává svou verzi dokumentu. Uvědomila jsem si, že když to zvládlo šestileté dítě, zvládnou to i já!

Zatímco jsem život a učení Ježíše Krista studovala pozorněji a učila se dokument „Žijící Kristus“ nazpaměť, pociťovala jsem hlubší vděčnost za Spasitele a lásku k Němu. Každá věta tohoto inspirovaného dokumentu obsahuje nějaké kázání a obohatila mé chápání Jeho božských rolí a pozemského poslání. To, čemu jsem se v období studia a přemítání naučila, a to, co jsem pociťovala, potvrzuje, že Ježíš skutečně je „světlem, životem a nadějí světa“.⁸

Dávná písmena a slova proroků posledních dnů, která byla napsána nebo vyslovena, aby Ho chválila, svědčí o tom, že „jeho cesta je cestou, která vede ke štěstí v tomto životě a k věčnému životu ve světě příštím“.⁹

Mějte víru v Ježíše Krista

Budete-li studovat život a učení Ježíše Krista všemi možnými způsoby, vaše víra v Něj se prohloubí. Poznáte, že miluje každého z vás osobně a že vám dokonale rozumí. Za 33 let ve smrtelnosti vytrpěl zavržení; pronásledování; hlad, žízeň a únavu;¹⁰ osamění; slovní hanobení i fyzické týrání; a nakonec trýznivou smrt z rukou hříšných mužů.¹¹ V zahradě getsemanské a na kříži Kalvárie pocítil všechny *naše* bolesti, strasti, pokušení, nemoci a slabosti.¹²

Bez ohledu na to, co nás trápí, On je zdrojem *uzdravení*. Ti, kteří zažili či zažívají jakoukoli formu týrání, zničující ztrátu, chronickou nemoc nebo oslabující soužení, nepravdivá obvinění, kruté pronásledování nebo duchovní škody napáchané hříchem či nedorozuměními, ti všichni mohou být uzdraveni Vykupitelem světa. On však nevstoupí bez pozvání. Musíme k Němu přijít a dovolit Mu, aby konal své zázraky.

Jednoho krásného jarního dne jsem nechala otevřené dveře, abych si užila čerstvý vzduch. Dveřmi vlétl dovnitř malý ptáček a poté si uvědomil, že není, kde chtěl být. Zoufale poletoval po místnosti a opakovaně nalétával do okenních skel ve snaze vyletět ven. Snažila jsem se ho jemně navést k otevřeným dveřím, ale byl vyděšený a vrhal se zpět. Nakonec zmatený a vyčerpaný přistál na horní části závěsů u oken. Vzala jsem smeták a pomalu jsem se štetinami přiblížila k místu, kde ptáček seděl. Zatímco jsem smeták držela poblíž jeho nohou, ptáček opatrně přešel

na štetiny smetáku. Pomaličku jsem šla k otevřeným dveřím a držela jsem smeták co nejvíce v klidu. Jakmile jsme se dostali k otevřeným dveřím, ptáček z nich vyletěl na svobodu.

I my, jako tento ptáček, máme občas strach důvěřovat, protože nechápeme absolutní lásku Boha a Jeho touhu pomoci nám. Když však studujeme plán Nebeského Otce a poslání Ježíše Krista, pochopíme, že Jejich jediným cílem je naše věčné štěstí a pokrok.¹³ Těší Je pomáhat nám, když prosíme, hledáme a tlučeme.¹⁴ Když uplatňujeme víru a pokorně se otevíráme Jejich odpovědím, osvobozujeme se od omezení nedorozumění a domněnek a může nám být ukázána cesta vpřed.

Ježíš Kristus je také zdrojem *pokoje*. Vyzývá nás, abychom se spoléhali na Jeho pevné rámě,¹⁵ a slibuje nám „pokoj ...“, kterýž převyšuje všeliký rozum,¹⁶ pocit, který přichází, když Jeho Duch „[vnáší] pokoj do naší duše“,¹⁷ bez ohledu na překážky, které nás obklopují. Ať už jde o osobní těžkosti, rodinné problémy nebo krize ve

společnosti, pokoj získáme důvěrou, že Jednorozený Syn Boží má moc ukonejšit naši bolavou duši.

Snježana Podvinski, jedna z mála Svatých ve městě Karlovac v Chorvatsku, se spolehla na Spasitele, když jí vloni během šesti měsíců zemřeli oba rodiče i manžel. Zármutek zlomená, ale se svědectvím o tom, že rodiny jsou věčné, použila všechny své úspory na to, aby se dostala do chrámu, kde byla k manželovi a rodičům připečetěna. Podělila se o to, že dny, které strávila v chrámu, byly nejkrásnějším zážitkem jejího života. Díky svému pevnému svědectví o Ježíši Kristu a Jeho Usmíření pocítila pokoj a zažila pocit uzdravení, což posílilo i ostatní kolem ní.

Víra v Ježíše Krista s sebou přináší více darů než jen uzdravení a pokoj. President Henry B. Eyring uvedl: „Jsem ... vděčný za ony mnohé příležitosti, kdy mě Pán navštívil svým Utěšitelem, když jsem potřeboval pokoj. Náš Otec v nebi má ale zájem nejen o naši útěchu, ale i o náš pokrok směrem vzhůru.“¹⁸

Díky Usmíření Ježíše Krista, které obsahuje dary vykoupení a vzkříšení, je nám umožněno činit pokání, změnit se a činit *věčný pokrok*. Díky moci, kterou nám dává, když jsme poslušní, jsme schopni stát se něčím víc, než čím bychom se kdy dokázali stát jen vlastními silami. Možná úplně nerozumíme tomu, jak se to děje, ale každý z nás, kdo pocítil hlubší víru v Krista, také lépe porozuměl své božské totožnosti a účelu, což nás vede k rozhodnutím, která jsou v souladu s tímto poznáním.

Navzdory světu, který se nás bude snažit srazit na úroveň pouhého zvířete,¹⁹ nás poznání, že Bůh je náš Otec, ujišťuje o tom, že máme božský potenciál a královský slib. Navzdory světu, který nám říká, že život je slepá ulička, nám poznání, že Jednorozený Syn Boží

nám umožnil být vykoupeni a vzkříšeni, dává naději na věčný pokrok.

Napodobujte Ježíše Krista

Tak jak se toho o Ježíši Kristu dozvídáme více a více, prohlubuje se naše víra v Něj a přirozeně toužíme následovat Jeho příklad. Zachovávaní Jeho příkázání se stává naší největší touhou. Naše srdce touží zmírňovat utrpení druhých, jako to činil On, a přejeme si, aby zaživali pokoj a štěstí, které jsme našli i my.

Proč je to, když se snažíme dělat totéž co On, tak mocné? Protože když používáme víru v praxi, Duch Svátý vydává svědectví o věčné pravdě.²⁰ Ježíš vyzývá své učedníky, aby dodržovali Jeho příkázání, protože ví, že když budeme následovat Jeho příklad, začneme zažívat radost, a když se dál budeme ubírat Jeho cestou, dojdeme plnosti radosti. Vysvětlil: „Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v vás, a radost vaše byla plná.“²¹

Je naše svědectví vystaveno na skálopevném základu Ježíše Krista a Jeho evangelia? Když na nás doléhají bouře života, hledáme horečně pomoc ve světských příručkách nebo v příspěvcích na internetu? Uděláme-li si čas na to, abychom prohloubili a posílili své poznání

Ježíše Krista a svědectví o NĚm, přinese nám to v dobách zkoušek a protivenství mnoho prospěchu. Každodenní čtení písem a přemítání o slovech žijících proroků, pronášení smysluplných osobních modliteb, přijímání svátosti každý týden s pozorností, poskytování služby Spasitelovým způsobem – každá z těchto jednoduchých činností se stane stavebním kamenem radostného života.

Co vám přináší radost? To, když na konci dlouhého dne vidíte své blízké? Uspokojení z dobře odvedené práce? Rozjasnění něčích očí, když s nimi sdílíte jejich břímě? Slova náboženské písně, která vás zasáhnou v hloubi srdce? Stisk ruky blízkého přítele? Přemítejte chvíli o samotě o svých požehnáních a poté najděte způsob, jak se o ně podělit. Budete-li projevovat zájem službou a pozvedáním bratří a sester ve svém okolí a po celém tomto světě, který je tolik ve zmatku, pocítíte větší pokoj a uzdravení a pokrok.

Pojďte k Němu. Svědčím vám o tom, že když svůj život zaměříte na Ježíše Krista, naleznete radost ve své situaci, a již je jakákoli. Odpovědí je vskutku „jen Boží Syn“.²² Udělejme si čas a věnujme ho tomu, abychom Ježíše Krista poznávali pilným studiem, rozvíjením

víry v Něj a snahou stávat se stále více takovými, jako je On. Budeme-li to dělat, i my budeme motivováni říci, spolu s malou Laynie: „Buď Bohu díky za nesrovnatelný dar Jeho božského Syna.“²³ V požehnaném a posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Tamara Lush a Jay Reeves, „Disasters Rock the Nation, World“, *Deseret News*, Sept. 10, 2017, A1.
2. Nauka a smlouvy 45:26.
3. Viz 2. Nefi 2:25.
4. „Kdo setře slzu mou?“ *Náboženské písně*, č. 69.
5. Viz 3. Nefi 9:14, 22.
6. Henry B. Eyring, „Pojďte ke Kristu“, *Liahona*, březen 2008, 49.
7. Viz „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2–3.
8. „Žijící Kristus“, 3.
9. „Žijící Kristus“, 3.
10. Viz Mosiáš 3:7.
11. Viz Lukáš 24:7.
12. Viz Alma 7:11–12.
13. Viz Mojžíš 1:39.
14. Viz Matouš 7:7.
15. Viz „Lean on My Ample Arm“, *Hymns*, č. 120.
16. Filipenským 4:7.
17. Alma 58:11.
18. Henry B. Eyring, „Pokoj svůj dávám vám“, *Liahona*, květen 2017, 17.
19. „Věz, každá duše volnost má“, *Náboženské písně*, č. 149.
20. Viz Jan 7:17.
21. Jan 15:11.
22. „Kdo setře slzu mou?“, č. 69.
23. „Žijící Kristus“, 3.

Starší Donald L. Hallstrom
Sedmdesátník

Ustal den zázraků?

Největší pozornost bychom měli věnovat duchovním zázrakům, které jsou dostupné všem Božím dětem.

Když jsem před rokem při plnění církevních povinností zavítal do Kalifornie, navštívil jsem spolu s prezidentem kůlu rodinu Clarka a Holly Falesových. Bylo mi řečeno, že byli nedávno svědky zázraku. Když jsme k nim přijeli, Clark jen s velkým úsilím stál a vítal nás, protože měl záda, krk a paže upevněny v ortézách.

O dva měsíce dříve se Clark, jeho syn Ty a dalších asi 30 mladých mužů a vedoucích zúčastnili dobrodružné výpravy kůlu, při které vystoupali na temeno hory Mount Shasta, jednoho z nejvyšších vrcholů v Kalifornii, který ční do výšky 4 322 metrů. Druhý den tohoto obtížného výstupu většina lezců dosáhla temene hory, což je úžasný výkon možný jen díky měsícům předchozí přípravy.

Mezi prvními na vrcholu byl toho dne i Clark. Po krátkém odpočinku při okraji temene se postavil a udělal pár kroků. Přitom klopýtl a spadl po zádech přes okraj srázu, přičemž padal 12 metrů volným pádem a pak se nekontrolovaně kutálel dolů po zmrzlém srázu dalších 91 metrů. Je pozoruhodné, že Clark vůbec přežil. Byl však vážně zraněn a nemohl se hýbat.

Zázraky, které Clark zažíval během této traumatické události, byly jen začátkem. Jako první se k němu

„náhodou“ dostala skupina turistů, mezi kterými byli členové horské služby a profesionální záchranáři. Okamžitě Clarka zajistili proti šoku a se svým vybavením mu pomohli zůstat v teple. Tato skupina také „náhodou“ právě testovala nové komunikační zařízení, takže vyslala požadavek na rychlou pomoc z oblasti, kde nebylo možné zachytit signál mobilním telefonem. K Mount Shasta byla okamžitě

vyslána malá helikoptéra vzdálená asi hodinu letu. Po dvou nebezpečných a neúspěšných pokusech o přistání ve výšce, která byla na hranici možností tohoto letounu, a za nepříznivých povětrnostních podmínek zahájil pilot třetí a poslední pokus. Když se helikoptéra přiblížila z jiného úhlu, změnil se „náhodou“ směr větru a letoun přistál na právě tak dlouho, aby skupina mohla rychle a bolestivě vtěsnat Clarka do malého prostoru za sedadlem pilota.

Clark podstoupil vyšetření v traumacentru a testy ukázaly, že utrpěl mnohočetné zlomeniny krku, zad, žeber a zápěstí; měl proraženou jednu plíci a mnohočetné tržné rány a odřeniny. Ten den měl „náhodou“ službu vyhlášený neurochirurg, který dochází do této nemocnice pouze několikrát za rok. Tento lékař později uvedl, že nikdy předtím neviděl nikoho, kdo by utrpěl taková poškození páteře a krkavic a přežil. U Clarka se očekávalo, že bude nejen žít, ale že se i navrátí do

plnohodnotného života. Tento chirurg, který se považuje za nevěřícího, řekl, že případ Clarka stojí proti všem jeho vědeckým znalostem o neurologických poraněních a lze ho popsat jediné jako zázrak.

Když nám Clark a Holly dovyprávěli tento dramatický příběh, nevěděl jsem, co na to říct. Nebylo to jen proto, že došlo k očividným zázrakům, ale že nastal zázrak ještě větší. Měl jsem hluboký dojem, duchovní svědectví, že Holly a každé z pěti nádherných dětí, které seděly v obývacím pokoji se svými rodiči, mají takovou víru, že by dokázaly přijmout jakoukoli situaci bez ohledu na to, jak by onen den mohl dopadnout, a stále by se jim duchovně dařilo. Clark a Holly a jejich dvě starší děti, Ty a Porter, jsou dnes s námi zde v Konferenčním centru.

Při přemítání o tomto zážitku rodiny Falesových jsem hodně přemýšlel o situaci tolika dalších lidí. Co všichni ti Svátí posledních dnů, kteří jsou naplnění vírou, dostali kněžské požehnání, bez ustání se modlí, dodržují smlouvy a jsou plni naděje, ale k jejich zázraku stále nedochází? Alespoň ne tím způsobem, který oni považují za zázrak. Alespoň ne tím způsobem, jakým se zdá, že se zázraků dostává ostatním.

A co ti, kteří roky nebo desetiletí nebo po celý svůj smrtelný život trpí velkým soužením – fyzickým, duševním či citovým? Co ti, kteří umírají ve velmi nízkém věku?

Před pouhými dvěma měsíci dva manželské páry, držitelé chrámového doporučení, vyrazily v malém letadle se třemi dětmi – misionáři na plný úvazek – a dalšími pěti dětmi na krátký let. Jsem si jistý, že se před odletem modlili o bezpečí a modlili se vroucně i ve chvíli, kdy letoun začal mít vážné technické problémy předtím, než se zřítil. Nikdo z nich nepřežil. Co oni?

Mají dobří lidi a jejich blízcí důvod klást si otázku, kterou položil Mormon: „Ustal den zázraků?“¹

Se svým omezeným poznáním nedokáží vysvětlit, proč v některých případech dojde k božskému zásahu, a v jiných ne. Možná však nedostatečně rozumíme tomu, co je podstatou zázraku.

Často popisujeme jako zázrak to, že jsme se uzdravili způsobem, který lékařská věda nedokáže úplně vysvětlit, nebo že jsme se vyhnuli osudnému nebezpečí tím, že jsme uposlechli jasného nabádání. *Zázrak* je však definován jako „prospěšná událost skutečněná prostřednictvím božské moci, které smrtelníci nerozumějí“,² což nám poskytuje rozšířený náhled na záležitosti věčné povahy. Tato definice nám také umožňuje zamyslet se nad zásadní rolí víry při přijetí zázraku.

Moroni učil: „A nikdy nikdo nevykonal zázraky, dokud neměl víru.“³ Ammon prohlásil: „Tak Bůh poskytl prostředek, aby člověk mohl vírou vykonávat mocné zázraky.“⁴ Josephu Smithovi Pán zjevil: „Neboť já jsem

Bůh, ... a já budu ukazovati zázraky ... všem těm, kteří věří ve jméno mé.“⁵

Král Nabuchodonozor požadoval od Sidracha, Mizacha a Abdenága, aby uctívali zlatý obraz, který vztyčil jako boha, a vyhrožoval jim: „Pakli se klaněti nebudete, ... uvržení budete do prostřed peci ohnivé rozpálené.“ Poté se jim vysmíval: „A který jest ten Bůh, ješto by vás vytrhl z ruky mé?“⁶

Tito tři oddaní učedníci řekli: „[Má-li to tak být], Bůh, jehož my ctíme, ... mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené. ... [Pokud však] nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých cítí ... nebudeme.“⁷

Měli plnou důvěru v to, že je Bůh může osvobodit; pokud by to však neudělal, měli naprostou víru v Jeho plán.

Podobně se starší David A. Bednar jednou zeptal jednoho mladého muže, který požádal o kněžské požehnání: „Pokud je vůlí Nebeského Otce, abys byl ve svém mládí smrtí přenesen do duchovního světa, abys tam pokračoval ve svém poslání, máš dost víry na to, aby ses podrobil Jeho vůli a nebyl uzdraven?“⁸ Máme *i my* dost víry na to,

abychom nebyli uzdraveni ze svých pozemských soužení proto, abychom mohli být uzdraveni na věčnosti?

Rozhodující otázka k zamyšlení zní: „V co či v koho vkládáme svou víru?“ Je naše víra zaměřena pouze na to, že chceme úlevu od bolesti a utrpení, nebo je pevně soustředěna na Boha Otce a Jeho svatý plán a na Ježíše Krista a Jeho Usmíření? Víra v Otce a Syna nám umožňuje chápat a přijímat Jejich vůli, zatímco se připravujeme na věčnost.

Dnes svědčím o zázracích. Být dítětem Božím je zázrak.⁹ Obdržet tělo podle Jeho obrazu a podoby je zázrak.¹⁰ Dar Spasitele je zázrak.¹¹ Usmíření Ježíše Krista je zázrak.¹² Možnost získat věčný život je zázrak.¹³

Ačkoli je během naší smrtelné existence dobré modlit se za fyzickou ochranu a uzdravení a pracovat na tom, největší pozornost bychom měli věnovat duchovním zázrakům, které jsou dostupné všem Božím dětem. Ať jsme jakéhokoli etnického původu, jakékoli národnosti, bez ohledu na to, co jsme udělali, pokud budeme činit pokání, a bez ohledu na to, co se nám možná stalo – máme všichni k těmto zázrakům stejný přístup. Prožíváme zázrak a další zázraky jsou před námi. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Moroni 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Miracles“, 2:908.
3. Eter 12:18.
4. Mosiáš 8:18.
5. Nauka a smlouvy 35:8.
6. Daniel 3:15.
7. Daniel 3:17–18.
8. David A. Bednar, „Accepting the Lord’s Will and Timing“, *Liahona*, Aug. 2016, 19–20.
9. Viz Žalm 82:6; Skutkové 17:29.
10. Viz Abraham 4:26.
11. Viz Izaiáš 9:6.
12. Viz Matouš 20:28; Alma 7:11–13; Nauka a smlouvy 76:69.
13. Viz Jan 10:28; Moroni 7:41; Nauka a smlouvy 45:8.

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Veliká a drahocenná zaslíbení

Veliký plán štěstí Nebeského Otce obsahuje nauku, obřady, smlouvy a veliká a drahocenná zaslíbení, skrze něž se můžeme stát podílníky božské podstaty.

Jednou z velkých výzev, kterým každý den všichni čelíme, je nedovolit, aby nás starosti tohoto světa stály tolik času a energie, že bychom zanedbávali věčné záležitosti, na nichž záleží nejvíce.¹ Kvůli velkému množství našich zodpovědností a nabitému rozvrhu je příliš snadné nechat se odvést od toho, abychom pamatovali na důležité duchovní priority a zaměřovali se na ně. Někdy se snažíme běžet tak

rychle, že můžeme zapomenout, kam směřujeme a proč vůbec běžíme.

Apoštol Petr nám připomíná, že učedníkům Ježíše Krista darovala Jeho božská moc všechno, čeho je třeba *k životu a zbožnosti* skrze poznání Toho, který nás povolal k slávě a ctnosti.

„Pročež *veliká* nám a [drahocenná] zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně [podílníky božské podstaty] učinění byli [a unikli zkaženosti, která je ve světě v žádostivosti].“²

Mé poselství se zaměřuje na důležitost oněch velikých a drahocenných zaslíbení popsaných Petrem, která nám připomínají, kam na cestě smrtelnosti směřujeme a proč. Rovněž budu mluvit o tom, jakou úlohu hrají den sabbatu, svatý chrám a náš domov v tom, aby nám pomáhaly na tato důležitá duchovní zaslíbení pamatovat.

Upřímně se modlím o to, aby každého z nás učil Duch Svatý, zatímco se spolu budeme zamýšlet nad těmito důležitými pravdami.

Naše božská totožnost

Veliký plán štěstí Nebeského Otce obsahuje nauku, obřady, smlouvy

a veliká a drahocenná zaslíbení, skrze něž se můžeme stát podílníky božské podstaty. Jeho plán vymezuje naši věčnou totožnost a cestu, po které musíme jít, abychom se učili, měnili, rostli a nakonec s Ním mohli na věky přebývat.

Jak je vysvětleno v dokumentu „Rodina – prohlášení světa“:

„Všechny lidské bytosti – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení. ...

V předsmrtné říši duchovní synové a dcery znali Boha a uctívali ho jako svého Věčného Otce a přijali Jeho plán, podle kterého Jeho děti mohou obdržet hmotné tělo a získat pozemskou zkušenost, aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života.“³

Bůh svým dětem slibuje, že pokud se budou řídit zásadami Jeho plánu a příkladem Jeho Milovaného Syna, dodržovat příkázání a vytrvají-li ve víře do konce, poté mocí Spasitelova Vykoupení budou „mít věčný život, kterýžto dar je největší ze všech darů Božích“.⁴ Věčný život je tím největším a nejdrahocennějším zaslíbením.

Duchovní znovuzrození

Těmto velikým a drahocenným zaslíbením porozumíme lépe a na božské podstatě se začneme podílet tehdy, když přijmeme Pánovo povolání ke slávě a k ctnosti. Jak to popsal Petr, toto povolání naplňujeme tehdy, když usilujeme o to, abychom unikli zkaženosti, která je ve světě.

Když se pokorně tlačíme kupředu s vírou ve Spasitele, pak prostřednictvím Jeho Usmíření a mocí Ducha Svatého „v nás neboli v srdci našem [nastane mocná změna], takže již

nemáme sklonu činit zlo, ale neustále činit dobro“.⁵ Jsme „znovuzrozeni; ano, zrozeni z Boha, proměnění z tělesného a padlého stavu svého do stavu spravedlivosti, jsoouce Bohem vykoupeni“.⁶ „Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.“⁷

Tak obsáhlá proměna naší podstaty obvykle nenastane rychle ani najednou. Tak jako Spasitel ani my „zprvu [neobdržíme] plnost, ale [získáváme] milost za milost“.⁸ „Neboť vizte, tak praví Pán Bůh: Dám dětem lidským řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu; a pozhnaní jsou ti, již poslouchají předpisy moje a propůjčují sluch radě mé, neboť ti se naučí moudrosti.“⁹

Nezbytné pro tento pokračující proces duchovního znovuzrození jsou kněžské obřady a posvátné smlouvy; ty jsou také prostředkem ustanoveným Bohem, skrze něž získáváme Jeho veliká a drahocenná zaslíbení. Obřady, které způsobí přijmeme a na něž neustále pamatujeme, otevírají nebeské průduchy, jimiž může do našeho života proudit moc božskosti. Smlouvy, které vytrvale ctíme a vždy na ně pamatujeme, dodávají našemu životu smysl a zajišťují nám pozhnaní ve smrtelnosti i na věčnosti.

Bůh nám například podle naší věrnosti slibuje stále společenství třetího

člena Božstva, tedy Ducha Svatého;¹⁰ to, že prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista můžeme obdržet a vždy si uchovávat odpuštění hříchů;¹¹ to, že můžeme v tomto světě obdržet pokoj;¹² to, že Spasitel zlomil pouta smrti a zvítězil nad smrtí;¹³ a to, že rodiny mohou být spolu na celou věčnost.

Pochopitelně nelze plně sečíst či popsat všechna veliká a drahocenná zaslíbení, která Nebeský Otec nabízí svým dětem. Avšak i částečný seznam zaslíbených pozhnaní, který jsem vám právě předložil, by měl způsobit, že se všichni budeme chvět úžasem¹⁴ a „[padneme a budeme] uctívati Otce“¹⁵ ve jménu Ježíše Krista.

Pamatujme na zaslíbení

President Lorenzo Snow nás varoval: „Máme až příliš velké sklony zapomínat na vznešený cíl života, na to, proč nás Nebeský Otec poslal sem do smrtelnosti, a také na ono svaté povolání, kterým jsme byli povoláni; a tak namísto toho, abychom se povznegli nad ony nevýznamné, pomíjivé ... věci, až příliš často dopouštíme, abychom sestupovali na světskou úroveň, aniž bychom využívali nebeskou pomoc, kterou Bůh ustanovil a která nám jako jediná může umožnit tyto [nevýznamné a pomíjivé] věci překonat.“¹⁶

Dvěma konkrétními zdroji božské pomoci ustanovenými Bohem, které

nám mají pomáhat povznést se nad úroveň a zkaženost světa, jsou den sabatu a svatý chrám. Zpočátku si můžeme myslet, že mezi svrchovanými účely svěcení dne sabatu a navštěvování chrámu je sice jistá spojitost, ale že jsou přesto odlišné. Já se však domnívám, že tyto dva účely jsou zcela totožné a společně se podílejí na tom, aby nás duchovně posilovaly jako jednotlivce i v našich domovech.

Sabat

Bůh si poté, co stvořil všechny věci, sedmého dne odpočinul a přikázal, že jeden den každého týdne má být časem odpočinku, aby lidem pomáhal pamatovat na Něj.¹⁷ Sabat je Boží čas, je to **posvátný čas** vyhrazený výhradně k tomu, abychom uctívali Boha a připomínali si Jeho veliká a drahocenná zaslíbení.

V této dispensaci nám Pán dal tyto pokyny:

„Aby ses mohl plněji uchovati neposkvrněným od světa, půjdeš do domu modlitby a budeš přinášeti svátosti své v můj svatý den;

Neboť vpravdě toto je den určený ti k tomu, aby sis odpočinul od prací svých a projevil oddanost svou Nejvyššímu.“¹⁸

A tak o sabatu uctíváme Otce ve jménu Syna tím, že se účastníme obřadů a učíme se o smlouvách, uzavíráme je, připomínáme si je a obnovujeme je. V Jeho svatý den jsou naše myšlenky, činy a chování znameními, která dáváme Bohu, a ukazateli lásky, kterou k Němu chováme.¹⁹

Dalším účelem sabatu je, abychom povznegli svůj zrak od světských věcí k požehnáním věčnosti. Když se v tomto posvátném čase vzdálíme od oněch mnohých běžných úkolů svého rušného života, můžeme pohledět k Bohu a žít²⁰ prostřednictvím toho, že přijmeme veliká a drahocenná zaslíbení a budeme si je připomínat, čímž se staneme podílníky božské podstaty.

Svatý chrám

Pán vždy přikazoval svému lidu, aby stavěl chrámy – svatá místa, v nichž mohou způsobit Svatí vykonávat posvátné ceremonie a obřady evangelia

pro sebe i pro zemřelé. Ze všech míst pro uctívání jsou chrámy ta nejsvatější místa. Chrám je doslova dům Páně, **posvátné místo** vyhrazené výlučně k tomu, abychom tam uctívali Boha a připomínali si Jeho veliká a drahocenná zaslíbení.

Pán nám v této dispensaci nařídil: „Zorganizujte se; připravte každou nutnou věc; a zřídte dům, a to dům modlitby, dům pústu, dům víry, dům učení, dům slávy, dům pořádku, dům Boží.“²¹ Hlavním záměrem uctívání v chrámu je to, abychom se účastnili obřadů a učili se o smlouvách, uzavírali je a připomínali si je. V chrámu smýšlíme, jednáme a oblékáme se jinak, než jak tomu je na jiných místech, která navštěvujeme.

Hlavním účelem chrámu je, abychom povznegli svůj zrak od světských věcí k požehnáním věčnosti. Když se na chvíli vzdálíme ze světského prostředí, které je nám dobře známé, můžeme pohledět k Bohu a žít²² prostřednictvím toho, že přijmeme veliká a drahocenná zaslíbení a budeme si je připomínat, čímž se staneme podílníky božské podstaty.

Všimněte si prosím, že den sabatu a chrám jsou *posvátným časem* a *posvátným místem* vyhrazeným výlučně k tomu, abychom uctívali Boha a pamatovali na Jeho veliká a drahocenná zaslíbení. Podle Božího ustanovení jsou hlavní účely těchto dvou božských zdrojů pomoci totožné – mají mocně a opakovaně vést naši pozornost k Nebeskému Otci, k Jeho Jednoroznému Synovi, k Duchu Svatému a k zaslíbením souvisejícím s obřady a smlouvami Spasitelova znovuzřízeného evangelia.

Náš domov

Co je důležité, tou nejlepší kombinací **času a místa**, která jednotlivcům i rodinám umožní nejúčinněji pamatovat na veliká a drahocenná pozhnaní Boží, má být domov. Je nanejvýš důležité odcházet z domova, abychom strávili čas na nedělním shromáždění nebo navštívili posvátné místo chrámu, ale jen toto nestačí. Pouze tehdy, když si ducha a sílu získané z těchto posvátných činností přineseme zpět domů, budeme schopni udržet svou pozornost upřenou na veliké účely smrtelného života a překonat zkaženost, která je ve světě. Naše zážitky spojené se sabatem a chrámem mají být duchovními katalyzátory, které budou naplňovat jednotlivce, rodiny a naše domovy neustálou připomínkou toho zásadního, čemu jsme se naučili prostřednictvím přítomnosti a moci Ducha Svatého, pokračujícího a prohlubujícího se obrácení k Pánu Ježíši Kristu a skrze dokonalý jas naděje²³ ve věčná zaslíbení Boha.

Sabat a chrám nám mohou pomoci zavést v domově „lepší cestu“²⁴ tím, že „v jedno [shromáždíme] všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské“.²⁵ To, jak ve svém domově nakládáme s Jeho *posvátným časem* a s tím, čemu

se učíme na Jeho *posvátném místě*, je klíčem k tomu, abychom se stali podílníky božské podstaty.

Zaslíbení a svědectví

Velmi snadno nás mohou přemoci rutinní a světské záležitosti smrtelnosti. Spánek, stravování se, oblékání, práce, hra, cvičení a mnohé další obvyklé činnosti jsou potřebné a důležité. Ale v konečném důsledku je to, čím se stáváme, výsledkem našeho poznání a ochoty učit se od Otce, Syna a Ducha Svatého; není to jen celkový souhrn našich každodenních snah v průběhu celého života.

Evangelium je mnohem více než jen všední seznam vzájemně nesouvisejících úkolů, které je třeba splnit; spíše je to úžasná tapiserie „příslušně [vzdělaná]“²⁶ a protkaná pravdou, určená k tomu, aby nám pomohla stát se takovými, jako jsou Nebeský Otec a Pán Ježíš Kristus – tedy stát se podílníky božské podstaty. Dopouštíme-li, aby tuto ústřední duchovní skutečnost zastíňovaly starosti, obavy a nedbalost světa, jsme vskutku zaslepeni tím, že hledíme za cíl.²⁷

Slibuji vám, že budeme-li moudří a přizveme-li Ducha Svatého, aby byl naším průvodcem,²⁸ bude nás učit tomu, co je pravdivé. Zapiše nám do duše svědectví o Kristu,²⁹ zatímco budeme usilovat o naplnění svého věčného určení a o to, abychom se stali podílníky božské podstaty.

Vydávám svědectví o tom, že veliká a drahocenná zaslíbení spojená s našimi obřady a smlouvami jsou spolehlivá. Pán prohlásil:

„Dávám vám pokyny, jak můžete jednatí přede mnou, aby se to mohlo obrátit k vám pro spasení vaše.

Já, Pán, jsem zavázán, když činíte to, co říkám; ale když nečiníte to, co říkám, nemáte žádného zaslíbení.“³⁰

Svědčím o tom, že náš Nebeský Otec žije a je autorem plánu spasení. Ježíš Kristus je Jeho Jednorozný Syn, náš Spasitel a Vykupitel. On žije. A svědčím o tom, že Otcův plán a zaslíbení, Spasitelovo Usmíření a společenství Ducha Svatého nám umožňují nalézt „pokoj v tomto světě a věčný život ve světě, který přijde“.³¹ O tom svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 25:10.
2. 2. Petrova 1:3–4; zvýraznění přidáno.
3. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
4. Nauka a smlouvy 14:7.
5. Mosiáš 5:2.
6. Mosiáš 27:25.
7. 2. Korintským 5:17.
8. Nauka a smlouvy 93:12.
9. 2. Nefi 28:30.
10. Viz Moroni 2:2; Průvodce k písmům, „Duch Svatý“, scriptures.lds.org.
11. Viz Mosiáš 4:10–12.
12. Viz Nauka a smlouvy 59:23.
13. Viz Mosiáš 16:7–8.
14. Viz „Jak nesmírnou láskou“, *Náboženské písně*, č. 113.
15. Nauka a smlouvy 18:40.
16. *Učení presidentů Církve: Lorenzo Snow* (2012), 99–100.
17. Viz Exodus 20:8–11.
18. Nauka a smlouvy 59:9–10.
19. Viz Russell M. Nelson, „Sabat je radostí“, *Liahona*, květen 2015, 130.
20. Viz Alma 37:47; viz také Alma 37:46.
21. Nauka a smlouvy 88:119.
22. Alma 37:47.
23. Viz 2. Nefi 31:20.
24. Viz 1. Korintským 12:31; Eter 12:11.
25. Efezským 1:10.
26. Efezským 2:21.
27. Jákob 4:14.
28. Viz Nauka a smlouvy 45:57.
29. Viz „Ať jsme Duchem vedeni“, *Náboženské písně*, č. 83.
30. Nauka a smlouvy 82:9–10.
31. Nauka a smlouvy 59:23.

Biskup W. Christopher Waddell
Druhý rádce v Předsedajícím biskupstvu

Obrat'te se k Pánu

Nemůžeme ovlivnit vše, co se nám přihodí, ale máme absolutní vliv na to, jak na změny v životě zareagujeme.

Na jaře roku 1998 jsme s Carol měli možnost spojit služební cestu s rodinnou dovolenou a vzít své čtyři děti a nedávno ovdovělou tchyni na několik dní na Havaj.

Večer před odletem na Havaj zjistil lékař našemu čtyřměsíčnímu synovi Jonathonovi oboustranný zánět středního ucha a bylo nám řečeno, že nejméně tři až čtyři dny nebude moci nikam jet. Bylo rozhodnuto, že Carol zůstane doma s Jonathonem a já pojedou se zbytkem rodiny.

První náznak toho, že to nebude výlet, jaký jsem si představoval, přišel záhy po našem příletu. Když jsme šli po měsícem zalité cestě lemované palmami s výhledem na oceán před námi, otočil jsem se, abych prohodil něco o kráse ostrova, a v tomto romantickém okamžiku, místo abych spatřil Carol, jsem se díval do očí své tchyně, kterou, měl bych dodat, mám moc rád. Zkrátka to nebylo to, co jsem očekával. Ani Carol nečekala, že stráví dovolenou sama doma s naším nemocným synem.

V životě nastanou chvíle, kdy se ocitneme na nečekané cestě a budeme čelit závažnějším okolnostem, než je narušená dovolená. Jak zareagujeme, když nám události, často mimo naši kontrolu, změní život, který jsme si plánovali nebo přáli?

6. června 1944 dorazil Hyrum Shumway, mladý podporučík americké armády, při spojenecké invazi na pláž Omaha. Bezpečně se vylodil, ale 27. července ho při postupu spojenecké armády vážně zranil výbuch protitankové miny. V okamžiku se jeho život a budoucí lékařská kariéra dramaticky změnily. Po mnoha operacích, které bratru Shumwayovi pomohly

Hyrum Shumway, který během 2. světové války přišel o zrak, zanechal svým potomkům dědictví víry a důvěry v Pána.

dostat se z nejvážnějších zranění, již nikdy neviděl. Jak na to zareagoval?

Po třech letech v rehabilitační nemocnici se vrátil domů do Lovellu ve Wyomingu. Věděl, že jeho sen stát se lékařem se již splnit nemůže, ale byl odhodlaný žít dál, oženit se a zaopatřovat rodinu.

Nakonec našel práci v Baltimoru v Marylandu jako rehabilitační poradce a specialista na hledání zaměstnání pro nevidomé. Při vlastní rehabilitaci poznal, že nevidomí jsou toho schopni zvládnout více, než si sám uvědomoval, a během osmi let v této funkci našel zaměstnání více nevidomým lidem než kterýkoli jiný poradce v celém státě.

Když si nyní byl Hyrum jistý, že je schopen postarat se o rodinu, požádal svou dívku o ruku se slovy: „Pokud budeš číst poštu, třídít ponožky a řídit auto, já zvládnu to ostatní.“ Zanedlouho byli zpečetěni v chrámu Salt Lake a nakonec byli požehnáni osmi dětmi.

V roce 1954 se Shumwayovi vrátili do Wyomingu a bratr Shumway zde pak pracoval 32 let jako ředitel státní vzdělávací instituce pro neslyšící a nevidomé. Zároveň sloužil sedm let jako biskup sboru Cheyenne First Ward a později 17 let jako patriarcha kůlu.

Po odchodu do důchodu sloužili bratr a sestra Shumwayovi také jako misio-nářský pár v Anglické misií Londýn-jih.

Hyrum Shumway zemřel v březnu roku 2011 a zanechal mnoha svým potomkům – dětem, vnukům a prav-noučatům – odkaz víry a důvěry v Pána i v náročných situacích.¹

Hyrumu Shumwayovi válka sice změnila život, ale on nikdy nepochyboval o své božské podstatě a věčném potenciálu. I my jsme duchovní synové a dcery Boží a „přijali [jsme] Jeho plán, podle kterého [můžeme] obdržet hmot-né tělo a získat pozemskou zkušenost, [abychom pokročili] směrem k doko-nalosti a nakonec naplnil[i] své božské určení jako dědicové věčného života“.² Žádné změny, zkoušky či protiven-ství nemohou tento směr věčné cesty změnit – jediné naše rozhodnutí, když používáme svobodu jednání.

Změny a z nich plynoucí těžkosti, s nimiž se ve smrtelnosti setkáváme, přicházejí v mnoha různých podobách a na každého z nás doléhají speci-fickým způsobem. Podobně jako vy vídám i já své přátele a rodinné přísluš-níky čelit výzvám způsobeným:

- úmrtím někoho blízkého;
- bolestným rozvodem;
- tím, že možná nikdy nebudou mít příležitost uzavřít sňatek;
- vážnou nemocí či úrazem;
- a dokonce i přírodními katastrofami, kterých býváme v poslední době svědky po celém světě.

A mohl bych pokračovat. Ačkoli každá „změna“ může na naše osobní okolnosti působit jedinečným způso-bem, z ní vyplývající zkouška či výzva má pokaždé jedno společné – skrze smírnou obětí Ježíše Krista je vždy dostupná naděje a pokoj. Usmíření Ježíše Krista poskytuje to nejlepší

nápravné a hojivé opatření pro každé zraněné tělo, pošramocené ducha a zlomené srdce.

Spasitel ví tak, jak to nemůže chápat nikdo jiný, co osobně potřebujeme k tomu, abychom se uprostřed změn posunuli kupředu. Na rozdíl od přátel a blízkých s námi má nejen soucit, ale dokáže se do nás i dokonale vcítit, protože sám prožil to, co prožíváme my. Ježíš Kristus kromě toho, že zaplatil cenu a trpěl za naše hříchy, také kráčel po každé cestě, potýkal se s každou výzvou a čelil každé bolesti – fyzické, duševní či duchovní – s nimiž se kdy ve smrtelnosti setkáme.

President Boyd K. Packer učil: „Milosrdenství a milost Ježíše Krista se nevztahují jen na ty, kteří se dopouš-tějí hříchů ..., ale zahrnuje i zaslíbení trvalého pokoje všem těm, kteří Krista ... přijímají a následují. Jeho milost je mocný ranhojič, dokonce i pro ty, kteří jsou zranění nevinně.“³

Během smrtelnosti nemůžeme *ovlivnit* vše, co se nám přihodí, ale máme absolutní vliv na to, jak na změny v životě *zareagujeme*. To neznamená, že výzvy a zkoušky, kterým čelíme, jsou nevýznamné či že jsou pro nás snadno zvládnutelné. Neznamená to,

že budeme zbaveni bolesti či zármutku. Znamená to, že máme důvod k naději a že díky Usmíření Ježíše Krista můžeme kráčet kupředu a dočkat se lepších dnů – dnů plných radosti, světla a štěstí.

V Mosiášovi čteme příběh o Almovi, bývalém knězi krále Noéma, a o jeho lidech, kteří, byvše varováni Pánem, „odešli do pustiny před vojsky krále Noéma“. Po osmi dnech „přišli do ... velmi krásné a libé země“, kde „roz-bili své stany a počali obdělávati zemi a počali stavěti stavby“.⁴

Jejich situace vypadala slibně. Přijali evangelium Ježíše Krista. Svým křtem uzavřeli smlouvu, že budou sloužit Pánu a dodržovat Jeho přiká-zání. A „množili [se] a převelice se jim [v zemi] dařilo“.⁵

Jejich situace se ale brzy změnila. „Vojsko Lamanitů bylo uvnitř hranic země.“⁶ Alma a jeho lid se záhy ocitli v zajetí a „jejich strasti byly tak veli-ké, že počali mocně volati k Bohu“. Navíc jim jejich podmanitelé dokonce přikázali, aby se přestali modlit, jinak měl být „každý, kdo bude přistižen, jak vyzývá Boha, ... usmrčen“.⁷ Alma a jeho lid neudělali nic, čím by si tyto nové životní okolnosti zasloužili. Jak na to zareagovali?

- pravidelné studium písem a učení žijících proroků;
- častá a upřímná modlitba a půst;
- způsobilé přijímání svátosti;
- pravidelné navštěvování chrámu;
- kněžská požehnání;
- moudré rady kvalifikovaných odborníků;
- a dokonce i léky, pokud jsou řádně předepsány a užívány.

Než aby vinili Boha, obrátili se k Němu a „vylili mu srdce své“. Pán v reakci na jejich víru a tiché modlitby odvětil: „Budte dobré mysli. ... Ulehčím břemena, jež jsou vložena na vaše ramena, takže je ani nebudete na bedrech svých pocítovati.“ Krátce nato je „Pán ... posílil, takže snášeli svá břemena lehce a podrobovali se radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně“.⁸ Ačkoli ještě nebyli ze zajetí vysvobozeni, byli díky tomu, že se obrátili k Pánu, a nikoli od Pána, požehnání podle svých potřeb a Pánovy moudrosti.

Starší Dallin H. Oaks učil: „Uzdravující požehnání přicházejí mnoha způsoby, a každé je uzpůsobeno našim individuálním potřebám podle znalosti Toho, který nás miluje nejvíce. Někdy toto ‚uzdravení‘ vyléčí naši nemoc nebo sejme naše břímě. Ale někdy jsme ‚uzdravení‘ tím, že nám je dána síla nebo porozumění nebo trpělivost, abychom unesli břemena, jež jsou na nás vložena.“⁹

Nakonec byly „jejich víra a jejich trpělivost ... tak veliké“, že Pán Almu a jeho lid vysvobodil a oni vzdávali díky, „neboť byli v porobě a nikdo je nemohl vysvobodit kromě Pána, jejich Boha“.¹⁰

Je smutným paradoxem, že až příliš často se ti, kteří potřebují pomoc nejvíce, odvracejí od jediného dokonalého

zdroje pomoci – od Spasitele Ježíše Krista. Známy příběh z písem o měděném hadu nás učí, že když čelíme těžkostem, máme na výběr. Poté, co mnoho dětí Izraele uškli ohniví létající hadi,¹¹ „byl pozvednut předobraz, aby každý, kdo na něj pohlédne, mohl žít. [Záleželo však na rozhodnutí.] A mnozí pohlédli a žili. ...

Ale bylo mnoho těch, kteří byli tak zatvrzelí, že nechtěli pohlédnouti, tudíž zahynuli.“¹²

Tak jako dávní Izraelité jsme i my vybízeni a povzbuzováni k tomu, abychom hleděli ke Spasiteli a žili – neboť Jeho jho je příjemné a Jeho břímě je lehké, i když to naše může být těžké.

Alma mladší učil této posvátné pravdě: „Vím, že každý, kdo vloží důvěru svou v Boha, bude mít ve zkouškách svých a v trápeních svých a v strastech svých oporu a bude pozvednut posledního dne.“¹³

V těchto posledních dnech nám Pán poskytuje mnoho prostředků, „měděných hadů“, určených k tomu, aby nám pomohly hledět ke Kristu a vkládat v Něj důvěru. Zvládnání životních těžkostí nemá co do činění s ignorováním reality, ale spíše s tím, na co se rozhodneme zaměřit a na jakém základě se rozhodneme stavět.

Mezi tyto prostředky patří mimo jiné:

Ať již nás v životě potká jakákoli změna a ať již kráčíme po jakékoli nečekané cestě, to, jak zareagujeme, je na nás. Naším nejlepším rozhodnutím vždy je obrátit se ke Spasiteli a chytit se Jeho natažené ruky.

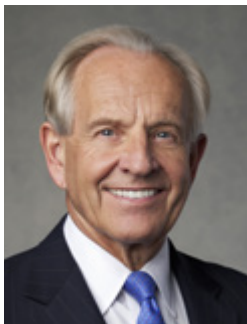
Starší Richard G. Scott učil této věčné pravdě: „Skutečné, trvalé štěstí a s ním spojená síla, odvaha a schopnost překonat i ty největší těžkosti se dostaví, když svůj život soustředíte kolem Ježíše Krista. ... Nejsou zaručeny žádné okamžité výsledky, ale máme absolutní jistotu, že v souladu s Pánovým načasováním přijde řešení, pokoj zvítězí a prázdnota bude naplněna.“¹⁴

O těchto pravdách vydávám svědectví. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Historické záznamy získané přímo od Josepha Shumwaye, potomka Hyruma Smitha Shumwaye.
2. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
3. Boyd K. Packer, „Důvod naší naděje“, *Liahona*, listopad 2014, 7.
4. Mosiáš 23:1–5.
5. Mosiáš 23:20.
6. Mosiáš 23:25.
7. Mosiáš 24:10–11.
8. Mosiáš 24:12–15.
9. Dallin H. Oaks, „Uzdravuje ty, kteří obtíženi jsou“, *Liahona*, listopad 2006, 7.
10. Mosiáš 24:16, 21, 22.
11. 1. Nefi 17:41.
12. Alma 33:19–20.
13. Alma 36:3.
14. Richard G. Scott, „Trust in the Lord“, *Ensign*, Nov. 1995, 17.

Starší W. Craig Zwick
Emeritní člen Sedmdesáti

Pane, ať se mi otevřou oči

Musíme se dívat na druhé očima Spasitele.

Lví král je známý animovaný film o africké savaně. Když lví král při záchraně svého syna umírá, mladý lví princ je přinucen odejít do vyhnanství, zatímco despotický vládce ničí rovnováhu života v savaně. Lví princ získává své království zpět díky pomoci učitele. Otevírají se mu oči a uvědomuje si nutnost rovnováhy ve velkém koloběhu života. Když se mladý lev připravuje na to, aby se stal králem, řídí se radou, aby se „díval dál, než kam dohlédne“.¹

Evangelium nás učí dívat se dál, než kam dohlédneme, zatímco se učíme, jak se stát dědici všeho, co má Otec. Abychom se mohli dívat dál, než kam dohlédneme, musíme se dívat na druhé očima Spasitele. Síť evangelia je veliká a jsou v ní rozmanití lidé. Nikdy nedokážeme plně pochopit rozhodnutí a psychologické pohnutky druhých v našem světě, v církevních kongregacích, či dokonce ve své rodině, protože máme jen stěží ucelený obrázek toho, kdo jsou. Musíme se přenést přes rychlé úsudky a stereotypy a vnímat ze širší perspektivy, než jakou nám poskytují vlastní zkušenosti.

Mně osobně se otevřely oči, abych byl schopen „dívat se dál, než kam jsem dohlédl“, když jsem sloužil jako prezident misie. Na misií přijel mladý misionář, v jehož očích se zračily

obavy. Když jsme se setkali při pohovoru, řekl sklíčeně: „Chci jet domů.“ Pomyslel jsem si: „To zvládneme.“ Vybídl jsem ho, aby usilovně pracoval a asi týden se ohledně toho modlil a pak mi zavolal. Za týden, téměř na minutu přesně, mi zavolal. Stále chtěl jet domů. Znovu jsem ho vybídl, aby se modlil, usilovně pracoval a zavolal mi za týden. Při našem dalším pohovoru se nic nezměnilo. Trval na tom, že chce jet domů.

Nechtěl jsem to dovolit. Začal jsem ho učit o posvátné povaze jeho povolání. Povzbuzoval jsem ho, aby zapomněl na sebe a šel pracovat.² Ale bez ohledu

na to, jaké rady jsem mu dal, svůj názor nezměnil. Nakonec mě napadlo, že možná nemám ucelený obrázek. A právě tehdy jsem pocítil vnuknutí položit mu otázku: „Starší, co je pro vás těžké?“ To, co řekl, mě zasáhlo u srdce: „Presidente Zwicku, já neumím číst.“

Moudré rady, které byly podle mě důležité a které si měl vyslechnout, se jeho potřeb vůbec netýkaly. Co od svého presidenta misie potřeboval nejvíce, bylo to, abych se přenesl přes svůj unáhlený úsudek a umožnil Duchu, aby mi pomohl pochopit, co měl tento starší skutečně na mysli. Potřeboval, abych ho viděl ve správných souvislostech a nabídl mu důvod k naději. Místo toho jsem se choval jako velké bourací závaží. Tento statečný starší se naučil číst a stal se velmi ryzím učedníkem Ježíše Krista. Otevřel mi oči, abych pochopil tato Pánova slova: „Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.“ (1. Samuelova 16:7.)

Jak velké požehnání je to, když nám Duch Páně rozšíří náš zorný úhel! Pamatujte na proroka Elizea, který se probudil a zjistil, že jeho město je

obklopeno syrským vojskem s koňmi a vozy? Jeho služebník byl vyděšený a ptal se ho, co budou proti takové přesile dělat. Elizeus mu řekl, aby se nestrachoval, a pronesl tato památ-ná slova: „Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.“ (2. Královská 6:16.) Služebník neměl tušení, o čem prorok mluví. Nedokázal vidět dál, než kam dohlédl. Elizeus ale viděl oddíly andělů připravených k bitvě za prorokův lid. A tak se modlil k Pánu, aby onomu mladíkovi otevřel oči, „a [on] viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohníví okolo Elizea“. (2. Královská 6:17.)

Často se od druhých oddělujeme na základě svých odlišných náhledů. Cítíme se pohodlně mezi těmi, kteří myslí, mluví, oblékají se a jednájí jako my, a nepohodlně mezi těmi, kteří pocházejí z jiných poměrů nebo prostředí. Nepocházíme ale ve skutečnosti všichni z různých zemí a nemluvíme různými jazyky? Nedíváme se na svět skrze nesmírná omezení plynoucí z osobních životních zkušeností? Neboť

někteří vidí a mluví duchovníma očima, jako prorok Elizeus, a jiní vidí a komunikují skutečným zrakem, jako jsem to zažil já s negramotným misionářem.

Žijeme ve světě, který si zakládá na srovnávání, udílení nálepek a kritizování. Místo abychom se dívali objektivem sociálních sítí, je potřeba dívat se do nitra, na božské vlastnosti, na které si všichni činíme nárok. Tyto božské vlastnosti a tužby nelze přidat na Pinterest či Instagram.

Chceme-li druhé přijímat a mít je rádi, neznamená to, že musíme přijímat jejich názory. Pravda si očividně žádá naši největší oddanost, i když nikdy nemá být překážkou pro laskavé jednání. Mít druhé skutečně rád vyžaduje neustálou snahu přijímat jejich nejlepší úsilí, i když jejich životní zkušenosti a omezení nikdy nemusíme plně pochopit. Dívat se dál, než kam dohlédneme, vyžaduje, abychom se vědomě zaměřovali na Spasitele.

28. května 2016 byli 16letý Beau Richey a jeho kamarád Austin na rodinném ranči v Coloradu. Beau

s Austinem nastoupili onoho dne do terénních vozidel a vydali se za dobrodružstvím. Nedošli daleko, když se dostali do nebezpečné situace, při níž došlo k tragédii. Vozidlo, které řídil Beau, se náhle převrátilo a přimáčklo ho k zemi tíhou 180 kilogramů oceli. Když se k němu dostal jeho kamarád Austin, viděl, že Beau zápolí o život. Veškerou silou se snažil z něj vozidlo odvalit. Ale to se ani nepohnulo. Za Beaua se tedy pomodlil a zběsile se rozběhl pro pomoc. Konečně dorazili záchranáři, ale o pár hodin později Beau zemřel. Byl propuštěn z tohoto smrtelného života.

Poté přijeli jeho zarmoucení rodiče. Když stáli v nemocnici s Beauovým nejlepším kamarádem a se členy rodiny, vstoupil do místnosti policista a podal matce Beauův mobilní telefon. Když telefon vzala do ruky, ozval se hlasitý zvuk budíku. Podívala se na telefon a uviděla upozornění, které si Beau nastavil na každý den. Nahlas přečetla zprávu, kterou si její dospívající syn, jenž miloval zábavu a dobrodružství, nastavil jako každodenní připomínku. Zněla takto: „Pamatuj na to, aby byl dnes Ježíš Kristus ústředním bodem tvého života.“

To, že se Beau soustředil na Vykupitele, nezmenšilo zármutek jeho blízkých z jeho odchodu. Nicméně přináší to velkou naději a smysl jeho životu a jeho životním rozhodnutím. Umožňuje to jeho rodině a přátelům, aby se dívali dál, za zármutek z jeho předčasné smrti, k radostné realitě života příštího. Jak velké láskyplné milosrdenství se jeho rodičům dostalo, když mohli očima svého syna vidět to, čeho si nejvíce cenil!

Jako členové Církve máme dar v podobě osobních duchovních upozornění, která nás varují, když se díváme jen smrtelnýma očima

a odvracíme zrak od spasení. Svátost je každotýdenní připomínkou, že se máme neustále zaměřovat na Ježíše Krista, abychom na Něj mohli vždy pamatovat a abychom mohli vždy mít Jeho Ducha, aby byl s námi. (Viz NaS 20:77.) Někdy však tyto připomínky a budíky ignorujeme. Je-li Ježíš Kristus ústředním bodem našeho života, otevře nám oči, abychom dokázali vidět ještě větší možnosti, než jaké bychom dokázali pochopit sami.

Dostal jsem zajímavý dopis o ochranném budíku, který zazvonil jedné věrné sestře. Vyprávěla mi, jak si ve snaze pomoci manželovi porozumět tomu, jak se ona cítí, začala v telefonu psát elektronický seznam, co z toho, co manžel udělal nebo řekl, ji iritovalo. Říkala si, že až nastane ta správná chvíle, bude mít písemný důkaz, který mu bude moci ukázat, a domnívala se, že ho to určitě přiměje k tomu, aby své chování změnil. Avšak jednou v neděli, když přijímala svátost a soustředila se na Usmíření Spasitele, si uvědomila, že zapisování negativních poznámek o manželovi od ní ve skutečnosti odhání Ducha a že to manžela beztak nezmění.

V srdci jí zazvonil duchovní budík, který jí řekl: „Nech to být, nech to všechno být. Smaž ty poznámky. Ničemu nepomohou.“ Pak napsala, cituji: „Chvilí mi trvalo klepnout na ‚vybrat vše‘ a ještě děle na ‚smazat‘. Ale když jsem to udělala, všechny negativní pocity se vytratily. Srdce se mi naplnilo láskou – láskou k manželovi a láskou k Pánu.“ Tak jako v případě Saula na cestě do Damašku se i její náhled změnil. Z očí jí spadly klapky pokřiveného nazírání.

Náš Spasitel často otevíral oči fyzicky i duchovně slepým lidem. Otevřeme-li oči vůči božské pravdě, doslova i obrazně, připraví nás to na

to, abychom byli vyléčeni z krátkozrakosti spojené se smrtelností. Budeme-li věnovat pozornost duchovním „budíkům“, které nám signalizují, že je zapotřebí, abychom změnili směr své cesty nebo abychom vnímali z širší věčné perspektivy, splní se tím ono zaslíbení při svátosti, že budeme mít Jeho Ducha. To se stalo Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu v chrámu Kirtland, když je Ježíš Kristus učil působivým pravdám a slíbil, že „závoj“ mylného úsudku a omezení vyvěrajících ze smrtelnosti bude „sňat z mysli [jejich] a oči porozumění [jejich budou] otevřeny“. (NaS 110:1.)

Svědčím o tom, že skrze moc Ježíše Krista se stáváme schopnými dívat se duchovně dál, než kam dohlédneme v doslovném slova smyslu. Budeme-li na Něj pamatovat a budeme-li mít Jeho Ducha, budou oči našeho porozumění skutečně otevřeny. Pak se nám do srdce mocněji vstíjí ona velkolepá skutečnost božskosti, jež je v každém z nás. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Z filmu *The Lion King 1½* (2004); mimo Severní Ameriku známého jako *Lví král 3: Hakuna Matata*.
2. Viz *Učení presidentů Církve: Gordon B. Hinckley* (2016), 195.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Nebojte se činiti dobro

Pán nám říká, že budeme-li s vírou stát na Jeho skále, pochybnosti a obavy zeslábnou a touha činit dobro zesílí.

Drazí bratři a drahé sestry, pokorně se modlím o to, aby s námi zde dnes byl během mého proslovu Duch Páně. Mé srdce je naplněno vděčností Pánu, jemuž tato Církev náleží, za inspiraci, již na této konferenci pocítujeme ve vroucích modlitbách, inspirovaných kázáních a andělském zpěvu.

Letos v dubnu nám president Thomas S. Monson předal poselství, které se dotklo srdce lidí po celém světě, včetně toho mého. Hovořil o moci Knihy Mormonovy. Vyzval nás k tomu, abychom její učení studovali, přemítali o něm a uplatňovali ho. Slíbil, že když budeme každý den věnovat čas studiu přikázání z Knihy Mormonovy a budeme o nich přemítat a dodržovat je, získáme životně důležité svědectví o její pravdivosti; a z toho plynoucí svědectví o žijícím Kristu nám pomůže v pořádku přestát obtížné časy. (Viz „Moc Knihy Mormonovy“, *Liahona*, květen 2017, 86–87.)

Tak jako mnozí z vás jsem i já naslouchal slovům proroka jako hlasu Páně určenému mně. A, rovněž jako mnozí z vás, jsem se těchto slov rozhodl uposlechnout. Již od doby, kdy jsem byl malý chlapec, mám svědectví o tom, že Kniha Mormonova je slovo Boží, že se Otec a Syn zjevíli Josephu

Smithovi a hovořili s ním a že k Proroku Josephovi přišli dávní apoštolové, aby Pánově Církvi znovuzřídili klíče kněžství.

S tímto svědectvím jsem Knihu Mormonovu četl každý den více než 50 let. A tak bych klidně mohl mít opodstatněný pocit, že slova presidenta Monsona byla určena spíše někomu jinému. Ale přesto jsem, stejně jako mnozí z vás, měl pocit, že prorokova

výzva a zaslíbení mě vybízejí k ještě většímu úsilí. Mnozí z vás jste udělali totéž co já – modlili jste se s hlubším záměrem, soustředěněji jste přemítali o písmech a více jste se snažili sloužit Pánu a druhým v Jeho jménu.

Šťastným důsledkem pro mě i pro mnohé z vás bylo naplnění prorokova zaslíbení. My, kteří jsme si vzali jeho inspirovanou radu k srdci, zřetelněji vnímáme Ducha. Nacházíme větší moc odolávat pokušení a pocítujeme hlubší víru ve vzkříšeného Ježíše Krista, v Jeho evangelium a v Jeho živou Církev.

V době, kdy je ve světě čím dál větší chaos, rozptyluje toto hlubší svědectví pochybnosti a obavy a přináší nám pocity pokoje. Uposlechnutí rady presidenta Monsona má na mě dva skvělé účinky: zaprvé – Duch, kterého slíbil, s sebou nese pocit optimismu ohledně toho, co nás čeká, přestože se zdá, že ve světě dochází k nárůstu nepokojů. A zadruhé – Pán mně i vám dává pocítit ještě více své lásky vůči těm,

kteří strádají. Prohlubuje se naše touha vydávat se na pomoc druhým. Tato touha je jádrem služby a učení presidenta Monsona.

Pán přislíbil Proroku Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu lásku k druhým a odvahu, a to ve chvíli, kdy se úkoly, které je čekaly, možná zdály nad jejich síly. Uvedl, že tuto potřebnou odvahu získají, budou-li v Něj věřit jako ve svou skálu:

„Nebojte se činiti dobro, synové moji, neboť cokoli rozséváte, to budete také žnouti; tudíž, rozséváte-li dobré, budete také žnouti dobré jako svou odměnu.

Tudíž, neboj se, malé stádo; čiňte dobro; necht se země a peklo spolčí proti vám, neboť jestliže jste postaveni na skále mé, nemohou zvítěziti.

Vizte, neodsuzuji vás; jděte cestou svou a nehřešte více; konejte s rozvážností dílo, které jsem vám přikázal.

Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.

Vizte rány, jež probodly bok můj, a také stopy hřebů v rukou a nohou mých; buďte věrní, zachovávejte příkázání má, a zdědíte království nebeské.“ (NaS 6:33–37.)

Pán řekl svým vedoucím z období Znovuzřízení, a říká to i nám, že budeme-li s vírou stát na Jeho skále, pochybnosti a obavy zeslábnou a touha činit dobro zesílí. Když přijmeme výzvu presidenta Monsona, abychom si do srdce vstúpili svědectví o Ježíši Kristu, získáme moc, touhu a odvahu vydávat se na pomoc druhým, aniž bychom se obávali o vlastní potřeby.

Byl jsem svědkem této víry a odvahy mnohokrát, když jsem měl pocit, že Svatí posledních dnů čelí strašlivým zkouškám. Byl jsem například v Idahu, když se 5. června 1976 protrhla hráz přehrady Teton. Údolím se prohnala masa vody. Tisíce lidí uprchly ze svých

domovů. Tisíce domů a firem byly zničeny. Zázrakem zahynulo méně než 15 lidí.

Byl jsem tam svědkem toho, čeho bývám svědkem kdykoli, když Svatí stojí pevně na skále svědectví o Ježíši Kristu. Protože vůbec nepochybují o tom, že nad nimi Spasitel bdí, jsou nebojácní. Bez ohledu na vlastní zkoušky přispívají na pomoc druhým. A činí tak z lásky k Pánu, aniž by žádali jakoukoli odměnu.

Když se například protrhla hráz přehrady Teton, byl jeden manželský pár z Církve na cestách, daleko od domova. Jakmile se o tom dozvěděli z rádia, spěchali zpátky do Rexburgu. Místo toho, aby se jeli podívat, zda byl zničen i jejich dům, zamířili za svým biskupem. Ten byl v budově, která

sloužila jako středisko pomoci obětem. Pomáhal řídit tisíce dobrovolníků, které na místo svážely žluté školní autobusy.

Tito manželé přišli za biskupem se slovy: „Zrovna jsme se vrátili. Bratře biskupe, kam můžeme jít pomáhat?“ Biskup jim dal jméno jedné rodiny. Zmínění manželé pomáhali vyklízet bahno a vodu z jednoho domu za druhým. V těch dnech pracovali od úsvitu do setmění. Konečně si udělali přestávku na to, aby zjistili, co je s jejich domem. Ten při záplavách zcela zmizel, takže nebylo co uklízet. A tak se rychle otočili a spěchali znovu za biskupem. Zeptali se: „Bratře biskupe, máte pro nás někoho, komu bychom mohli pomoci?“

Onen zázrak tiché odvahy a pravé lásky – čisté lásky Kristovy – se

opakuje rok za rokem po celém světě. Došlo k němu v oné strašlivé době pronásledování a zkoušek za časů Proroka Josepha Smitha v Missouri. Došlo k němu, když Brigham Young vedl exodus z Nauvoa a pak povolával Svaté na pustá místa po celé západní oblasti Spojených států, aby si vzájemně pomáhali vytvářet pro Pána Sion.

Při četbě zápisků v denících oněch pionýrů budete svědky zázraku víry, jež zahání pochybnosti a obavy. A budete číst o Svatých, kteří odložili své vlastní zájmy, aby v Pánově zastoupení pomohli někomu jinému, než se vrátili ke svým ovcím a nezoraným polím.

Před pouhými několika dny jsem byl svědkem téhož zázraku při dozvucích hurikánu Irma na Portoriku, Svatém Tomáši a na Floridě, kde se Svatí posledních dnů spojili v rámci likvidace škod s dalšími církvemi, skupinami z místních obcí a státními organizacemi.

Jeden manželský pár z řad nečlenů se stejně jako moji přátelé v Rexburgu zaměřil na pomoc v obci místo na práci na vlastním pozemku. Když jim několik sousedů z řad Svatých posledních dnů nabídl pomoc se dvěma velkými stromy, které zatarasily příjezdovou cestu, tito manželé vysvětlili, že toho na ně bylo příliš, a tak se věnovali pomoci druhým s vírou, že Pán zajistí pomoc, kterou potřebují oni sami. Muž poté uvedl, že než dorazili členové Církve s nabídkou pomoci, společně s manželkou se modlili. Dostali odpověď, že pomoc přijde. Stalo se tak během pár hodin po tomto ujištění.

Slyšel jsem, že někteří lidé začali říkat Svatým posledních dnů s jejich žlutými tričkami s logem Pomáhajících rukou „žlutí andělé“. Jedna Svatá posledních dnů poskytla v rámci služby i své auto a muž, který jí pomáhal, popsal „duchovní zážitek“, který měl,

když lidé ve žlutých tričkách odstraňovali stromy z jeho zahrady a pak, jak uvedl, „mi zazpívali nějakou píseň o tom, že jsem dítě Boží“.

Další obyvatelka Floridy – také jiné víry – uvedla, že Svatí posledních dnů dorazili k ní domů ve chvíli, kdy pracovala na zpusťované zahradě, byla celá zmožená, bylo jí horko a chtělo se jí plakat. Řekla, že tito dobrovolníci dokázali „opravdový zázrak“. Sloužili nejen s pílí, ale i se smíchem a úsměvy a na oplátku si nevzali nic.

Tuto pílí jsem viděl a tento smích jsem slyšel, když jsem jednoho pozdního sobotního odpoledne navštívil skupinu Svatých posledních dnů na Floridě. Dobrovolníci ustali v práci na likvidaci škod jen na chvíli, abychom si mohli podat ruce. Řekli mi, že 90 členů jejich kůlu v Georgii si předcházejícího večera naplánovalo, jak se zapojí do pomoci na Floridě.

Vyrazili z Georgie ve čtyři ráno, jeli několik hodin, pracovali celý den až do večera a plánovali, že další den budou pracovat znovu.

To vše mi říkali s úsměvem a v dobré náladě. Jediné napětí, které jsem vycítil, bylo přání, aby se jim přestalo děkovat a oni se mohli znovu pustit do práce. Když jsme nastupovali do auta, abychom se přesunuli k další skupině záchranářů, prezident kůlu znovu nastartoval řetězovou pilu a pokračoval v práci na spadlém stromě, zatímco biskup odklízěl větve.

Když jsme téhož dne předtím odjžděli z jiného místa, přišel k autu jeden muž, smekl klobouk a poděkoval nám za naše dobrovolníky. Řekl: „Nejsem členem vaší církve. Je neuvěřitelné, co pro nás děláte. Bůh vám žehnej!“ Jeden náš dobrovolník, který stál vedle něj ve žlutém tričku, se usmál a pokrčil rameny, jako by si žádnou chválu nezasloužil.

Zatímco dobrovolníci z Georgie přišli na pomoc tomuto muži, kterému to připadalo neuvěřitelné, stovky Svatých posledních dnů z velmi zpusťované části Floridy se vydaly na stovky kilometrů vzdálené jiné místo na jihu Floridy, o němž slyšeli, že bylo postiženo ještě více.

Toho dne jsem si připomněl a lépe pochopil prorocká slova Proroka Josepha Smitha: „Člověk naplněný láskou Boží se nespokojí s tím, že žehná pouze své rodině, ale prochází celým světem a dychtí žehnat celé lidské rase.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 422.)

Takovou lásku vídáme v životě Svatých posledních dnů všude. Vždy, když kdekoli na světě dojde k nějaké tragédii, přispívají Svatí posledních dnů k humanitární pomoci Církve peněžně i dobrovolnickou prací. Jen zřídka kdy je třeba žádat. Ve skutečnosti jsme museli někdy my žádat ty, kteří se chtěli zapojit jako dobrovolníci do obnovy určitého místa, aby s příjezdem počkali,

dokud je ti, kteří práci řídí, nebudou připraveni přijmout.

Touha žehnat je ovocem toho, že lidé získávají svědectví o Ježíši Kristu, Jeho evangeliu, Jeho znovuzřízené Církvi a Jeho prorokovi. To proto lid Páně nemá pochybnosti ani obavy. To proto misionáři dobrovolně slouží v každém koutě světa. To proto se rodiče se svými dětmi modlí za druhé. To proto vedoucí vyzývají mládež, aby si vzala k srdci výzvu presidenta Monsona ponořit se do studia Knihy Mormonovy. U zrodu tohoto ovoce není naléhání vedoucích, ale to, že mládež a členové uplatňují svou víru. Tato víra proměněná v činy – což vyžaduje nesobeckou obět – vede k proměně srdce, jež jim umožňuje pocítovat lásku Boží.

Naše srdce však zůstane proměněno jen tehdy, když se i nadále budeme řídit radami proroka. Přestaneme-li se po jednom usilovném vzepětí snažit, proměna se vytratí.

Věrní Svatí posledních dnů prohlubují svou víru v Pána Ježíše Krista, v Knihu Mormonovu jako slovo Boží a ve znovuzřízení klíčů kněžství v Jeho pravé Církvi. Toto hlubší svědectví nám dodává více odvahy a zájmu o ostatní děti Boží. Ale obtíže a příležitosti budoucnosti budou vyžadovat ještě více.

Nedokážeme předvídat podrobnosti, ale širší perspektivu známe. Víme, že v posledních dnech se bude svět zmitat ve zmatku. Víme, že ať již nastanou jakékoli obtíže, Pán povede věrné Svaté posledních dnů k tomu, aby přinesli evangelium Ježíše Krista každému národu, pokolení, jazyku a lidu. A víme, že praví učedníci Páně budou způsobilí a připraveni Ho přijmout, jakmile znovu přijde. Není třeba se bát.

A tak, jakkoli jsme si již v srdci vybudovali víru a odvalu, Pán od nás očekává více – i od generací po nás.

Budou muset být silnější a odvážnější, protože budou dělat ještě úžasnější a těžší věci než my. A budou čelit vzrůstajícímu protivenství ze strany nepřitele naší duše.

Pán stanovil, jak si do budoucna uchovávat optimismus: „Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.“ (NaS 6:36.) President Monson nám řekl, jak toho dosáhnout. Je třeba přemítat o Knize Mormonově a o slovech proroků a uplatňovat je. Vždy se modlete. Mějte víru. Služte Pánu celým svým srdcem, mocí, myslí a silou. Máme se modlit z celé síly srdce za dar pravé lásky, čisté lásky Kristovy. (Viz Moroni 7:47–48.) A především máme být důslední a vytrvalí v následování prorockých rad.

Když bude cesta obtížná, budeme moci spoléhat na Pánovo zaslíbení – zaslíbení, které nám připomíná president Monson, jenž často cituje tato Spasitelova slova: „Kdokoli vás přijme, tam budu já také, neboť půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“ (NaS 84:88.)

Svědčím o tom, že Pán kráčí před vaší tváří, kdykoli pracujete v Jeho pověření. Někdy budete andělem, kterého Pán posílá, aby podpíral druhé. Jindy budete tím, kdo je obklopen anděly, kteří ho podpírají. Ale vždy budete mít Jeho Duchu, aby byl ve vašem srdci, jak zaznívá v zaslíbení na každém shromáždění svátosti. Je třeba pouze dodržovat Jeho přikázání.

Je před námi nejlepší doba pro království Boží na zemi. Protivenství bude posilovat naši víru v Ježíše Krista, jak je tomu již ode dnů Proroka Josepha Smitha. Víra vždy přemáhá strach. Spolupráce je zdrojem jednoty. A vaše modlitby za lidi v nouzi milující Bůh slyší a odpovídá na ně. Nedříme ani nespí.

Svědčím o tom, že Bůh Otec žije a přeje si, abyste se vrátili k Němu domů. Toto je pravá Církev Pána Ježíše Krista. On vás zná, miluje vás a bdí nad vámi. Usmířil vaše hříchy, mé hříchy i hříchy všech dětí Nebeského Otce. Následovat Ho v životě i ve službě druhým je jediná možnost, jak získat věčný život.

O tom svědčím a zanechávám vám své požehnání a lásku. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Putování pokračuje!

Cesta zpět k Nebeskému Otci je tou nejdůležitější cestou našeho života.

Před sto sedmdesáti lety se Brigham Young poprvé rozhlédl po údolí Solného jezera a prohlásil: „Toto je to pravé místo!“¹ Znal to místo, protože mu ho Pán zjevil.

Do roku 1869 se vydalo na podobnou cestu více než 70 000 Svatých. Navzdory mnoha odlišnostem v jejich jazyce, kulturních zvyklostech a národnosti měli společné svědectví o Otci, Synu a Duchu Svatém a o Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista a měli touhu budovat Sion – místo pokoje, štěstí a krásy – v rámci přípravy na Druhý příchod Spasitele.

Mezi oněmi prvními Svatými, kteří do Utahu dorazili, byla i Jane Manning Jamesová – dcera otroka propuštěného na svobodu, obrácená do znovuzřízené Církve a nesmírně pozoruhodná učednice, která čelila náročným obtížím. Sestra Jamesová zůstala věrnou Svatou posledních dnů až do své smrti v roce 1908.

Píše: „Chci právě zde říci, že má víra v evangelium Ježíše Krista, jak mu učí Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, je dnes stejně silná, tedy vlastně, je-li to možné, je ještě silnější než v den, kdy jsem byla pokřtěna. Platím desátky a oběti, dodržuji Slovo moudrosti, chodím včas spát a vstávám brzy ráno a snažím se svým skromným způsobem být pro všechny dobrým příkladem.“²

Sestra Jamesová, podobně jako mnozí další Svatí posledních dnů, nejen budovala Sion svou krví, potem a slzami, ale také usilovala o Pánova požehnání tím, že žila podle zásad evangelia, jak jen nejlépe mohla, zatímco se držela víry v Ježíše Krista – onoho velikého Léčitele všech těch, kteří Ho upřímně hledají.

První Svatí nebyli dokonalí, ale postavili základ, na němž budujeme rodiny a společenství, které miluje a dodržuje smlouvy, což je vzhledem

Jane Manning Jamesová zůstala navzdory těžkým zkouškám věrnou Svatou posledních dnů.

k naší oddanosti Ježíši Kristu a našemu dobrovolnickému úsilí pomáhat druhým zblízka i zdaleka patrné z mnoha novinových zpráv z celého světa.³

Presidente Eyringu, i já si přeji připojit se s poděkováním oněm desetitisícům andělů v žlutých tričkách, kteří slouží v Texasu, v Mexiku a na dalších místech.

Jsem hluboce přesvědčen o tom, že pokud ztratíme spojení s těmi, kteří nás předešli, včetně našich pionýrských otců a matek, ztratíme tím velmi drahocenný poklad. Mluvil jsem o „víře při každém kroku“ v minulosti a budu v tom pokračovat i v budoucnosti, protože vím, že nastupující generace musí mít tentýž druh víry, jakou měli v Pána Ježíše Krista a v Jeho znovuzřízené evangelium i první Svatí.⁴

Moji vlastní pionýrství otcové a matky byli mezi oněmi věrnými pionýry, kteří táhli ruční vozíky, jeli v krytých vozech a šli pěšky do Utahu. Podobně jako sestra Jane Manning Jamesová měli i oni hlubokou víru při každém kroku, když kráčeli po své vlastní cestě.

Jejich deníky jsou plné popisů těžkostí, hladovění a nemocí a také svědectví o jejich víře v Boha a ve znovuzřízené evangelium Ježíše Krista.

Měli jen málo světského majetku, ale těšili se z hojnosti požehnání plynoucích z bratrství a sesterství, které našli v Církvi Ježíše Krista. Kdykoli to bylo možné, pozvedávali utiskované a žehnali nemocným skrze vzájemnou službu a skrze kněžství Boží.

Sestry v Cache Valley v Utahu sloužily Svatým v duchu Pomocného sdružení, přičemž „pracovaly v jednotě na tom, aby pomáhaly potřebným“.⁵ Má prababička Margaret McNeil Ballardová sloužila po boku svého manžela, když 40 let předsedal jako biskup sboru Logan Second Ward. Margaret byla během té doby 30 let presidentkou

Pomocného sdružení sboru. Brávala k sobě domů chudé, nemocné, ovdo-
vělé a osiřelé a také oblékala zesnulé
do čistých chrámových rouch.

Ačkoli je vhodné a důležité pama-
tovat na historické putování mormon-
ských pionýrů v 19. století, je třeba
pamatovat i na to, že „putování naším
životem pokračuje“ pro každého z nás,
zatímco prokazujeme svou „víru při
každém kroku“.

Nově obrácení se již neshromažďují
do pionýrských osad v západní části
Spojených států. Místo toho se shro-
mažďují v místních kongregacích, kde
Svatí uctívají Nebeského Otce ve jménu
Ježíše Krista. Díky více než 30 000 kon-
gregací založených po celém světě se
všichni shromažďují do svého vlastního
Sionu. Jak se píše v písmech: „Neboť
toto je Sion – čistí v srdci.“⁶

Zatímco kráčíme po cestě živo-
ta, jsme zkoušeni, zda budeme činit
„všechny věci, cokoli [Pán] přikázal.“⁷

Mnozí z nás kráčíme po úžasné cestě
za objevy, jež vedou k osobnímu napl-
nění a duchovnímu osvětlení. Někteří
z nás však jdou po cestě, která vede
k zármutku, hříchu, trápení a zoufalství.

V tomto kontextu se prosím zeptejte
sami sebe: jaký je váš konečný cíl? Kam
vás vedou vaše kroky? A vede vás vaše
cesta k onomu „množství požehnání“,
které slibuje Spasitel?⁸

Cesta zpět k Nebeskému Otci je
tou nejdůležitější cestou našeho života
a pokračuje každý den, každý týden,
každý měsíc a každý rok, zatímco
posilujeme svou víru v Něho a v Jeho
Milovaného Syna Ježíše Krista.

Musíme být opatrní ohledně toho,
kam nás v životě vedou naše kroky.
Musíme být bdělí a řídit se radou,
kterou dal Ježíš svým učedníkům, když
odpovídal na tyto otázky: „Pověz nám,
kdy to bude, a které znamená příchodu
vého a skonání světa?“

I odpověď Ježíš, řekl jim:
Vizte, aby vás někdo nesvedl.“⁹

Opakuji dnes rady, které nám
církvní vedoucí poskytli již dříve.

- Bratři a sestry, uchovávejte nauku Kristovu čistou a nebuďte nikdy oklamáni těmi, kteří s touto naukou manipulují. Evangelium Otce a Syna bylo znovuzříženo skrze Josepha Smitha, proroka pro tuto poslední dispensaci.
- Nenaslouchejte těm, kteří nebyli vysvěceni či ustanoveni do církevního povolání a kteří nejsou potvrzeni všeobecným souhlasem členů Církve.¹⁰
- Mějte se na pozoru před organizacemi, skupinami či jednotlivci, kteří prohlašují, že mají tajné odpovědi na naukové otázky, které podle jejich tvrzení dnešní apoštolové a proroci nemají či nechápou.
- Nenaslouchejte těm, kteří vás lákají na programy na rychlé zbohatnutí.

Naši členové již v minulosti ztratili
až moc peněz, takže buďte opatrní.

Na některých místech až příliš mno-
ho našich členů hledí za cíl a usiluje
o tajné poznání skrze nákladné a spor-
né praktiky, které nabízejí uzdravení
a pomoc.

V oficiálním církevním prohlášení
vydaném před rokem se uvádí:
„Naléhavě žádáme členy Církve, aby
byli opatrní ohledně účasti v jakékoli
skupině, která výměnou za peníze
slibuje zázračné uzdravení nebo
prohlašuje, že má speciální metody
pro přístup k uzdravující moci mimo
působení náležitě vysvěcovaných nosite-
lů kněžství.“¹¹

Církevní *Příručka* nám radí:
„Členové nemají používat lékařské
či zdravotní praktiky, které jsou z etic-
kého či právního hlediska sporné.
Místní vedoucí mají členům, kteří
mají zdravotní problémy, doporučo-
vat, aby se poradili s kompetentními

něj žít, slibuje věčnou radost a pokoj – dokonce život věčný. Použijme svou energii, sílu a svědectví, abychom pomáhali našim misionářům nacházet, učit a křtít Boží děti, aby tak mohly mít moc nauky evangelia, která je bude vést v každodenním životě.

Je třeba přijímat Boží děti se soucitem a vyvarovat se jakýchkoli předsudků včetně rasismu, sexismu či nacionalismu. Je třeba říci, že opravdu věříme, že požehnání znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista jsou určena pro každé dítě Boží.

Svědčím o tom, že „putování pokračuje“, a vyzývám vás, abyste zůstali na cestě evangelia, zatímco se budete tlačit kupředu tím, že budete s láskou a soucitem nabízet pomocnou ruku všem Božím dětem, abychom mohli společně očistit své srdce a ruce a obdrželi „množství požehnání“, která očekávají všechny ty, kteří skutečně milují našeho Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna, o což se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Brigham Young, podle vzpomínek Wilforda Woodruffa, v: *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Životopis Jane Manning Jamesové, cca 1902, Knihovna církevní historie, Salt Lake City; viz také James Goldberg, „The Autobiography of Jane Manning James“, 11. prosince 2013, history.lds.org.
3. Viz např. Jill DiSanto, „Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others“, *Penn News*, 17. dubna 2012.
4. Viz M. Russell Ballard, „Faith in Every Footstep“, *Ensign*, Nov. 1996, 23–25.
5. „The Purpose of Relief Society“, lds.org/callings/relief-society/purposes; viz také *Příručka 2: Správa Církve* (2010), 9.1.1.
6. Nauka a smlouvy 97:21.
7. Nauka a smlouvy 97:25.
8. Nauka a smlouvy 97:28.
9. Matouš 24:3–4.
10. Viz Nauka a smlouvy 26:2; 28:13; 43:6–7.
11. Církevní mluvčí Eric Hawkins, v: Daniel Woodruff, „The Business behind Christ-Centered Energy Healing“, Sept. 28, 2016, kutv.com.
12. *Příručka 2*, 21.3.6.

profesionálními lékaři, kteří mají náležitou licenci v zemích, kde svou praxi provozují.“¹²

Bratři a sestry, buďte moudří a mějte na paměti, že takovéto praktiky mohou být emocionálně přitažlivé, ale nakonec se může ukázat, že mohou duchovně a fyzicky ublížit.

Pro naše pionýrské předky byly nezávislost a soběstačnost životně důležité, ale právě tak důležitý byl i jejich smysl pro sounáležitost. Společně pracovali a vzájemně si pomáhali překonávat fyzické a emocionální těžkosti své doby. Muži měli kněžské kvorum a ženám sloužilo Pomocné sdružení. Toto se v naší době nezměnilo.

Pomocné sdružení a kněžská kvora se starají o duchovní a časné blaho svých členů a členek.

Zůstaňte na cestě evangelia tím, že budete mít „víru při každém kroku“, abyste se mohli bezpečně vrátit do přítomnosti Nebeského Otce a Pána Ježíše Krista. Pán je náš drahocenný Spasitel. Je to Vykupitel světa. Musíme ctít Jeho posvátné jméno a nesmíme ho používat jakýmkoli nesprávným způsobem a musíme se vždy snažit dodržovat Jeho příkázání. Budeme-li tak činit, bude nám žehnat a povede nás zpět domů.

Vyzývám každého v dosahu mého hlasu, aby přivítal a objal každého, kdo dnes putuje po své vlastní cestě, ať již se na ní nachází kdekoli.

Pamatujte, že neexistuje větší požehnání, o něž by se mohl kdokoli podělit, než poselství o Znovuzřízení, které, pokud ho přijmeme a budeme podle

Tad R. Callister
Generální prezident Nedělní školy

Boží přesvědčivé svědectví – Kniha Mormonova

Kniha Mormonova je Boží přesvědčivé svědectví o božskosti Ježíše Krista, prorockém povolání Josepha Smitha a absolutní pravdivosti této Církve.

Kniha Mormonova není jen závěrným kamenem našeho náboženství, ale může být i závěrným kamenem našeho svědectví, aby nám mohla bezpečně uchovat svědectví, když budeme čelit zkouškám či nezodpovězeným otázkám. Tato kniha je na vahách pravdy závažím, které převažuje všechna závaží argumentů kritiků. Proč? Protože je-li pravdivá, pak byl Joseph Smith prorokem a toto je znovuzřížená Církev Ježíše Krista, bez ohledu na jakékoli historické či jiné tvrzení o opaku. Proto se kritici zaměřují na dokazování nepravdivosti Knihy Mormonovy; ale překážky, jimž čelí, jsou nepřekonatelné, protože tato kniha je pravdivá.

Zprv musí vysvětlit, jak Joseph Smith, 23letý farmářský chlapec s omezeným vzděláním, sepsal knihu se stovkami jedinečných jmen a míst a také s podrobnými příběhy a událostmi. Proto mnozí kritici tvrdí, že to byl kreativní génius, který při vytváření historického obsahu Knihy Mormonovy čerpal z mnoha knih a místních zdrojů.

V rozporu s jejich tvrzením však neexistuje jediné svědectví, že by někdo Josepha s těmito údajnými zdroji před začátkem překládání viděl.

I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, je pro vysvětlení existence Knihy Mormonovy žalostně nedostačující.

Člověk musí zodpovědět také tuto otázku: jak Joseph přečetl všechny ty údajné zdroje, odstranil to nepodstatné, zachoval konzistenci spletitých faktů ohledně toho, kdo byl kde a kdy, a poté to vše s dokonalou pamětí nadiktoval? Když totiž Joseph Smith překládal, neměl u sebe žádné poznámky. Jeho manželka Emma vzpomínala: „Neměl rukopis ani knihu, ze které by četl. ... Kdyby něco takového měl, nedokázal by to přede mnou skrýt.“¹

Jak tedy Joseph zvládl tento pozoruhodný úkol, nadiktovat bez poznámek více než 500stránkovou knihu? Aby to zvládl, musel by být nejen kreativní génius, ale také mít fenomenální fotografickou paměť. Je-li to ale pravda, proč kritici na tento jeho pozoruhodný dar neupozorňují?

To ale není vše. Tyto argumenty se týkají jen historického obsahu knihy. Skutečná otázka zůstává: jak Joseph sepsal knihu, z níž vyzařuje Duch, a kde našel tak hluboké nauky, z nichž mnohé objasňují či popírají křesťanské názory jeho doby?

Kniha Mormonova na rozdíl od většiny křesťanských názorů učí například tomu, že Pád Adama byl pozitivním krokem vpřed. Zjevuje smlouvy uzavírané při křtu, o nichž se v Bibli nemluví.

Navíc by si člověk mohl položit otázku: kde Joseph vzal onu mocnou myšlenku, že Kristus nás může svým Usmířením nejen očistit, ale i zdokonalit? Kde vzal ono úžasné kázání o víře v Almovi 32? Nebo kázání krále Beniamina o Spasitelově Usmíření – možná nejpozoruhodnější kázání na toto téma v celých písmech? Nebo podobenství o olivovníku, ve vši jeho komplikovanosti a naukové bohatosti? Když čtu toto podobenství, musím si kreslit schéma, abych chápal všechny souvislosti. A my máme věřit tomu, že Joseph Smith tato kázání diktoval z paměti, bez jakýchkoli poznámek?

V rozporu s takovýmito závěry je v celé Knize Mormonově patrný dotek Boží ruky, jak to dokládají její vznešené naukové pravdy, zvláště její mistrovská kázání o Usmíření Ježíše Krista.

Kdyby Joseph nebyl prorok, pak by kritici proto, aby dokázali zdůvodnit existenci těchto a mnohých dalších

úžasných naukových postřehů, museli tvrdit, že byl i teologickým géniem. Pokud by tomu tak bylo, člověk by se mohl ptát: proč byl Joseph jediným za 1 800 let po Kristově působení, kdo takové množství jedinečných a objasňujících nauk dokázal vytvořit? Protože zdrojem této knihy bylo zjevení, nikoli genialita.

I kdybychom však předpokládali, že Joseph byl kreativním a teologickým géniem s fotografickou pamětí – jen tyto talenty by z něho dovedného spisovatele neudělaly. Chtějí-li kritici vysvětlit existenci Knihy Mormonovy, musí také tvrdit, že Joseph byl ve věku 23 let přirozeně nadaným spisovatelem. Jak jinak by dokázal z desítek jmen, míst a událostí vytvořit harmonický celek bez rozporuplnosti? Jak by popsal podrobné válečné strategie, sestavil výstižná kázání a vymyslel úsloví, která si miliony lidí podtrhávají, zapamatovávají, citují a dávají na ledničku – jako například: „Když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha“ (Mosiáš 2:17) nebo: „Lidé jsou, aby mohli mít radost“ (2. Nefi 2:25)? Toto jsou poselství nabitá energií – poselství, která žijí, dýchají

a inspirují. Tvrdit, že Joseph Smith měl ve věku 23 let schopnosti potřebné k tomu, aby napsal tak velkolepé dílo na první pokus za přibližně 65 pracovních dní, zkrátka odporuje realitě.

President Russell M. Nelson, zkušený a dovedný spisovatel, zmínil, že jeden proslov na nedávnou generální konferenci přepisoval 40krát. A teď máme věřit, že Joseph Smith sám nadiktoval celou Knihu Mormonovu na první pokus, přičemž posléze provedl většinou jen malé gramatické úpravy?

Josephova manželka Emma potvrdila nemožnost takového počínu: „Joseph Smith [jako mladý muž] nedokázal napsat ani nadiktovat souvislý, dobře formulovaný dopis; natož nadiktovat takovou knihu, jako je Kniha Mormonova.“²

A konečně, i kdyby někdo přijal všechny předešlé argumenty, ať jsou jakkoli pochybné, kritici přesto čelí další velké překážce. Joseph tvrdil, že Kniha Mormonova byla napsána na zlatých deskách. Toto tvrzení sklidilo v jeho době tvrdou kritiku – „každý“ přece ví, že dávné historické záznamy bývají zapsány na papýru či pergamentu – dokud o řadu let později nebyly objeveny kovové desky se starověkými spisy. Kromě toho kritici tvrdili, že používání cementu, jak se popisuje v Knize Mormonově, přesahuje technické znalosti těchto prvotních Američanů – dokud nebyly nalezeny stavby z cementu z období dávné Ameriky. Jak teď kritici vysvětlují tyto a podobné nepravděpodobné objevy? Zdá se, že Joseph musel mít také velmi velké štěstí ve svých odhadech. Navzdory vši pravděpodobnosti, navzdory všem tehdejšími vědeckými i akademickými poznatkům to odhadl správně, zatímco všichni ostatní se mýlili.

V konečném důsledku by se člověk mohl ptát, jak by mohl někdo věřit, že

se všechny tyto údajné faktory a vlivy, jak tvrdí kritici, náhodně spojily a umožnily Josephovi napsat Knihu Mormonovu, a vytvořit tak satanské dílo. Dává ale toto vše smysl? V přímém rozporu s tímto tvrzením tato kniha inspiruje miliony lidí k tomu, aby Satana zavrhl a aby vedli život podobnější tomu Kristovu.

I když se někteří mohou rozhodnout názorům těchto kritiků uvěřit, z mého pohledu je to intelektuální i duchovní slepá ulička. Měl-li bych tomuto uvěřit, musel bych přijímat jeden nepotvrzený předpoklad za druhým. Navíc bych musel ignorovat svědectví každého z jedenácti svědků,³ i když každý z nich zůstal svému svědectví věrný

až do konce; musel bych zavrhnout božskou nauku naplňující stránku za stránkou této posvátné knihy nadpozemskými pravdami; musel bych ignorovat skutečnost, že množství lidí, včetně mě, se přibližuje k Bohu čtením této knihy více než čtením kterékoli jiné, a především bych musel popřít potvrzující našeptávání Svatého Ducha. To by bylo v rozporu se vším, o čem vím, že je pravdivé.

Jeden můj skvělý a inteligentní přítel odešel na čas z Církve. Nedávno mi napsal o svém návratu: „Zpočátku jsem chtěl získat důkaz o Knize Mormonově z hlediska historického, zeměpisného, jazykového a kulturního. Když jsem ale změnil svůj náhled a zaměřil se na

to, čemu učí o evangeliu Ježíše Krista a Jeho spásném poslání, začal jsem získávat svědectví o její pravdivosti. Když jsem jednou četl Knihu Mormonovu ve svém pokoji, zastavil jsem se, poklekl a vroucně se pomodlil, a intenzivně jsem pocítil, jak Nebeský Otec našeptává mému duchu, že Církev a Kniha Mormonova jsou rozhodně pravdivé. Mé období opětovného zkoumání Církve, které mi trvalo tři a půl roku, mě upřímně a přesvědčivě dovedlo k poznání její pravdivosti.“

Pokud si člověk najde čas na to, aby pokorně četl Knihu Mormonovu a přemítal o ní, jako to udělal můj přítel, a naslouchal jemnému hlasu Ducha, pak požadované svědectví nakonec obdrží.

Kniha Mormonova je jedním z drahocenných darů, které nám Bůh dává. Je mečem i štítem – vysílá slovo Boží do bitvy, aby bojovalo za srdce spravedlných, a slouží jako hlavní obránce pravdy. My Svátí máme nejen výsadu Knihu Mormonovu hájit, ale i příležitost přistoupit k útoku – kázat s mocí o její božské nauce a dosvědčovat její vrcholné svědectví o Ježíši Kristu.

Vydávám posvátné svědectví o tom, že Kniha Mormonova byla přeložena darem a mocí Boží. Je to Boží přesvědčivé svědectví o božskosti Ježíše Krista, prorockém povolání Josepha Smitha a absolutní pravdivosti této Církve. Kéž se stane závěrným kamenem našeho svědectví, aby o nás, tak jako o obrátcích Lamanitech, mohlo být řečeno, že jsme nikdy neodpadli. (Viz Alma 23:6.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Emma Smith, v: „Last Testimony of Sister Emma“, *Saints' Herald*, Oct. 1, 1879, 289, 290.
2. Emma Smith, v: „Last Testimony of Sister Emma“, 290.
3. Viz „Svědectví tří svědků“ a „Svědectví osmi svědků“ v úvodu Knihy Mormonovy.

Starší Joni L. Koch
Sedmdesátník

Stále v jednotě, i když nejsme spolu

V Církvi Pán očekává, že budeme, navzdory svým rozdílům, jednotní!

V červnu 1994 jsem jel z práce domů a velmi jsem se těšil, až si v televizi pustím fotbalový zápas našeho národního týmu na mistrovství světa. Krátce poté, co jsem vyrazil, jsem z dálky uviděl na chodníku muže, jak rychle jede na invalidním vozíku ozdobeném naší brazilskou vlajkou. Věděl jsem, že také jede domů sledovat zápas!

Když jsme se míjeli a na zlomek vteřiny jsme se setkali očima, cítil jsem se s oním mužem hluboce sjednocen! Jeli jsme každý jiným směrem, neznali jsme se, měli jsme zjevně rozdílné společenské i tělesné podmínky, ale naše vášně pro fotbal a láska k naší zemi nám v onom okamžiku dodaly pocit jednoty! Od té doby jsem ho již nikdy neviděl, ale dodnes, po několika desetiletích, si stále živě vybavuji oči onoho muže a pociťuji naše hluboké spojení. Koneckonců, onen zápas i celé mistrovství jsme onoho roku vyhráli!

I v Církvi Pán očekává, že budeme, navzdory svým rozdílům, jednotní! V Nauce a smlouvách řekl: „Budte jedno; a nejste-li jedno, nejste moji.“¹

Když přicházíme do sborového domu, abychom společně uctívali Boha, máme zapomenout na veškeré rozdíly, včetně rozdílů z hlediska rasy,

společenského postavení, politických preferencí či akademických a profesních úspěchů, a namísto toho se zaměřit na naše společné duchovní cíle. Společně zpíváme náboženské písně, přemítáme o týchž smlouvách při svátosti a říkáme společně nahlas „amen“ po proslověch, lekcích a modlitbách – což znamená, že jednotně souhlasíme s tím, co bylo řečeno.

Toto vše, co děláme kolektivně, nám pomáhá rozvinout silný smysl pro jednotu v naší kongregaci.

Ve skutečnosti však naši jednotu určuje, upevňuje nebo ničí to, jak jednáme ve chvílích, kdy nejsme s našimi bratry a sestrami z Církve. Jak všichni víme, je nevyhnutelné a běžné, že o sobě příležitostně vzájemně hovoříme.

Podle toho, co se rozhodneme o druhých říkat, svými slovy dosáhneme buď toho, že budeme mít „srdce svá spojená v jednotě“,² jak učil Alma u vod Mormonu ty, které křtil, nebo že narušíme lásku, důvěru a přátelství, jež by mezi námi měly být.

Některé poznámky či komentáře naši jednotu nenápadně ničí, jako například: „Ano, je to dobrý biskup; ale měli byste ho vidět za mlada!“

Nebo konstruktivnější verze takového poznámky: „Je to moc dobrý biskup a v průběhu let velmi dozrál a zmoudřel.“

Často lidem dáváme trvalé nálepky tím, že říkáme například: „Naše presidentka Pomocného sdružení je ztracený případ; je tak tvrdohlavá!“ Místo toho bychom mohli říci: „Naše presidentka Pomocného sdružení je poslední dobou méně vnímavá; možná prochází těžkým obdobím. Pomozme jí a podpořme ji!“

Bratři a sestry, nemáme žádné právo popisovat kohokoli, včetně lidí z našeho církevního okruhu, jako finální a špatný produkt! Slova, jež pronášíme o svých bližních, mají spíše odrážet naši víru v Ježíše Krista a Jeho Usmíření a v to, že se v Něm a skrze Něj můžeme vždy měnit k lepšímu!

Někteří lidé začínají kritizovat vedoucí a členy Církve a rozcházet se s nimi kvůli tomu, co je zcela bezvýznamné.

To byl případ i muže jménem Simonds Ryder, který se stal členem Církve v roce 1831. Když si přečetl zjevení, jež se ho týkalo, překvapilo ho, že jeho jméno bylo napsáno chybně s měkkým *i* namísto s tvrdým *y*. Jeho reakce na tuto událost přispěla k tomu, že začal pochybovat o prorokovi, a nakonec vedla k pronásledování Josepha a k odpadnutí od Církve.³

Je pravděpodobné, že i každého z nás budou muset naši církevní vedoucí někdy opravit či pokárat, což bude zkouškou toho, jak jsme s nimi v jednotě.

Pamatuji si, jak sborový dům, kam naše rodina chodila na shromáždění, měl před 44 lety, když mi bylo 11 let, projít zásadní rekonstrukcí. Před jejím zahájením se konalo setkání, na němž místní a územní vedoucí diskutovali o tom, jak by se měli členové podílet na projektu svou prací. Můj otec, který oně jednotce v minulosti mnoho let předsedal, velmi důrazně vyjádřil názor, že by práci měla provádět stavební firma, a ne laici.

Nejen že byl jeho názor zamítnut, ale doslechli jsme se, že byl při té příležitosti přísně a veřejně pokárán. Tatínek byl velmi oddaný Církvi a zároveň byl – jako voják, který bojoval za druhé světové války v Evropě – zvyklý klást odpor a bojovat za to, čemu věřil! Jak asi bude po tomto

incidentu reagovat? Bude trvat na svém názoru a nadále odporovat rozhodnutí, které již bylo učiněno?

V minulosti jsme byli svědky toho, jak se některé rodiny z našeho sboru vzdálily evangelium a přestaly chodit na shromáždění, protože nedokázaly být v jednotě s těmi, kteří je vedli. I já sám jsem byl svědkem toho, jak mnozí z mých kamarádů z Primárek nezůstali v období dospívání věrni, protože jejich rodiče neustále nacházeli chyby na těch, kteří byli v Církvi.

Můj tatínek se ale rozhodl být se Svatými zajedno. O několik dnů později, když se členové sboru sešli, aby přiložili ruku k dílu při rekonstrukci, „vyzval“ naši rodinu, abychom s ním šli do sborového domu a byli tam k dispozici pro jakékoli práce.

To mě skutečně rozčílilo. Mohl jsem se ho zeptat: „Tati, proč prosím tě jdeme pomáhat na stavbu, když jsi byl proti tomu, aby to dělali členové?“ Ale výraz v jeho tváři mě od toho odradil. Chtěl jsem to znovuzasvěcení zažít. A tak jsem se, našťastí, rozhodl mlčet a jít a pomáhat na stavbě.

Tatínek novou kapli nikdy neviděl – zemřel ještě předtím, než byla rekonstrukce dokončena. Ale ostatní členové rodiny, nyní pod vedením maminky, nadále pomáhali, dokud nebylo vše hotové. Díky tomu jsme zůstali sjednoceni s mým tatínkem, se členy Církve, s našimi vedoucími, a hlavně s Pánem!

Když se Ježíš jen několik okamžiků před svým trýznivým prožitkem v Getsemanech modlil k Otci za své apoštoly a za všechny Svaté – tedy za nás všechny, řekl: „Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě.“⁴

Bratři a sestry, svědčím o tom, že když se rozhodneme být v jednotě se členy a vedoucími Církve – jak tehdy, když jsme shromáždění, tak obzvláště tehdy, když spolu nejsme – budeme se zároveň cítit dokonaleji sjednoceni s naším Nebeským Otcem a se Spasitelem. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 38:27.
2. Mosiáš 18:21.
3. Viz Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* (1983), 93–94.
4. Jan 17:21.

Starší Stanley G. Ellis
Emeritní člen Sedmdesáti

Důvěřujeme Mu? Co je těžké, je dobré

Ať již jde o cokoli, těžkosti mohou být dobré pro ty, kteří jdou kupředu s vírou a důvěřují Pánu a Jeho plánu.

Než přistoupím ke svému proslovu, jako zástupce nás všech, které nějak postihl ničivý vliv nedávných hurikánů a zemětřesení, bych rád upřímně poděkoval všem Pomáhajícím rukám a jejich vedoucím za pomoc, kterou nám poskytují, a naději, kterou navracejí.

V říjnu 2006 jsem měl svůj první konferenční proslov. Měl jsem pocit, že tvrzení: „Pán nám důvěřuje“ obsahuje důležité poselství pro celou Církev.

On nám vsuktnu v mnoha ohledech důvěřuje. Dal nám evangelium Ježíše Krista – a v této dispensaci i jeho plnost. Svěřuje nám kněžskou pravomoc i s klíči pro její správné používání. S touto mocí můžeme žehnat, sloužit, přijímat obřady a uzavírat smlouvy. Svěřuje nám znovuzřízenou Církev, včetně svatých chrámů. Svěřuje svým služebníkům pečeti moc – svazovat na zemi to, co se zároveň svazuje i v nebi! Dokonce nám umožňuje být pozemskými rodiči, učitelé a pečovateli pro Jeho děti.

Po letech služby v mnoha částech světa jako generální autorita prohlašuji s ještě větší jistotou – On nám důvěřuje.

Otázka pro tuto konferenci zní: „Důvěřujeme i my Jemu?“

Důvěřujeme Mu?

President Thomas S. Monson nám často připomíná: „Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej.

Na všech cestách svých snaž se jej poznávat, a onť spravovati bude stezky tvé.

Nebývej moudrý sám u sebe.“
(Přísl. 3:5–7.)

Důvěřujeme tomu, že Jeho příkazy jsou pro naše dobro? Že nás Jeho vedoucí, i když nedokonalí, vedou dobře? Že Jeho zaslíbení jsou spolehlivá? Důvěřujeme tomu, že Nebeský Otec a Ježíš Kristus nás znají a chtějí nám pomáhat? Důvěřujeme Mu i ve zkouškách, těžkostech a náročných chvílích?

Ta nejlepší ponaučení v životě jsem dostal během těch nejtěžších období – v mládí, na misi, na začátku profesní dráhy, při zvelebování povolání, výchově velké rodiny nebo snaze být soběstačný. Je jasné, že co je těžké, je dobré!

Co je těžké, je dobré

Co je těžké, nás činí silnými, pokornými a dává nám šanci se projevit. Naši milovaní pionýři s ručními vozíky poznali Boha, když byli *na pokraji síl*. Proč bylo zapotřebí dvou kapitol, aby Nefti a jeho bratři získali mosazné desky, a jen tři verše, aby se k nim v pustině připojila Izmaelova rodina? (Viz 1. Nefti 3–4; 7:3–5.) Zdá se, že Pán chtěl těžkostmi při získávání desek Neftiho posílit.

Nemáme být překvapeni, když přicházejí těžkosti. Jednou z prvních smluv, kterou s Pánem uzavíráme, je dodržování zákona oběti. Oběť znamená vzdát se něčeho žádoucího. Ze zkušeností víme, že jde jen o malou cenu za velká požehnání. Joseph Smith řekl: „Náboženství, které nevyžaduje oběť všech věcí, nikdy nemá moc dostatečnou k tomu, aby vytvořilo víru nutnou pro život a spasení.“¹

Pro členy Božstva nejsou těžkosti ničím neznámým. Bůh Otec obětoval Jednorozeného Syna strašlivému utrpení při Usmíření, včetně smrti ukřižováním. V písmech se píše, že se Ježíš Kristus „z toho ..., což strpěl, naučil ... poslušenství“. (Židům 5:8.) Dobrovolně

vytrpěl muka spojená s Usmířením. Duch Svatý je jistě trpělivý, když nás nabádá, varuje a vede, a my Ho někdy ignorujeme, nechápeme či na Něj zapomínáme.

Součást plánu

Těžkosti jsou součástí plánu evangelia. Jedním z účelů života je, abychom byli zkoušeni. (Viz Abraham 3:25.) Jen málo lidí trpělo nezaslouženěji než lid Almův. Unikli zlovolnému králi Noémovi, jen aby se stali otroky Lamanitů! Těmito zkouškami je Pán učil, že svůj lid ukáží jako zkouší „jeho trpělivost a jeho víru“. (Mosiáš 23:21.)

Během hrůzyplných dnů v žaláři v Liberty Pán učil Josepha Smitha, aby „[vytrval] dobře“ (NaS 121:8), a slíbil mu, že učiní-li tak, „všechny tyto věci [mu] dají zkušenosti a budou pro [jeho] dobro“ (NaS 122:7).

President Thomas S. Monson nás žádá: „Kéž se i nadále rozhodujeme pro to, co je sice těžší, ale správné, namísto toho, co je snazší, ale nesprávné.“² Ohledně chrámů řekl, že „žádná oběť není příliš velká, žádná cena příliš vysoká, žádné úsilí příliš těžké, [abychom] ... požehnání [chrámu] dosáhli“.³

V přírodě jsou těžkosti součástí koloběhu života. Pro kuřátko je těžké vyklubat se z tvrdé skořápky. Když mu to ale někdo usnadní, kuřátko nevyvine sílu potřebnou k životu. I námaha motýla vymanit se z kukly ho posiluje pro jeho budoucí život.

Na těchto příkladech vidíme, že těžkosti jsou *konstantou*! Všichni čelíme nějakým výzvám. *Proměnnou* je to, jak na těžkosti reagujeme.

V jedné době lidé v Knize Mormonově trpěli „velikým pronásledováním“ a „mnohou strastí“. (Helaman 3:34.) Jak zareagovali? „Často se postili a modlili a stávali se silnějšími a silnějšími v pokoře své, a pevnějšími a pevnějšími ve víře v Krista, až se jejich duše naplnila radostí a útěchou.“ (Helaman 3:35.) Další příklad je zaznamenán po mnoha letech války: „Pro tu nesmírně velikou délku války mezi Nefity a Lamanity se mnozí zatvrdili ...; a mnozí byli obměkčeni pro své strasti, natolik, že se pokořili před Bohem, až do hlubin pokory.“ (Alma 62:41.)

Každý z nás se rozhoduje, jak na těžkosti zareaguje.

K tomu, co je snadné, přistupujte s opatrností

Než jsem byl povolán, pracoval jsem jako finanční poradce v Houstonu

v Texasu. Většinou jsem pracoval s multimilionáři, majiteli firem a korporací. Téměř všichni svou úspěšnou firmu vybudovali z ničeho díky usilovné práci. To nejsmutnější pro mě bylo slyšet některé z nich říkat, že to chtějí svým dětem usnadnit. Nechtěli, aby jejich děti musely projít tolika těžkostmi jako oni. Jinak řečeno, chtěli svým dětem odepřít přesně to, díky čemu se oni stali úspěšnými.

Pro porovnání zmíním rodinu, která měla odlišný přístup. Tyto rodiče inspiroval zážitek J. C. Penneyho, kterému otec řekl, že až mu bude osm let, bude se o sebe finančně starat sám. Oni přišli s vlastní verzí – když jejich děti absolvovaly střední školu, musely se o sebe po finanční stránce začít starat samy – a to jak v souvislosti s dalším vzděláním (vysokou školou, postgraduálním studiem atd.), tak ve smyslu běžných nákladů na živobytí (aby dosáhly opravdové soběstačnosti). (Viz NaS 83:4.) Děti to našťásti uchopily moudře. Všechny absolvovaly vysokou školu, a některé i postgraduální studium – vše na své náklady. Nebylo to snadné, ale zvládly to. Zvládly to usilovnou prací a vírou.

Víra nutná k tomu, abychom Mu důvěřovali

Otázku „důvěřujeme Mu?“ lze možná lépe položit takto: „Máme *víru* Mu důvěřovat?“

Máme *víru* důvěřovat Jeho zaslíbením ohledně desátku, že s 90 procenty svého příjmu *a s Pánovou pomocí* na tom budeme lépe než se 100 procenty *a jen s vlastními silami*?

Máme dostatečnou *víru* důvěřovat, že nás navštíví v našich strastech (viz Mosiáš 24:14), že bude bojovat s těmi, kteří bojují s námi (viz Izaiáš 49:25; 2. Nefi 6:17), a že posvěti naše strasti k našemu prospěchu (viz 2. Nefi 2:2)?

Vynaložíme *víru* nutnou k tomu, abychom dodržovali Jeho přikázání, aby nám mohl žehnat časně i duchovně? A budeme věrní až do konce, aby nás mohl přijmout do své přítomnosti? (Viz Mosiáš 2:41.)

Bratři a sestry, můžeme mít víru, abychom Mu důvěřovali! Přeje si pro nás to nejlepší. (Viz Mojžíš 1:39.) Zodpoví naše modlitby. (Viz NaS 112:10.) Dodrží své sliby. (Viz NaS 1:38.) Má moc tyto sliby dodržet. (Viz Alma 37:16.) On ví vše! A co je nejdůležitější, ví, co je nejlepší. (Viz Izaiáš 55:8–9.)

Nebezpečný svět

Náš dnešní svět je složitý. Rozmáhá se zlo, korupce v každém národě, terorismus i na bezpečných místech, ekonomické krachy, nezaměstnanost, nemoci, přírodní katastrofy, občanské

války, despotičtí vůdci a tak dále. Co máme dělat? Utíkat, či bojovat? Co je správné? Obě rozhodnutí mohou být nebezpečná. Pro George Washingtona a jeho vojsko bylo nebezpečné bojovat, ale pro naše pionýrské předky utíkat. Pro Nelsona Mandelu bylo nebezpečné usilovat o svobodu. Říká se, že aby zlo zvítězilo, stačí jen, aby dobří lidé nic nedělali.⁴

Nebojte se!

Ať uděláme cokoli, nemáme se rozhodovat ani jednat na základě strachu. Vskutku „nedal nám Bůh ducha bázně“. (2. Timoteovi 1:7.) (Víte, že myšlenka, abychom se nebáli, se zdůrazňuje všude v písmech?) Pán mě naučil, že sklíčenost a obavy jsou nástroji protivníka. Pánova odpověď na těžké chvíle je jít kupředu s vírou.

Co je těžké?

Každý z nás může mít jiný názor na to, co je těžké. Pro některé je těžké platit desátek, když je těžké vyjít s penězi. Pro vedoucí je někdy těžké očekávat od chudých, že budou platit desátek. Pro některé může být těžké s vírou uzavřít sňatek nebo založit rodinu. Pro jiné je těžké „být spokojen s [tím, co jim] Pán udělil“. (Alma 29:3.) Může být těžké být spokojen se svým současným povoláním. (Viz Alma 29:6.) Církevní disciplinární řízení se může zdát

těžké, ale pro některé je to začátek opravdového pokání.

Ať již jde o cokoli, těžkosti mohou být dobré pro ty, kteří jdou kupředu s vírou a důvěřují Pánu a Jeho plánu.

Mé svědectví

Moji bratři a sestry, svědčím o tom, že vedoucí sedící za mnou jsou povoláni Bohem. Přejí si sloužit Pánu a pomáhat nám utvrdit evangelium v srdci. Mám je rád a podporuji je.

Miluji našeho Spasitele Ježíše Krista. Žasnu nad tím, že miloval Otce a nás natolik, že se stal naším Spasitelem a Vykupitelem a že kvůli tomu musel trpět, což způsobilo, „že ... se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu“ (NaS 19:18). A přesto, když čelil této strašlivé a nezbytné perspektivě, řekl Otcovi: „Ne má vůle, ale tvá staň se“. (Lukáš 22:42.) Raduji se z andělových slov: „Není ho tuto; nebo vstalt jest.“ (Matouš 28:6.)

Jeho příklad je vskutku „cesta, i pravda, i život“. (Jan 14:6.) Jedině následováním tohoto příkladu budeme moci najít „pokoj v tomto světě a věčný život ve světě, který přijde“ (NaS 59:23). Zatímco jsem se řídil Jeho příkladem a uplatňoval Jeho učení, poznal jsem sám pro sebe, že každé z Jeho velikých a drahých zaslíbení (viz 2. Petrova 1:4) je pravdivé.

Mým největším přáním je být spolu s Mormonom pravým učedníkem Ježíše Krista (viz 3. Nefi 5:13) a jednou slyšet z Jeho úst: „To dobře, služebníče dobrý a věrný.“ (Matouš 25:21.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Lectures on Faith* (1985), 69.
2. Thomas S. Monson, „Rozhodnutí“, *Liahona*, květen 2016, 86.
3. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 92.
4. Viz John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andrews, Feb. 1, 1867* (1867), 36.

Starší Adilson de Paula Parrella
Sedmdesátník

Základní pravdy – jednejme podle nich

Díky Prvnímu vidění a Proroku Josephu Smithovi máme poznání a pravdy, které jsou nezbytné pro naše štěstí v tomto životě a pro oslavení.

Když mi bylo asi sedm let, zeptal jsem se maminky: „Až ty a já zemřeme a půjdeme do nebe, budeš pořád moje maminka?“ Takovou otázku nečekala. Ale odpověděla mi podle svých nejlepších znalostí a řekla: „Ne, v nebi budeme jako bratři a sestry. Nebudu tvoje maminka.“ To nebyla odpověď, kterou jsem si přál slyšet.

Za nějaký čas po tomto krátkém rozhovoru přišli k brance našeho domu dva mladíci. Nějakým zázrakem jim můj otec dovolil, aby šli dál. Řekli, že jsou misionáři z Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Tito starší, jak jsme se jim naučili říkat, začali naši rodinu učit. Zcela jasně si vybavuji, jaké štěstí a nadšení jsme pociťovali pokaždé, když k nám přišli. Vyprávěli nám, že jistý mladý muž se vydal do lesíku, aby se zeptal Boha, která církev je pravdivá, a spatřil Boha a Ježíše Krista.¹ Starší nám ukázali obrázek tohoto vidění, a když jsem ho uviděl, věděl jsem, že Joseph Smith opravdu spatřil Boha Otce a Ježíše Krista. Misionáři nám řekli, že díky tomuto vidění je na zemi opět pravá Církev Ježíše Krista.²

Také nás učili o Božím plánu štěstí a odpovídali na otázky, které naše

rodina ohledně náboženství měla. Učili nás, že rodiny mohou být skutečně spolu i po tomto životě jako otec, matka a synové a dcery.

Naše rodina se nechala pokřtít. Cesta ke změně starých návyků, k opuštění tradic a k tomu, abychom se stali aktivními členy Církve, byla občas hrbolatá. Ale díky Boží milosti a lásce a s pomocí mnoha vedoucích a členů jsme ony první náročné roky zvládli.

Miliony těch, kteří již do Církve vstoupili, i mnozí další, kteří jsou obrázení a křtěni každý týden, získali svědectví o Prvním vidění. A zatímco se

snažíme žít podle jednoduchých pravd evangelia Ježíše Krista, Duch Svatý může toto svědectví každému z nás často opakovat.

Díky Prvnímu vidění a Proroku Josephu Smithovi máme dodatečné poznání a pravdy, které jsou nezbytné pro naše štěstí v tomto životě a pro oslavení v přítomnosti Boží. Zmíním tři z pravd, které jsme získali díky tomu, že jeden mladík poklekl k upřímné modlitbě, a podle nichž musíme jednat.

Bůh povolává proroky, aby nás vedli

Jednou základní pravdou, kterou se dozvídáme z Prvního vidění a od Proroka Josepha Smitha, je to, že Bůh povolává proroky,³ vidoucí a zjevovatele, aby nás učili, ukazovali nám směr, varovali nás a vedli.⁴ Tito muži jsou mluvčími Boha na zemi⁵ a mají pravomoc mluvit a jednat ve jménu Páně.⁶ Když se budeme přesně řídit jejich radami, budeme během svého putování na této zemi ochraňováni a budeme dostávat úžasná požehnání.

Když jsem jako mladý svobodný navrátil se misionář studoval na Univerzitě Brigham Younga, zúčastnil jsem se kněžského zasedání generální konference v Tabernaclu na Chrámovém náměstí. President Ezra Taft Benson,

tehdejší prezident Církve, naléhavě žádal všechny navrátilivší se misionáře, aby brali vážně manželství a aby pro ně bylo v jejich životě hlavní prioritou.⁷ Po tomto zasedání jsem si uvědomoval, že jsem byl volán k pokání a že musím na základě prorokovy rady začít jednat.

Rozhodl jsem se tedy, že odjedu do své rodné země, Brazílie, abych si tam našel ženu. Než jsem odjel do Brazílie na dvouměsíční stáž, zavolal jsem mamince a několika přátelům a sestavil si seznam asi deseti mladých žen – z nichž každá mohla být mou potenciální manželkou.

Když jsem byl v Brazílii, seznámil jsem se po dlouhém uvažování a mnoha modlitbách s jednou mladou ženou z onoho seznamu, začal jsem s ní chodit, zasnoubili jsme se a stanovili datum svatby. Pro studenty v utažském Provu to nebyl žádný rekord v chození a zasnoubení, ale na brazilské poměry to bylo rychlé.

O několik měsíců později jsem se s Elaine oženil. Je mojí celoživotní láskou a úžasným požehnáním.

Tímto nenavrhuji, aby si každý sepsal podobný seznam, ale navrhuji – možná více než jen navrhuji – abychom pokaždé, když naši žijící proroci něco řeknou, podle toho jednali.

Božím prorokem v dnešní době je prezident Thomas S. Monson, a když budeme jeho rady následovat s přesností, budeme požehnáni.

Poznání pravé povahy Boha

Další pravda, kterou se díky Prvnímu vidění a Proroku Josephu Smithovi dozvídáme, se týká skutečné podstaty Boha. Jen si představte, jak požehnaní jsme, když víme, že Bůh je bytost s tělem z masa a kostí stejně hmatatelným jako to naše;⁸ že můžeme uctívat Boha, který je skutečný, kterému můžeme porozumět a jenž zjevil sebe i svého Syna svým prorokům

– jak prorokům v dávných dobách, tak i těm v těchto posledních dnech.⁹ Je to Bůh, který slyší naše modlitby a odpovídá na ně;¹⁰ Bůh, který na nás shlíží z nebe¹¹ a neustále se zajímá o naše duchovní i časné blaho; Bůh, který nám dal svobodu jednání, abychom se bez donucování rozhodovali sami za sebe, zda Ho budeme následovat a zda budeme poslušni Jeho příkázání;¹² Bůh, který nám žehná a umožňuje nám čelit zkouškám, abychom mohli růst a stát se takovými, jako je On.

Je to milující Bůh, který pro nás připravil plán, skrze nějž můžeme pociťovat štěstí v tomto životě i na věčnosti.

Ježíš Kristus je náš Spasitel

Z Prvního vidění a od Proroka Josepha Smitha jsme obdrželi znalost o tom, že Pán Ježíš Kristus, jenž je úhelným kamenem našeho náboženství, žije a má posvátné poslání.

Jelikož na zemi byla uvedena smrt, je tak jisté, jako že dnes žijeme, že jednoho dne zemřeme. Jedním z důsledků smrti by byla trvalá ztráta našeho fyzického těla – nebyli bychom schopni udělat nic, abychom ho získali zpět. Navíc bychom se nikdy nemohli vrátit do přítomnosti našeho Nebeského Otce, protože během svého putování zde na zemi všichni hřešíme.

Dokázete si představit ony důsledky spočívající v tom, že by nám byl odepřen vstup do Boží přítomnosti a že bychom již nikdy neměli tělo?

Potřebujeme Spasitele a Vykupitele, aby nás osvobodil od smrti a hříchu.

Ježíš Kristus pod vedením Nebeského Otce přišel na zemi, trpěl, zemřel na kříži a byl vzkříšen, abychom i my mohli být vzkříšeni a mohli se jednou vrátit do přítomnosti Boží, pokud budeme činit upřímné pokání a uzavřeme posvátné smlouvy a budeme je dodržovat.

Jákob vysvětlil: „Ó, jak veliká je dobrotitivost našeho Boha, který připravuje cestu pro náš únik ze spárů této hrozné příšery; ano, oné příšery, smrti a pekla, kterou nazývám smrtí těla a také smrtí ducha.“¹³

Ježíš je onen slíbený Mesiáš, Zákodárce, Svatý Izraelský, náš Pán, Spasitel, Vykupitel, Král, naše Všechno.

Kéž všichni dál jednáme podle těchto základních pravd a tohoto poznání a jsme poslušni našeho Boha a Jeho Milovaného Syna. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Joseph Smith–Životopis 1:17–18.
2. Viz Nauka a smlouvy 1:30.
3. Viz Amos 3:7.
4. Například pokud jde o to, že nás učí, viz Matouš 28:20; 2. Nefi 9:48; *ukazují nám směr: Učení presidentů Církve: Gordon B. Hinckley* (2016), 254–255; *varují nás: Ezechiel 3:17; vedou nás: Nauka a smlouvy 124:45.*
5. Viz 2. Nefi 3:18.
6. Viz Ezechiel 3:4; Lukáš 1:70; Skutkové 3:21; Nauka a smlouvy 1:38.
7. Viz Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Brethren of the Church“, *Ensign*, May 1988, 51–53.
8. Viz Nauka a smlouvy 130:22.
9. Viz Nauka a smlouvy 110:2–3.
10. Viz Mosiáš 9:18.
11. Viz Nauka a smlouvy 1:1.
12. Viz 2. Nefi 2:27; Helaman 14:30; Nauka a smlouvy 58:28.
13. 2. Nefi 9:10.

Starší Ian S. Ardern
Sedmdesátník

Vyhledávejte slova moudrosti z nejlepších knih

Když studujeme z těch nejlepších knih, chráníme se před nebezpečnými kusadly těch, kteří se nám snaží rozežít duchovní kořeny.

Jednou brzy ráno jsem na krásném růžovém keři spatřil hladovou a dobře maskovanou housenku. Při pohledu na některé holé větvičky bylo i náhodnému pozorovateli jasné, že se housenka svými hrozně vyhlížejícími kusadly prohryzávala jemnými lístky. Napadlo mě, že někteří lidé jsou, obrazně řečeno, této housence podobní – najdete je kdekoli na světě

a někteří se maskují tak chytře, že si je můžeme vpustit do života, a než se nadějeme, rozežirají duchovní kořeny nám i členům rodiny či přátelům.

Žijeme v době oplývající nesprávnými informacemi o naší víře. V takovýchto časech je nedbalost vůči ochraně a prohlubování našich vlastních duchovních kořenů pozvánkou k tomu, aby je ohryzali ti, kteří se snaží

zničit naši víru v Krista a víru v Jeho znovuzřízenou Církev. V dobách Knihy Mormonovy to byl Zezrom, kdo se snažil zničit víru věřících.

Jeho skutky a slova byly léčkou „protivníka, kterou nastražil, aby polapil lid . . . , aby si [ho] mohl podmaniti, aby [ho] mohl obvinouti řetězy svými“ . (Alma 12:6.) Tytéž léčky existují i dnes, a pokud nejsme duchovně bdělí a nestavíme na pevném základě našeho Vykupitele (viz Helaman 5:12), můžeme zjistit, že nás Satan svázal svými řetězy a opatrně nás vede po zakázaných cestách, o nichž se mluví v Knize Mormonově (viz 1. Nefi 8:28).

Apoštol Pavel pronesl ve své době varování, které lze použít i v době naší: „Nebo já to vím, že . . . z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.“ (Skutkové 20:29–30.)

Jeho varování i varování našich proků a apoštolů nám připomínají, že se musíme před nepřátelskými a klamavými slovy ze všech sil duchovně opevnit. Při návštěvách sborů a kůlů Církve mě povznášá, když vidím, slyším a pociťuji, jak Svatí pozitivně a s vírou přijímají učení Spasitele a Jeho služebníků.

Důslednější zachovávání sabatního dne je jen jedním příkladem toho, jak se členové duchovně opevňují následováním prorockých výzev. Důkazem dalšího posílení je vzestup chrámové práce a práce na rodinné historii, při níž rodiny shromažďují své předky skrze chrámové obřady. Naše duchovní kořeny se zapouštějí hlouběji, když se osobní a rodinná modlitba stane obranným valem naší víry, když každý den činíme pokání, usilujeme o společenství Ducha Svatého a učíme se od Spasitele a z Jeho vlastností a snažíme se stát takovými, jako je On. (Viz 3. Nefi 27:27.)

Náš Spasitel Ježíš Kristus je Světlem světa a vybízí nás, abychom Ho

následovali. Musíme k Němu hledět vždy, a zvláště tehdy, nastanou-li temné a neklidné noci, kdy se k nám jako valící se mlha vkrádá bouře pochyb a nejistot. Pokud by se vám zdálo, že si na vás lidé z „druhé stran[y] řeky s vodou“, kde stojí veliká a prostorná stavba (1. Nefi 8:26), ukazují prstem a posmívají se vám, ponižují vás nebo vás k sobě lákají, žádám vás, abyste se od nich ihned odvrátili, aby vás lstivě a prohnane nepřesvědčili a neodloučili od pravdy a s ní spojených požehnání.

Toto samo o sobě však v této době, kdy se zvrácenosti objevují v řeči, v psaném slově a jsou i zobrazovány, stačit nebude. Starší Robert D. Hales nás učil: „Není-li člověk plně zapojen do života podle evangelia – do života celým ‚srdcem, mocí, myslí a silou‘ – nemůže vytvořit dostatek duchovního světla, kterým by vytlačil tmu.“ („Z temnoty do Jeho podivuhodného světla“, *Liahona*, červenec 2002, 78.) Naše touha následovat Krista, který je Světlem světa (viz Jan 8:12), vskutku znamená, že musíme jednat podle Jeho učení. Když jednáme podle slova Božího, jsme duchovně posilováni, opevňováni a ochraňováni.

Čím větší je světlo v našem životě, tím méně stínů vrháme. Avšak i tehdy,

kdy máme světla hojnost, jsme vystaveni vlivu lidí a komentářů, kteří naše názory překrucují a jsou zkouškou naší víry. Apoštol Jakub napsal, že zkoušení víry naší působí trpělivost. (Viz Jakub 1:3.) Na základě této myšlenky starší Neal A. Maxwell učil, že „trpělivého učedníka ... nepřekvapí ani nezničí, když se informace o Církvi překrucují“. („Patience“ [zasvěcující shromáždění Univerzity Brigham Younga, 27. listopadu 1979], speeches.byu.edu.)

Otázky ohledně historie naší Církve a naší víry skutečně vyvstávají. Je potřeba být opatrní v tom, kam se při hledání správných odpovědí obrácíme. Bádáním v názorech a domněnkách těch, kteří jsou méně informovaní nebo nespokojení s naukami Církve, nelze nic získat. Nejlepší rada byla dána apoštolu Jakubovi: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej jí od Boha.“ (Jakub 1:5.)

Než se Boha zeptáme, má tomu předcházet pečlivé studium, neboť písmům nám nařizují, abychom vyhledávali „slova moudrosti z nejlepších knih; [a usilovali] o vědomosti, dokonce studiem a také vírou“. (NaS 88:118.) Je mnoho takových knih napsaných inspirovanými církevními vedoucími a respektovanými

a spolehlivými badateli z oboru církevní historie a nauky. Nic však nepředčí velkolepost zjeveného slova Božího v kanonizovaných písmech. Na tenkých stránkách naplněných duchovními postřehy se dozvídáme pravdu skrze Ducha Svátého, a tím své světlo prohlubujeme.

President Thomas S. Monson nás žádá, „abychom každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní“. („Moc Knihy Mormonovy“, *Liahona*, květen 2017, 87.)

Když jsem před několika lety sloužil jako president Fidžijské misie Suva, několik misionářů zažilo něco, co posílilo jejich svědectví ohledně toho, jak velkou moc má Kniha Mormonova při obracení druhých. Jednoho horkého dusného dne dva misionáři dorazili k domu v malé osadě nedaleko Labasy.

Po zaklepání na dveře jim otevřel starý muž, který si vyslechl jejich svědectví o pravdivosti Knihy Mormonovy. Dali mu tuto knihu a vyzvali ho, aby ji četl a modlil se o to, aby poznal, jako to věděli oni, že to je slovo Boží. Jeho odpověď byla stručná: „Zítřka vyřáším znovu rybařit. Budu ji číst na moři, a až se vrátím, můžete mě znovu navštívit.“

Mezitím se v jeho nepřítomnosti misionáři vystrídali a o několik týdnů později se rybaře vydali navštívit misionáři noví. V té době již měl přečtenou celou Knihu Mormonovu, obdržel potvrzení o její pravdivosti a přál si dozvědět se více.

Tento muž byl obrácen Duchem Svatým, který svědčí o pravdivosti drahocenných slov nacházejících se na každé stránce popsané událostmi a naukou, jež byla vyučována před dávnou dobou a jež byla v Knize Mormonově zachována pro naši dobu. Totéž požehnání je dostupné každému z nás.

Domov je ideálním místem, kde mohou rodiny studovat písmena a slova

Starší José L. Alonso
Sedmdesátník

proroků, dělit se o cenné postřehy a čerpat z církevních materiálů na stránkách LDS.org. Tam najdete množství informací o různých tématech z evangelia, jako například o záznamech o Prvním vidění. Když studujeme z těch nejlepších knih, chráníme se před nebezpečnými kusadly těch, kteří se nám snaží rozežít duchovní kořeny.

Přese všechny naše modlitby, studium a přemítání mohou některé otázky zůstat stále nezodpovězené, ale nesmíme dopustit, aby toto uhasilo plamen víry, který v nás plápolá. Takové otázky jsou výzvou k posilování víry a nemají živit prchavý okamžik klamných pochyb. Nemít spolehlivou odpověď na každou otázku je samotnou podstatou náboženství, neboť toto je jedním z účelů víry. Starší Jeffrey R. Holland nás ohledně toho učil, že „až nastanou tyto okamžiky a přijdou tyto situace, jejichž řešení není ihned zřejmé, *držte se pevně toho, co již víte, a zůstaňte silní, dokud nepřijde dodatečné poznání*“ („Věřím, Pane“, *Liahona*, květen 2013, 94.)

Kolem sebe vidíme radost mnohých, kteří jsou silní díky neustálému vyživování duchovních kořenů. Jejich víra a poslušnost stačí k tomu, aby jim dodávala velkou naději ve Spasitele, a z toho pramení velký pocit štěstí. Tito lidé netvrdí, že vědí vše, ale zaplatili určitou cenu, aby toho věděli dost na to, aby mohli pociťovat pokoj a žít trpělivě dál, zatímco usilují o další poznání. Řádku za řádkou se jejich víra utvrzuje v Kristu a oni zůstávají silnými jako spoluměšťané Svätých.

Kež všichni žijeme tak, aby nebezpečná kusadla maskovaných housenek nenacházela, nyní ani nikdy v budoucnu, v našem životě místo, abychom tak mohli zůstat „pevní ve víře Kristově až do konce“. (Alma 27:27.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Mějme se navzájem rádi tak, jako nás má rád On

Když s opravdovou láskou sloužíme a odpouštíme druhým, můžeme být uzdraveni a obdržet sílu k překonání vlastních problémů a výzev.

Během Poslední večeře dal Spasitel svým učedníkům nové přikázání, když jim řekl:

„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.

Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“¹

Spasitelovým učedníkům bylo dáno nové přikázání, aby dělali něco navíc, něco většího a něco božštějšího. Toto nové přikázání a výzva jsou vyjádřeny v klíčových slovech „jakož já miloval jsem vás“.

Láska je skutek; láska je služba

„Láska je pocit hluboké oddanosti, zájmu a náklonnosti. Největší příklad lásky Boha k Jeho dětem je obsažen ve smírné oběti Ježíše Krista.“² Jak napsal Jan: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“³ „Láska k Bohu a bližním je charakteristickým rysem učedníků Ježíše Krista.“⁴

Před několika lety si náš nejstarší, tehdy čtyřletý, vnuk José hrál s mou manželkou. Smáli se spolu a bavili

a pak se jí náš vnouček zeptal: „Babi, máš mě ráda?“

Odpověděla mu: „Ano, José, mám tě ráda.“

Pak jí položil další otázku: „Jak poznáš, že mě máš ráda?“

Vysvětlila mu své pocity a také mu řekla, co vše pro něj dělá a co by pro něj byla ochotna udělat.

Později manželka položila tytéž otázky Josému, včetně oné pronikavé otázky: „Jak poznáš, že mě máš rád?“

Odpověděl s nevinnou upřímností: „Mám tě rád, protože to cítím v srdíčku.“ Josého laskavé jednání s babičkou onoho dne i kdykoli jindy je ukázkou toho, že láska je spojením skutků i hlubokých citů.

Král Beniamin učil: „Vizte, říkám vám tyto věci, abyste se mohli naučiti moudrosti; abyste se naučili, že když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha.“⁵

V dnešním světě plném utpení kvůli rozličným okolnostem je dobré a hodnotné, když někomu pošlete textovou zprávu s veselým emoji nebo zveřejníte pěkný obrázek se slovy „Mám tě rád“. Mnozí z nás by však měli mobilní zařízení spíše odložit a vydat se pomáhat vlastníma rukama a nohama druhým, kteří to opravdu potřebují. Láska bez služby je jako víra bez skutků; je ve skutečnosti mrtvá.

Láska je odpuštění

Čistá láska Kristova, což je pravá láska,⁶ nás inspiruje nejen ke skutkům

a službě, ale také k tomu, abychom měli sílu odpustit, a to v jakékoli situaci. Dovolte mi podělit se s vámi o příběh, který ovlivnil a změnil můj život. Ted a Sharon, rodiče Coopera, kteří jsou dnes zde s námi, mi poskytli svolení k tomu, abych vám řekl, co se stalo jejich rodině před více než devíti lety. Příběh budu vyprávět z pohledu Teda, Cooperova otce:

21. srpna 2008 byl první školní den a Cooperovi tři starší bratři, Ivan, Garrett a Logan, stáli na autobusové zastávce a čekali na nástup do autobusu. Cooper, kterému byly čtyři roky, tam byl na kole a moje žena Sharon pěšky.

Stála na druhé straně ulice a zamávala na Coopera, aby k ní přejel. V téže okamžiku pomalu vybočilo doleva auto a Coopera přejelo.

Zavolal mi soused a řekl mi, že Coopera srazilo auto. Okamžitě jsem vyrazil k oné zastávce, abych se na Coopera podíval. Ležel na trávniku a těžko se mu dýchalo, neměl však žádná viditelná zranění.

Klekl jsem si vedle něj a snažil jsem se ho povzbuzovat slovy: „Bude to dobré, vydrž.“ V tu chvíli se na místě objevili můj vedoucí skupiny vysokých kněží Nathan s manželkou. Ta navrhla, abychom Cooperovi dali kněžské požehnání. A tak jsme mu vložili ruce na hlavu. Nepamatuji si, co jsem v onom požehnání řekl, ale jasně si pamatuji přítomnost ostatních lidí kolem nás; a právě v tom okamžiku jsem pocítil, že Cooper zemře.

Vrtulníkem ho převezli do nemocnice, ale nakonec skutečně zemřel. Pociťoval jsem, jak mi Nebeský Otec říká, že mé pozemské správcovství skončilo a že Cooper je nyní v Jeho péči.

Měli jsme možnost strávit s Cooperem nějaký čas v nemocnici. Zaměstnanci nemocnice ho připravili tak, abychom si ho mohli pochovat a rozloučit se s ním, a umožnili nám strávit s ním tolik času, kolik jsme si přáli.

Cestou domů jsme se plni zármutku na sebe s manželkou podívali a začali jsme mluvit o mladíkovi, který řídil ono auto. Neznali jsme ho, přestože bydlel jen o ulici dál a na území našeho sboru.

Druhý den byl pro nás velmi náročný, protože jsme byli všichni zcela přemoženi zármutkem. Padl jsem na kolena a pronesl jsem svou nejupřímnější modlitbu v životě. Požádal jsem Nebeského Otce ve jménu svého Spasitele, aby ze mě sňal můj zdrcující žal. A On tak učinil.

Později toho dne nám jeden z rádců v předsednictvu kůlu domluvil setkání s oním mladým mužem – řidičem auta – a jeho rodiči u sebe doma. Spolu se Sharon jsme čekali na příjezd mladíka a jeho rodičů. Dveře se otevřely a my jsme se s nimi poprvé setkali. Můj biskup mi pošeptal do ucha: „Běž za ním.“ Spolu se Sharon jsme ho objali

ve velkém skupinovém objetí. Dlouho jsme společně plakali. Řekli jsme mu, že víme, že to, co se stalo, byla opravdu nešťastná náhoda.

S Sharon jsme považovali za zázrak, že jsme oba měli a stále máme takovéto pocity. Díky Boží milosti jsme byli

schopni vydat se touto velkou, jasnou a jedinou cestou a chovat k tomuto mladému muži lásku.

V průběhu let jsme se s ním a s jeho rodinou velmi sblížili. Sdílel s námi chvíle, které byly jeho nejvýznamnějšími životními milníky. Dokonce jsme

s ním šli do chrámu, když se připravoval na misií.⁷

Bratři a sestry, Ted bez jakýchkoli pochyb ví, že Nebeský Otec nás miluje. Ví, že když dokáže odpustit a zbavit se tím břemene, je to stejně krásný pocit, jako když je odpuštěno jemu. Tento příjemný pocit přichází díky následování příkladu našeho největšího Vzor. Alma v Knize Mormonově prohlásil o Spasiteli: „A on půjde, trpě bolesti a strasti a pokušení všeho druhu; a to se stane, aby se naplnilo slovo, jež praví, že na sebe vezme bolesti a nemoci lidu svého.“⁸

Bratři a sestry, toto je úžasný příběh o opravdové lásce a odpuštění. I my můžeme pociťovat radost a štěstí, když budeme sloužit a odpouštět druhým. Georgy, další z našich vnuků, často říká: „Jaká jsme rodina?“ A odpovídá: „Jsme šťastná rodina!“

President Thomas S. Monson nám předal tuto radu: „Zamysleme se nad svým životem a rozhodněme se, že budeme následovat Spasitele tím, že budeme laskaví, milující a naplnění pravou láskou.“⁹

Vím, že náš Nebeský Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus nás milují a jsou ochotni nám pomáhat jednat laskavě, budeme-li se mít navzájem rádi, tak jako nás mají rádi Oni. A vím, že když s opravdovou láskou sloužíme a odpouštíme druhým, můžeme být uzdraveni a obdržet sílu k překonání vlastních problémů a výzev. A to prohlašuji ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jan 13:34–35.
2. „Love“, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Jan 3:16.
4. „Love“, Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Mosiáš 2:17.
6. Viz Moroni 7:47.
7. Upravený výňatek z nepublikovaného rukopisu Teda Mardesicha.
8. Alma 7:11.
9. Thomas S. Monson, „Laskavost, pravá láska a láska“, *Liahona*, květen 2017, 67.

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Hlas Páně

Svědčím o tom, že na této konferenci jsme slyšeli hlas Páně. My všichni teď stojíme před zkouškou, jak na to zareagujeme.

Nejprve laskavé slovo určené dětem. Ano, toto je poslední zasedání; a ano, jsem poslední, kdo bude mluvit.

Během nedávné návštěvy chrámu Provo City Center jsem obdivoval obraz s názvem *První vidění zpovzdálí*. Jsou na něm ztvárněny světlo a moc z nebe, když mladého Josepha Smitha navštívili Otec a Syn.

I když není mým záměrem srovnávat generální konferenci s onou velmi posvátnou událostí, která stála na počátku Znovuzřízení, dokáži si představit podobný obraz, který by zachycoval světlo a duchovní moc Boha sestupující na tuto konferenci, a následně i to, jak se tato moc a světlo šíří po celém světě.

Vydávám svědectví o tom, že Ježíš je Kristus, že řídí záležitosti tohoto posvátného díla a že generální konference je jednou z velmi důležitých chvil, kdy Pán předává své Církvi i každému z nás pokyny a ponaučení.

Abychom byli učeni z výsosti

V den, kdy byla zorganizována Církev, Pán ustanovil Josepha Smitha jako proroka, vidoucího a apoštola Pána Ježíše Krista¹ a Církvi pravit:

„Neboť slovo jeho budete přijímatí jako z mých vlastních úst, ve vši trpělivosti a víře.

Neboť konáním těchto věcí vás brány pekelné nepřemohou; ... a Pán Bůh rozptýlí před vámi moci temnoty

a způsobí, aby se nebesa zachvěla pro vaše dobro.“²

Později byla vyjádřena podpora Prvnímu předsednictvu a Kvoru Dvanácti apoštolů a tito muži byli také vysvěceni jako proroci, vidoucí a zjevovatelé.³

Nyní, když se scházíme pod vedením presidenta Thomase S. Monsona, očekáváme, že uslyšíme „[vůli] Páně, ... mysl Páně, ... hlas Páně a moc Boží ke spasení“.⁴ Věříme Jeho zaslíbení: „Ať praven[o] mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“⁵

V neklidu a zmatku dnešního světa jsou důvěra a víra ve slova Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů nezbytným předpokladem pro duchovní růst a vytrvalost.⁶

Shromáždili jsme se na této úžasné konferenci. Miliony Svatých posledních dnů a dalších věřících z více než 200 zemí, kteří mluví více než 93 jazyky, se přímo účastní těchto zasedání nebo čtou konferenční proslovy.

Přicházíme poté, co jsme se modlili a připravovali. Mnozí z nás mají úžasnou obavu a upřímné otázky. Chceme obnovit svou víru v našeho Spasitele Ježíše Krista a prohloubit svou schopnost odolávat pokušením a vyhýbat se rozptylujícím vlivům. Přicházíme, abychom byli učeni z výsosti.

Obraz První vidění zpovzdálí ztvárňuje světlo a moc z nebe.

Světlo a duchovní moc Boha sestupují na generální konferenci.

Moc a světlo z generální konference se šíří po celém světě.

Mysl a vůle Páně

Pro členy Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti, kteří obvykle hovoří na každé konferenci, je obrovská zodpovědnost za přípravu jejich poselství jak opakujícím se břemenem, tak posvátnou důvěrou.

Před lety, než jsem začal sloužit jako generální autorita, jsem se zeptal staršího Dallina H. Oakse, zda si na každou konferenci kůlu připravuje jiný proslov. Odpověděl, že ne, ale dodal: „Něco jiného jsou ale proslovy na generální konferenci. Pokaždé sepíší zhruba 12 až 15 pracovních verzí, abych si byl jist, že zazní to, co by Pán chtěl, abych řekl.“⁷

Kdy a jak přichází inspirace na proslovy na generální konferenci?

Témata proslovů se řečníkům nezdávají, a tak jsme svědky toho, jak nebesa na každé konferenci nádherně sladují náměty a témata věčné pravdy.

Jeden z Bratří mi řekl, že svůj námět pro tuto konferenci obdržel hned po svém proslovu letos v dubnu. Další mi

před třemi týdny řekl, že se stále ještě modlí a čeká na Pána. Další, když jsem se ho zeptal, jak dlouho mu trvalo sepsat obzvláště citlivý proslov, odpověděl: „Pětadvacet let.“

Někdy může hlavní myšlenka přijít rychle, ale obsah a detaily přesto vyžadují nesmírné duchovní úsilí. Součástí tohoto procesu jsou vždy půst, modlitba, studium a víra. Pán nestojí o to, aby Jeho hlas Svatým zastřely výmluvy či vyhýbavá slova.

Vedení ohledně proslovu na generální konferenci se často dostaví v noci nebo nad ránem, kdy je proslov našim myšlenkám na hony vzdálen. Náhle člověku přijde na mysl nějaký nečekaný postřeh a někdy i záplava konkrétních slov jako ryzí zjevení.⁸

Když budete naslouchat, poselství, která obdržíte, mohou být velmi doslovná nebo šitá na míru přímo vám.

Před mnoha lety jsem na generální konferenci hovořil o slovech, která mi vytanula na mysl, když jsem přemýšlel, zda jsem připraven sloužit na misii. Ta

slova zněla: „Nevíš sice všechno, ale víš toho dost!“⁹ Onoho dne na této generální konferenci seděla mladá žena, která mi řekla, že se předtím modlila ohledně žádosti o ruku a přemýšlela, jak dobře onoho mladého muže vlastně zná. Když jsem vyslovil slova „Nevíš sice všechno, ale víš toho dost“, Duch jí potvrdil, že onoho mladého muže *zná* dostatečně dobře. Dnes jsou již mnoho let šťastně svoji.

Slibuji vám, že když se v duchu připravíte a přijmete s očekáváním, že uslyšíte hlas Páně, vytanou vám na mysl myšlenky a pocity, které budou šité na míru právě vám. Jistě jste je již během této konference pocítili, anebo je pocítíte, až budete tato poselství studovat znovu v následujících týdnech.

Nyní a v následujících měsících

President Monson řekl:

„[Najděme si] čas na to, abychom si četli konferenční proslovy.“¹⁰

„Přemítejte o [nich]. ... Víím, že z těchto inspirovaných kázání získám

ještě více, když je studuji více do hloubky.“¹¹

Poselství z generální konference obsahují to, o čem by si Pán přál, abychom nyní a v následujících měsících přemítali.

Pastýř „jde [před svými ovce], a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho“.¹²

Jeho hlas nás často vede k tomu, abychom v životě něco změnili. Vyzývá nás k pokání. Vyzývá nás, abychom Ho následovali.

Zamyslete se nad následujícími citáty z této konference:

President Henry B. Eyring dnes dopoledne řekl: „Svědčím o tom, že

Bůh Otec žije a přeje si, abyste se vrátili k Němu domů. Toto je pravá Církev Pána Ježíše Krista. On vás zná, miluje vás a bdí nad vámi.“¹³

President Dieter F. Uchtdorf řekl včera: „Svědčím o tom, že když se vydáme na onu neuvěřitelnou pouť vedoucí k Bohu nebo na ní budeme pokračovat, náš život bude lepší ... a Pán nás bude využívat úžasnými způsoby, abychom žehnali lidem kolem sebe a uskutečňovali Jeho věčné záměry.“¹⁴

President Russell M. Nelson řekl včera odpoledne: „Slibuji vám, že když se každý den ponoříte do Knihy Mormonovy, budete moci získat imunitu

vůči zlovolnostem dnešní doby, dokonce i vůči svírající epidemii pornografie a dalších závislostí otupujících mysl.“¹⁵

Starší Dallin H. Oaks řekl včera: „Svědčím o tom, že prohlášení o rodině je dokument o věčné pravdě a vůle Páně ohledně Jeho dětí, které usilují o věčný život.“¹⁶

A starší M. Russell Ballard řekl teprve před několika minutami: „Je třeba přijímat Boží děti se soucitem a vyvarovat se jakýchkoli předpokladů včetně rasismu, sexismu či nacionalismu.“¹⁷

Jelikož máme několik minut navíc, rád bych přidal ještě něco o starším Robertu D. Halesovi. První předsednictvo řeklo staršímu Halesovi, že by mohl pronést krátké poselství na nedělním dopoledním zasedání, pokud mu to zdraví dovolí. I když mu to zdraví nedovolilo, připravil si poselství, které dokončil minulý týden a podělil se o ně se mnou. Vzhledem k tomu, že přibližně před třemi hodinami zemřel, přečtu alespoň tři řádky z jeho proslovu.

Cituji staršího Halese: „Když se rozhodneme mít víru, jsme připraveni stát v přítomnosti Boha. ... Spasitel se po svém Ukřižování zjevil jen těm, kteří byli věrni ve svědectví o Něm, zatímco

V roce 1979 měl Dr. Nelson pocit, že má následovat radu presidenta Spencera W. Kimballa a studovat mandarínštinu.

Touha doktora Nelsona následovat proroka vedla k tomu, že doktor Wu Yingkai navštívil Salt Lake City a doktor Nelson jezdil přednášet a operovat do Číny.

V říjnu roku 2015 byl president Russell M. Nelson poctěn oficiálním prohlášením, které ho nazývalo „dávným přítelem Číny“.

žili ve smrtelnosti. [Viz NaS 138:12.] Ti, již zavrhlí svědectví proroků, nemohli spatřit Spasitelovu přítomnost, ani pohlédnout na jeho tvář. [Viz NaS 138:21.] ... Naše víra nás připravuje na to, abychom mohli být v přítomnosti Boha.“

Jak laskavý je Pán, že inspiroval presidenta Russella M. Nelsona, aby na konci dnešního dopoledního zasedání rychle odešel, vynechal oběd a přispěchal k lůžku staršího Halese, kam dorazil a kde byl, jakožto jeho prezident kvora, s andělskou Mary Halesovou, když starší Hales odešel ze smrtelnosti.

Reagujme na hlas Páně

Svědčím o tom, že na této konferenci jsme slyšeli hlas Páně.

Nemělo by nás znepokojovat, pokud slova Pánových služebníků odporují myšlení světa, a někdy i myšlení našemu. Tak tomu bylo vždy. Často bývám na kolenou v chrámu se svými Bratřími. Potvrzují, že to jsou dobří

lidé. Jejich největší touhou je těšit Pána a pomáhat Božím dětem navrátit se do Jeho přítomnosti.

Sedmdesátníci; Biskupstvo; Generální předsednictva Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek; a další vedoucí pomocných organizací byli na této konferenci zdrojem úžasné inspirace, stejně jako nádherná hudba a procítěné modlitby.

V poselstvích z generální konference na vás čeká pokladnice nebeského vedení, kterou je třeba objevit. My všichni teď stojíme před zkouškou, jak na to, co jsme slyšeli, četli a pocítovali, zareagujeme.

Dovolte mi podělit se s vámi o zážitek týkající se toho, jak reagovat na prorocká slova, ze života presidenta Russella M. Nelsona:

Bratr Nelson se v roce 1979, pět let předtím, než byl povolán generální autoritou, účastnil přímo před generální konferencí jedné schůzky. „President Spencer W. Kimball všechny přítomné

vyzval, aby prodloužili krok v úsilí přinést evangelium celému světu. Mezi zeměmi, které president Kimball konkrétně zmínil, byla Čína, o níž řekl: „Měli bychom sloužit Číňanům. Měli bychom se učit jejich jazyku. Měli bychom se za ně modlit a pomáhat jim.“¹⁸

Bratr Nelson, ve věku 54 let, získal během schůzky pocit, že má začít studovat mandarínštinu. Přestože byl vytíženým kardiologem, okamžitě si najal soukromého učitele.

Doktor Nelson se nedlouho poté, co začal studovat, účastnil kongresu, kde nečekaně zjistil, že vedle něj sedí „věhlasný čínský chirurg, doktor Wu Yingkai. ... A protože [bratr Nelson] studoval mandarínštinu, zapředel [s doktorem Wu] rozhovor.“¹⁹

Touha doktora Nelsona následovat proroka vedla k tomu, že doktor Wu navštívil Salt Lake City a doktor Nelson jezdil přednášet a operovat do Číny.

Jeho láska k čínskému lidu a jejich láska a úcta k němu se prohlubovaly.

V únoru roku 1985, deset měsíců poté, co byl starší Nelson povolán do Kvora Dvanácti, ho překvapil telefonát z Číny, v němž ho prosili, aby přijel do Pekingu provést operaci selhávajícího srdce nejslavnějšího čínského operního pěvce. Starší Nelson se na základě povzbuzení od presidenta Gordona B. Hinckleyho vrátil do Číny. Poslední operace, kterou kdy provedl, se úspěšně ukončila v Čínské lidové republice.

Před dvěma lety, v říjnu roku 2015, byl president Russell M. Nelson znovu poctěn oficiálním prohlášením, které ho nazývalo „dávným přítelem Číny“.

A včera jsme slyšeli nyní 93letého presidenta Russella M. Nelsona hovořit o výzvě presidenta Thomase S. Monsona [z poslední dubnové konference], abychom všichni „každý den s modlitbou studovali Knihu Mormonovu a přemítali o ní“.

President Nelson, stejně jako v případě, kdy si jako vytížený kardiolog najal učitele mandarínštiny, si vzal radu presidenta Monsona po minulé dubnové konferenci k srdci a ihned ji začal uplatňovat. Řekl, že než aby jen četl, tak „si udělal seznam toho, co *Knihy Mormonova je*, co *potvrzuje*, co *vyvrací*, co *naplňuje*, co *objasňuje* a co *zjevuje*“.²⁰

A pak, což je zajímavé, mluvil dnes dopoledne jako druhý svědek o své reakci na výzvu presidenta Monsona také president Henry B. Eyring. Pamatujete si tato slova? „Tak jako mnozí z vás jsem i já naslouchal slovům proroka jako hlasu Páně určenému mně. A, rovněž jako mnozí z vás, jsem se těchto slov rozhodl uposlechnout.“²¹

Kéž jsou tito dva svědkové příkladem pro náš vlastní život.

Slib a požehnání

Slibuji vám, že budete-li naslouchat hlasu Páně v poselstvích této generální konference a pak budete na základě těchto nabádání jednat, pocítíte na sobě ruku nebes a váš život i život těch okolo vás bude požehnan.²²

Během této konference jsme neustále mysleli na našeho drahého proroka. Máme vás rádi, presidente Monsone. Zakončím jeho slovy, která pronesl u tohoto řečnického pultu. Jsem přesvědčen, že jde o požehnání, které by dnes rád dal každému z nás, kdyby tu s námi mohl být. Řekl: „Když se loučíme s touto konferencí, prosím o to, aby na každém z vás spočinula požehnání nebes. ... Modlím se k Nebeskému Otci, aby žehnal vám i vašim rodinám. Kéž se poselství a duch této konference odráží ve všem, co děláte – u vás doma, ve vaší práci, na vašich shromážděních a na každém vašem kroku.“

A na závěr řekl: „Mám vás rád.

Modlím se za vás. Kéž vám Bůh žehná. Kéž je s vámi nyní i nadále Jeho zaslíbený pokoj.“²³

Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 21:1.
2. Nauka a smlouvy 21:5–6.
3. Joseph Smith zaznamenal následující událost, která se stala při zasvěcení chrámu Kirtland 27. března 1836:
„Poté jsem krátce promluvil a vyzval jsem oněch několik kvor a všechny shromážděné Sváté, aby uznali [První] předsednictvo jako proroky a vidoucí a aby je podporovali svými modlitbami. Všichni se zavázali, že tak budou činit, tím, že povstali.
Poté jsem vyzval kvora a shromážděné Sváté, aby uznali Dvanáct apoštolů, kteří byli přítomni, jako proroky, vidoucí, zjevovatele a zvláštní svědky pro všechny národy světa, kteří drží klíče království, aby ho mezi nimi odemykali nebo způsobovali, aby tak bylo učiněno, a aby je podporovali svými modlitbami, s čímž souhlasili tím, že povstali.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 197.)
4. Nauka a smlouvy 68:4.
5. Nauka a smlouvy 1:38.
6. President Henry B. Eyring kdysi řekl:
„Rozhodnutí neuposlechnout radu proroka ... mění samotné základy, na nichž stojíme. A tyto základy se stávají riskantnějšími. Odmítneme-li se řídit radou proroka, snižuje to naši schopnost přijímat inspirované rady v budoucnu. Nejvhodnější dobou pro rozhodnutí pomoci Noémovi postavit archu byl okamžik, kdy o to Noé žádal poprvé. S každou další žádostí o pomoc a s každým dalším odmítnutím pomoci se snižovala vnímavost vůči Duchu. A tak se jeho žádost pokaždé zdála ještě pošetilejší, ovšem jen do doby, než začalo pršet. A pak už bylo příliš pozdě.
Pokaždé, když jsem se v životě rozhodl odložit následování inspirované rady nebo když jsem se rozhodl, že jsem si tím uškodil, poznal jsem později, že jsem si tím uškodil. Pokaždé, když jsem uposlechl radu proroků, pocítil jsem potvrzení této rady v modlitbě a pak jsem se jí řídil, jsem zjistil, že to umocnilo mé bezpečí.“ (*Finding Safety in Counsel*, *May 1997*, 25.)
7. Viz Neil L. Andersen, „Teaching Our Children to Love the Prophets“, *Ensign*, Apr. 1996, 47.
8. Boyd K. Packer jednou řekl:
„Častokrát jsem slyšel presidenta Harolda B. Leeho, když mluvil o záležitostech zahrnujících zjevení, začít přibližně těmito slovy: ‚V brzkých ranních hodinách, když jsem o této záležitosti přemítal ...‘ Jeho

zvykem bylo pracovat na problémech, které vyžadovaly zjevení, v oněch svěžích, bdělých hodinách brzy zrána.

I Pán o tom věděl své, když v Nauce a smlouvách nařídil: ‚Ustaňte spáti déle, než je nutné; jděte na lože své časné, abyste nemuseli býti unaveni; vstávejte časné, aby tělo vaše a mysl vaše mohly býti oživeny.‘ (NaS 88:124.) ...

Poznal jsem sílu rčení: ‚Časné do postele, časné z postele.‘ Když se ocitnu pod tlakem, nenašli byste mě vysedávat do noci. Spíše bych šel brzy spát a vstal bych v brzkých ranních hodinách, kdy můžu být nablízku Tomu, který toto dílo řídí.“ (*Teach Ye Diligently* [2005], 244–245.)

9. Neil L. Andersen, „Víte toho dost“, *Liahona*, listopad 2008, 13.
10. Thomas S. Monson, „Než se opět sejdem“, *Liahona*, květen 2014, 115.
11. Thomas S. Monson, „Bůh buď s vámi, než se sejdem zas“, *Liahona*, listopad 2012, 110.
12. Jan 10:4.
13. Henry B. Eyring, „Nebojte se činiti dobro“, *Liahona*, listopad 2017, 103.
14. Dieter F. Uchtdorf, „Touha po domově“, *Liahona*, listopad 2017, 22, 24.
15. Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“, *Liahona*, listopad 2017, 63.
16. Dallin H. Oaks, „Plán a prohlášení“, *Liahona*, listopad 2017, 30.
17. M. Russell Ballard, „Putování pokračuje!“, *Liahona*, listopad 2017, 106.
18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 215.
19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson*, 215.
20. Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“, 61.
21. Henry B. Eyring, „Nebojte se činiti dobro“, 100.
22. Gordon B. Hinckley jednou řekl:
„Zkouška bude spočívat v tom, jak budeme uplatňovat to, čemu jsme byli učeni. Budeme-li v budoucnu o trochu laskavější, o trochu přátelštější a přilneme-li těsněji ke Spasiteli, s pevnějším odhodláním řídit se Jeho učením a Jeho příkladem, pak bude možné říci, že tato konference byla nadmíru úspěšná. Pokud však v našem životě nedojde k žádnému zlepšení, potom ti, kteří zde promlouvali, byli do značné míry neúspěšní.
Tyto změny nemusí být měřitelné za den, týden či měsíc. Předsevzetí si dáváme rychle, a také na ně rychle zapomínáme. Ale budeme-li ode dneška za rok lepší, než jsme byli v minulosti, potom úsilí těchto dnů nepřijde nazmar.“ (*Pokorné a zkroušené srdce*, *Liahona*, leden 2001, 102.)
23. Thomas S. Monson, „Slovo na závěr“, *Liahona*, květen 2010, 113.

Níže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
José L. Alonso	(119) Vnuk Josého L. Alonsa se ptá babičky, zda ho má ráda. Rodiče, kterým zemře syn při nehodě, se zbavují břemene skrze odpuštění.
Neil L. Andersen	(122) Duch Svátý pomáhá mladé ženě přijmout nabídku k sňatku. Russell M. Nelson se stává požehnaním pro čínský lid díky tomu, že následoval radu proroka.
Ian S. Arderm	(117) Rybář získává svědectví o Knize Mormonově během výpravy na moře.
M. Russell Ballard	(104) Jane Manning Jamesová, pionýrka Svatých posledních dnů, zůstává věrná navzdory těžkostem. Praparodiče M. Russella Ballarda slouží věrně několik desetiletí.
Jean B. Binghamová	(85) Jean B. Binghamová se učí nazpaměť dokumentu „Žijící Kristus“. Chovatská sestra cestuje do chrámu, aby byla připečetěna ke svému zesnulému manželovi a rodičům.
Tad R. Callister	(107) Přítel Tada R. Callistera se vrací do Církve poté, co získává svědectví o Církvi a Knize Mormonově.
D. Todd Christofferson	(36) President misie činí pokání a prochází změnou srdce poté, co má mimořádný sen.
Quentin L. Cook	(51) Heber C. Kimball se vydává na misií do Anglie. Joseph Smith při setkání s Thomasem B. Marshem získává zjevení zaznamenané v Nauce a smlouvách v oddíle 112.
Stanley G. Ellis	(112) Rodiče posilují své děti tím, že jim poté, co jejich děti absolvují střední školu, finančně nepomáhají.
Sharon Eubanková	(6) Žena mění život své rodiny díky tomu, že činí pokání. Řetěz tvořený lidmi zachraňuje plavce, které zachytil zpětný proud. Mladé ženy posílají textovou zprávu dívce, která se stěhuje do jejich sboru.
David F. Evans	(68) Mladý David F. Evans nachází odpovědi na otázky týkající se evangelia a získává svědectví o Knize Mormonově. Žena získává svědectví o chrámových obřadech.
Henry B. Eyring	(81) Tajemník kvora jáhnů zve méně aktivního chlapce na shromáždění. Mladý dospělý se modlí, aby biskup Henry B. Eyring obdržel inspiraci ohledně toho, jak má poradit. Brigham Young svědčí o prorockém povolání Josepha Smitha. (100) Henry B. Eyring je požehnan díky tomu, že uposlechne radu presidenta Monsona, že máme studovat Knihu Mormonovu. Svátí posledních dnů pomáhají lidem stíženým katastrofou.
O. Vincent Haleck	(58) Starší manželský pár přináší oběti, aby mohl vstoupit do Církve. Samojský náčelník otevírá svou vesnici hlásání evangelia. Samojsští Svátí darují ze svého „nedostatku“ na výstavbu chrámu.
Donald L. Hallstrom	(88) Člen Církve v Kalifornii zázračně přežívá pád z horského srázu. David A. Bednar se ptá mladého muže, zda má víru „[nebyť] uzdraven“.
Jeffrey R. Holland	(40) V příběhu Lva Tolstého nedokonalý kněz hájí cestu, po níž nedokonale kráčí.
Joy D. Jonesová	(13) Duch Svátý potvrzuje třem ženám jejich božskou hodnotu, kterou jako dcery Boží mají.
Joni L. Koch	(110) Joni L. Koch zažívá „pocit jednoty“ s brazilským fanouškem fotbalu. Otec Joniho L. Kocha se rozhodne zůstat zajedno se Svatými navzdory tomu, že je pokárán.
Neill F. Marriottová	(10) Chlapci v Primárních říkají samotářskému členovi jejich třídy, proč je výjimečný. Neill F. Marriottová se modlí o pomoc, aby dokázala mít ráda příbuznou, s kterou je „těžké ... pořízení“.
Richard J. Maynes	(75) Richard J. Maynes se od svého otce učí, že nemá nikdy slevit ze své bezúhonnosti.
Russell M. Nelson	(60) Russell M. Nelson věnuje Knihu Mormonovu králi afrického kmene. Russell M. Nelson se řídí radou presidenta Monsona, že máme studovat Knihu Mormonovu. Russell M. Nelson si jako chirurgický praktikant přeje učít zarmoucené členy jedné rodiny, že smrt je součástí naší nesmrtelné existence.
Bonnie L. Oscarsonová	(25) 10letá dívka a 17letý mladík hledají možnosti, jak sloužit členům své rodiny. Presidentka Pomocného sdružení získává vnuknutí, aby sloužila svým bližním-sousedům.
Stephen W. Owen	(48) Stephen W. Owen si uvědomuje, že noví misionáři „zažívají víru ku pokání“. Navráťivší se misionář se snaží udržovat „na správné cestě“.
Adilson de Paula Parrella	(115) Misionáři učí rodinu Parrellových, že mohou být spolu na věky. Adilson de Paula Parrella jako vysokoškolský student následuje radu proroka, aby si našel manželku.
John C. Pingree ml.	(32) Člen Církve z Nepálu slouží nepálským uprchlíkům v Utahu a pomáhá přeložit Knihu Mormonovu do nepálského jazyka. Duch Svátý pomáhá Johnu C. Pingreemu ml. porozumět účelu „božsky daných úkolů“. Pán působí skrze duchovní dary a zkoušky, aby svým dětem žehnal.
Ronald A. Rasband	(55) Vnučka Ronald A. Rasbanda zažívá dojemné setkání se svým bratrem, který slouží na misií. Ronald A. Rasband se na Chrámovém náměstí setkává se sestrou misionářkou, kterou pomohl přivést do Církve.
Dale G. Renlund	(64) Dale G. Renlund se raduje z příležitosti obnovit mladému muži jeho kněžská požehnaní.
Gary E. Stevenson	(44) Svátí oslavují narozeniny presidenta Monsona. Úplné zatmění Slunce ve Spojených státech uchvacuje miliony lidí.
Dieter F. Uchtdorf	(21) Ztracený pes urazí pěšky přes 3 200 kilometrů při návratu domů. Presidentu Dietru F. Uchtdorfovi během rodinného výletu na historicky významná místa spojená s Církví v myslí ožívají první vedoucí Církve.
W. Christopher Waddell	(94) Rodinná dovolená Waddellových nedopadá podle plánu. Svátí posledních dnů, který během 2. světové války přišel o zrak, po sobě zanechává odkaz víry, služby a důvěry v Pána.
W. Craig Zwick	(97) Duch Svátý pomáhá W. Craigu Zwickovi porozumět potřebám negramotného misionáře. Syn se před svou smrtí zaměřuje na Spasitele, a to pomáhá jeho rodině očekávat příští život s radostí. Manželka je naplněna láskou poté, co se zbavuje negativních pocitů vůči svému manželovi.

Starší Juan A. Uceda

Předsednictvo Sedmdesáti

Když se starší Juan A. Uceda jako mladý misionář vydal na výlet k ruinám Machu Picchu v Peru, na úzké stezce uklouzl. Zatímco se zoufale držel několika větví a visel ve výšce více než 600 metrů nad řekou, modlil se naléhavě o pomoc. Řekl, že téhož dne ráno se modlil svými rty, ale „když jsem měl téměř zahynout, pomodlil jsem se ze srdce“. Právě v okamžiku, kdy už málem spadl, ho jiný misionář vytáhl do bezpečí.

Starší Uceda řekl, že jedním z mnoha ponaučení, která onoho dne získal, bylo to, že se má „vždy, skutečně vždy modlit ,s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem a [používat] víru v Krista‘. (Moroni 10:4.)“

Staršímu Ucedovi byla 3. dubna 2010 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. Když byl 1. srpna 2017 povolán do Předsednictva Sedmdesáti, sloužil jako zástupce výkonného ředitele Misionářského oddělení a jako územní asistent v území Severní Amerika-jihovýchod.

V letech 2010 až 2013 sloužil jako rádce v předsednictvu území Jižní Amerika-severozápad a v letech 2013 až 2016 jako president území Jižní Amerika-severozápad.

Starší Uceda získal vzdělání v Peru. Navštěvoval Institut Josého Carlose Mariáteguiho v Limě, kde studoval účetnictví a vztahy s veřejností. Také studoval obchodní administrativu na Institutu Centro Andino de G.E. Absolvoval Univerzitu svatého Aloise z Gonzagy, kde získal bakalářský titul v oblasti vztahů s veřejností.

Starší Uceda pracoval v Církevním vzdělávacím systému jako územní ředitel pro Peru a Bolívii. V roce 2003 se z Peru přestěhoval do New Jersey v USA, aby pomáhal svému otci s rodinnou firmou.

Starší Uceda od svého vstupu do Církve v roce 1972 sloužil v řadě povolání – jako misionář na plný úvazek v Peruánské misii Lima, v předsednictvu Nedělní školy kůlu, jako biskup, vysoký rádce, rádce v předsednictvu kůlu, president kůlu, president Peruánské misie Lima-sever (1992–1995) a jako územní sedmdesátník.

V březnu 1979 se oženil s Marií Isabel Bendezuovou. Jsou rodiči pěti dětí. ■

Starší Patrick Kearon

Předsednictvo Sedmdesáti

Když starší Patrick Kearon sloužil jako president území Evropa, byl svědkem putování statisíců uprchlíků z válkou zmítaného Blízkého východu do bezpečí v Evropě. „Poté, co jsem jim pohlédl do očí a vyslechl si jejich příběhy o hrůze, před kterou prchali, a o nebezpečné pouti při hledání útočiště, se budu na mnoho věcí dívat jinak,“ řekl. „Je inspirující sledovat, co členové Církve po celém světě štědře darují, aby těmto jednotlivcům a rodinám, kteří o tolik přišli, pomohli.“

Starší Kearon, kterému byla 3. dubna 2010 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě, byl 1. srpna 2017 povolán do Předsednictva Sedmdesáti.

Starší Kearon se narodil v červenci 1961 v Carlisle v anglickém hrabství Cumberland Paddymu a Patricii Kearonovým. Vzhledem k tomu, že jeho otec sloužil v Britském královském letectvu, vzdělával se starší Kearon na Blízkém východě i ve Velké Británii.

Když se začal zajímat o Církev, narazil v Knize Mormono- vě na verš, v němž stálo: „Lidé jsou, aby mohli mít radost.“ (2. Nefi 2:25.) „Onen verš z písma mi stále zněl v uších,“ říká starší Kearon. „Díky lidem, se kterými jsem se setkal, jsem poznal, jak nesmírně může náš život obohatit to, když se řídíme Spasitelovou radou, abychom byli dobré mysli.“ Do Církve vstoupil na Štědrý den roku 1987.

Později se seznámil s Jennifer Carole Hulmeovou, která jako studentka Univerzity Brigham Younga studovala v Anglii. Byli oddáni v roce 1991 v chrámu Oakland v Kalifornii a až do doby, kdy starší Kieron v roce 2010 obdržel své povolání, žili v Anglii. Jsou rodiči čtyř dětí.

Starší Kearon žil ve Velké Británii, v Saúdské Arábii a ve Spojených státech a pracoval zde v různých oborech, včetně zdravotní péče, potravinářského, dopravního a automobilového průmyslu, a vedl vlastní poradenskou společnost v oblasti komunikací. Pokud jde o jeho angažovanost ve veřejném životě, působil ve správních radách charit, základní školy, podnikatelské agentury a vysoké školy.

Sloužil také v řadě církevních povolání, například jako pomocný referent sboru, president Mladých mužů sboru, rádce v biskupstvu, president odbočky, president kůlu a územní sedmdesátník. ■

Pomoc v obdobích těžkostí

Po hurikánu a rozsáhlých záplavách, které postihly texaské město Houston (USA), jedna starší žena spatřila Svaté posledních dnů v žlutých tričkách s nápisem Pomáhající ruce, jak se snaží pomáhat obětem zkázy. „Věděla jsem, že mormoni přijdou!“ prohlásila.

Tato událost, kterou na Facebooku zveřejnil Aaron T. Hall, president Texaské misie Houston-jih, je příkladem toho, jak Církev během období těžkostí přichází na pomoc členům i ostatním místním obyvatelům. „Pro členy Pánovy Církve není žádný problém příliš velký!“ napsal president Hall.

Když někde dojde ke katastrofě, Církev je často mezi prvními, kdo přispěchají na pomoc, a humanitární úsilí Církve v postižených oblastech často pokračuje v podobě krátkodobé i dlouhodobé obnovy, jejíž cílem je zajistit soběstačnost. Místní vedoucí spolupracují s církevním ústředím na zhodnocení a zajištění potřeb a na zorganizování členů, kteří pomáhají s distribucí materiální pomoci, s úklidem, s obnovou postižených oblastí a s opětovnou výstavbou.

Církev prostřednictvím své humanitární organizace LDS Charities a díky

partnerství s humanitárními organizacemi, které jsou v postižených oblastech již zavedené, nedávno poskytla pomoc obětem záplav v Peru, sesuvů bahna v Sieře Leone, požárů v Montaně v USA a v Albertě v Kanadě, hurikánů v Texasu, na Floridě a na karibských ostrovech, včetně Portorika, Haiti a Dominikánské republiky, a dvou silných zemětřesení v Mexiku.

V září Církev oznámila, že poskytne 11 milionů amerických dolarů na podporu projektů ohledně pomoci s bojem proti hladomoru a na zajištění potravy pro podvyživené děti v osmi zemích Afriky a Blízkého východu. Organizace LDS Charities při poskytování pomoci spolupracuje v rámci 25 projektů s 11 partnerskými organizacemi.

Organizace LDS Charities od roku 1985, kdy pomáhala lidem postiženým hladomorem v Etiopii, poskytla pomoc milionům lidí ze 189 zemí v hodnotě téměř 2 miliard dolarů. ■

Ti, kteří chtějí přispět do církevního Fondu humanitární pomoci, tak mohou učinit pomocí poukázky desátku.

Byly zasvěceny tři chrámy

Od generální konference v dubnu 2017 byly zasvěceny nebo znovuzasvěceny tři chrámy. V květnu byl zasvěcen chrám Paříž ve Francii, v červnu chrám Idaho Falls v Idahu (USA) a v srpnu chrám Tucson v Arizoně (USA).

19. listopadu 2017 bude zasvěcen chrám Meridian v Idahu (USA); 10. prosince chrám Cedar City v Utahu (USA) a 20. května 2018 bude znovuzasvěcen chrám Jordan River v Utahu (USA).

U dalších 23 chrámů po celém světě byly oznámeny buď plány na jejich výstavbu, nebo jejich stavba probíhá či je ve fázi příprav. Šest chrámů je v současnosti uzavřeno kvůli renovaci a u pěti dalších se plánuje jejich uzavření kvůli renovaci v roce 2018. ■

Aktuální zprávy a informace naleznete na stránkách temples.lds.org.

Proroci a apoštolové slouží po celém světě

Proroci a apoštolové jsou nazýváni „zvláštními svědky jména Kristova na celém světě“. (NaS 107:23.)

Níže jsou uvedeny některé jejich aktivity od dubnové generální konference.

President Thomas S. Monson v **Utahu** oslavil 21. srpna v soukromí 90. narozeniny. Zopakoval své narozeninové přání, které vyjádřil již dříve, že tím nejlepším dárkem, který může dostat, je to, aby lidé „našli někoho, kdo má těžkosti, nebo je nemocný nebo opuštěný, a něco pro něj udělali“.

V Hamiltonu na **Novém Zélandu** zasvětil president Henry B. Eyring zařízení v Temple View, což je bývalý areál Církevní akademie na Novém Zélandu. Po hurikánu Irma navštívil **Portoriko a ostrov Svatý Tomáš** a také se setkal s dobrovolníky z řad členů Círky, kteří pomáhali při úklidu na **Floridě (USA)**.

President Dieter F. Uchtdorf navštívil **Texas (USA)**, kde byl svědkem toho, jak skupiny Svatých posledních dnů pracují v Houstonu po boku svých sousedů na odstraňování škod způsobených hurikánem Harvey, přičemž poznamenal, že postoj ve smyslu „pomohu, jakkoli budu moci“ je typický pro Svaté posledních dnů po celém světě.

President Russell M. Nelson předal guvernérovi státu **Nebraska (USA)** knihu s jeho rodinnou historií, navštívil vedoucí a misionáře ve státě **New York (USA)** a ke studentům institutu v **Utahu** promluvil o tom, že Bible je „plná prorocství o ... Znovuzřízení“.

Starší Dallin H. Oaks po svém setkání se členy v **Japonsku** a v **Koreji** prohlásil: „Pán dbá o své děti. Zná jejich situaci a starosti a je ve své lásce dobrotivý.“ V rámci programu Face to Face odpovídal v Koreji na dotazy

mládeže. Setkal se také s ministrem zodpovědným za olympijské hry, které se budou v roce 2020 konat v Tokiu. Starší Oaks se setkal i s prezidentem **Peru**, jenž o tuto schůzku požádal, aby mohl Církvi vyslovit poděkování za pomoc, kterou této zemi poskytla během záplav.

V **Utahu** starší Ballard povzbudil mladé svobodné dospělé, aby světili sabbat jako „úžasné a slavnostní chvíle“ a aby studovali základní zásady a nauky Círky. Chrámovým pracovníkům řekl, že chrámy, které jsou nyní postavené, se budou používat i během milénia. Se starším Ronaldem A. Rasbandem navštívili **Texas**, aby povzbudili dobrovolníky, kteří pomáhali s úklidem škod způsobených hurikánem a záplavami.

Starší Robert D. Hales obdržel od občanské organizace v **Utahu** ocenění Pioneers of Progress President's Award za rok 2017. „Myslím, že tou nejvznešenější vlastností těch, kteří jsou pionýry, je schopnost vzájemně si pomáhat, vzájemně se pozvedat a vzájemně se posilovat,“ řekl.

Starší Jeffrey R. Holland v **Rusku** a na **Ukrajíně** učil tomu, že součástí života mají být zkoušky, ale že evangelium nám přináší nadhled, naději a povzbuzení. Na Druhé windsorské konferenci o náboženském pronásledování, která se konala v **Anglii**, prohlásil, že víra pomáhá mnohým vymanit se z postavení uprchlíka a přispívat ku prospěchu společnosti. Po této konferenci přednesl své rady členům Círky, presidentům misí a misionářům v **Portugalsku** a ve **Španělsku**.

Starší David A. Bednar navštívil tři západoafrické státy, do nichž dosud

žádný apoštol nezavítal: **Senegal**, kde pronesl zasvěcovací modlitbu, **Guineu** a **Mali**. Také se setkal se členy v **Nigérii** a v **Ghaně**. Během celosvětového zasvěcovacího shromáždění, které se vysílalo ze **Severní Karolíny (USA)**, povzbudil starší Bednar mladé dospělé, aby byli „stmelujícím článkem“ v řetězu své věčné rodiny.

Starší Quentin L. Cook se setkal se členy a misionáři na **Tchaj-wanu**, v **Hongkongu**, v **Indii** a v **Thajsku** a uvedl, že „členům přináší Církev radost“ a že se „zaměřují na chrám a misionářskou práci“. V Seymourově institutu v **New Jersey (USA)** promluvil v rámci semináře o náboženské svobodě. „Je třeba, abychom pokračovali v našem trvalém a nesmírně důležitém úsilí posilovat morálku a ochraňovat rodiny,“ řekl. V **Kalifornii (USA)** povzbudil členy právníkové organizace,

Shora zleva ve směru hodinových ručiček: President Henry B. Eyring se účastní zasvěcení Temple View na Novém Zélandu; president Dieter F. Uchtdorf objímá malého dobrovolníka v programu Pomáhající ruce, který pomáhá s úklidem škod způsobených hurikánem Harvey v Texasu (USA); starší Jeffrey R. Holland konverzuje s baronkou Emmou Nicholsonovou na Druhé windsorské konferenci o náboženském pronásledování; starší Ronald A. Rasband se zdraví s jednou ze sester během své návštěvy Jihoafrické republiky; starší Christofferson se zdraví se studenty školy Kamalabai Joshi v Kenjalu v Indii; starší Quentin L. Cook hovoří se členy na Tchaj-wanu.

aby si v životě uchovávali víru a rovnováhu a aby hájili náboženskou svobodu.

V **Ekvádoru** a v **Kolumbii** učil starší D. Todd Christofferson tomu, že víra v Kristovo Vzkříšení nám dodá útěchu a posilu. V **Indii** přijal jménem Církve ocenění World Peace Prize a předal výtisky Knihy Mormonovy v nepálštině prezidentovi a viceprezidentovi **Nepálu** a odbočce Káthmándú.

Několik měsíců před příchodem hurikánu a záplav navštívil starší Neil L. Andersen **Portoriko, Haiti** a **Dominikánskou republiku** a mluvil zde o soběstačnosti, vzdělání a připravenosti získat chrámová požehnání. V rámci večera LDS Family Education Night, který se konal na Arizonské státní univerzitě v **Arizoně (USA)**, povzbudil Svaté posledních dnů, aby „otevřeli dveře, vážili si náboženských

názorů druhých [a] dozvěděli se o nich něco více“. Na **Filipínách** zorganizoval starší Andersen 100. kůl a zasvětil rozšířené misionářské výcvikové středisko v Manile.

V **Jihoafrické republice** a v **Demokratické republice Kongo** starší Ronald A. Rasband poznamenal, že díky třem chrámům, které jsou v Africe v provozu, a pěti dalším, které se nyní stavějí nebo jejichž stavba byla oznámena, „Pán připravuje africký lid, aby přijal všechna Jeho požehnání“.

Starší Gary E. Stevenson navštívil **Vanuatu, Austrálii, Nový Zéland, Francouzskou Polynésii** a Univerzitu Brigham Younga-Havaj na **Havaji (USA)**. „Když se ... díváme na své těžkosti z perspektivy evangelia, najdeme odpovědi, které nám přinesou štěstí a radost,“ řekl. Rovněž se setkal s prezidentem a premiérem Vanuatu

a s arcibiskupem z Papeete na Tahiti.

Starší Dale G. Renlund navštívil v červnu pět států: **Guatemalu, Kostariku, Salvador, Nikaraguu** a **Honduras**, přičemž v Guatemale zorganizoval první kůl hovořící jazykem kekčiči a zúčastnil se konference na téma náboženských svobod a konference mládeže. V srpnu se společně se svou manželkou, sestrou Ruth L. Renlundovou, zúčastnil prvního programu Face to Face vysílaného z **Akkry v Ghaně** a v září povzbudil studenty na Univerzitě Brigham Younga-Idaho v **Idahu (USA)**, aby se spoléhali na nauku Kristovu. ■

Aktuální informace o službě těchto církevních vedoucích lze najít na jejich facebookových stránkách a na stránce prophets.lds.org.

Pomůcky pro sluchově postižené

V chrámech a sborových domech „jsou k dispozici technické prostředky poskytnuté Církví, které jsou určeny pro pomoc sluchově postiženým členům,“ uvádí se v oznámení zaslaném 14. září 2017 vedoucím Církve po celém světě. „Vedoucí se s nimi mají obeznámit a zajistit, aby o těchto zařízeních věděli a měli k nim přístup všichni ti, kterým mohou posloužit.“

V chrámech mohou sluchově postižení členové požádat o sluchátka využívající systém infračerveného přenosu signálu, který se používá uvnitř chrámu. Ve většině sborových domů mají členové přístup k systému vysílajícímu na rádiové frekvenci buď 1) prostřednictvím naslouchacího zařízení přijímajícího signál na rádiové frekvenci (RF), což jsou kapesní zařízení, která využívají audiosystém kaple nebo kulturního sálu k zesílení zvuku do sluchadla, nebo 2) prostřednictvím krčních smyček pro systém asistence sluchově postiženým (ALS), jež vysílají zvuk přímo do sluchadla s indukční smyčkou.

V oznámení se dále píše, že „sborny a odbočky by měly mít několik takovýchto [RF] přijímačů a [ALS] krčních smyček. O další zařízení lze podle potřeby požádat prostřednictvím zástupce kůlu pro hmotný majetek“. ■

Více informací o systémech asistence sluchově postiženým je k dispozici na stránkách mhtech.lds.org. Potřebujete-li získat informace o sluchovém postižení, ztrátě sluchu nebo znakové řeči, podívejte se na stránky disabilities.lds.org.

Nové překlady písem

Mezi nové projekty překladu písem, které byly schváleny v průběhu několika posledních let, patří překlady Knihy Mormonovy do těchto jazyků: barmština, efik, gruzínština, navahština, pohnpeiština, sesotho a tshiluba; a překlad trojkombinace do těchto jazyků: americká znaková řeč, afrikánština, amharština, arabština, bislama, řečtina, hiligayonština, hindština, hmongština, laoština, lingalština, malajština, perština, polština, srbština, setswana, sinhálština, slovenština, slovinština, tahitština, tamilština, telugu, tok pisin, turečtina, twi, urdština a jorubština.

V dopise datovaném 9. října 2017 První předsednictvo zveřejnilo seznam těchto projektů a představilo nový postup umožňující jednotlivcům studovat části nanečisto přeložených textů ještě předtím, než bude publikován finální překlad.

„Tak, jak bude překládání pokračovat, mohou být průběžně zveřejňovány dokončené části,“ uvádí se v dopise. „Ačkoli tyto postupně překládané části nelze považovat za finální, dokud nebude dokončen úplný překlad, budou k dispozici na stránkách LDS.org a v mobilní aplikaci Knihovna evangelia.“ Přeložené texty několika vybraných jazyků se začnou publikovat 30. listopadu 2017. Jakmile bude překlad dokončen a proběhnou nezbytné korektury a schválení, budou předchozí postupně publikované části nahrazeny finální verzí a poté budou k dispozici i tištěná vydání.

Tyto překladatelské projekty trvají několik let, protože texty písem je nutné překládat velmi pečlivě. Z tohoto důvodu se tyto projekty v současné době nacházejí v různých fázích. První

publikované schválené překlady nanečisto budou obsahovat texty přeložené a zkontrolované místními vedoucími. Průběžně budou zveřejňovány další části přeložených textů. U překladatelských projektů, které se v současné době blíží ke svému dokončení, se texty přeložené nanečisto publikovat nebudou.

První předsednictvo žádá vedoucí a členy, aby během doby, kdy tyto překlady budou ve fázi zpracování či před dokončením, „dál používali stávající překlady Článků víry, modliteb svátosti a křestní modlitby, dokud nebudou nové překlady dokončeny“.

Církevní vydání překladů písem jsou k dispozici v těchto počtech jednotlivých jazyků: Bible svatá – 3; upřednostňované vydání Bible svaté, které nepublikovala Církev SPD – 95; Kniha Mormonova – 90; vybrané části z Knihy Mormonovy – 21; Nauka a smlouvy a Drahocenná perla – 58. ■

Misionářská výcviková střediska

Nové misionářské výcvikové středisko v Akkře v Ghaně a rozšířené misionářské výcvikové středisko v Provu v Utahu (USA) jsou známkou stále důležitosti misionářské práce.

Nedávno dokončené MTC Ghana nacházející se v blízkosti chrámu Akkra v Ghaně může pojmout 320 misionářů a má kapacitu pro rozšíření. Nově postavené větší budovy poslouží misionářům, kteří odcházejí na misi ze západní a jihovýchodní Afriky, a také misionářům z celého světa, kteří jsou povoláni sloužit v Africe. Díky novému středisku bude pro misionáře snazší učit se ve svém rodném jazyce – v angličtině nebo ve francouzštině – a učit se jazyku a kultuře oblastí, do nichž byli povoláni pracovat.

Rozšířené misionářské výcvikové středisko na Filipínách má nyní dvojnásobnou kapacitu a pojme až 280 misionářů. V areálu, v němž se nachází

pět budov a který sousedí s kancelářemi území Filipíny a nachází se naproti chrámu Manila na Filipínách, nyní stojí dvě nové budovy. Od doby, kdy se v roce 1983 misionářské výcvikové středisko na Filipínách otevřelo, slouží misionářům, kteří pocházejí ze 60 různých zemí nebo kteří v těchto zemích mají působit.

Misionářské výcvikové středisko v Provu bylo rozšířeno o dvě nové šestipatrové budovy s 200 novými třídami, s více než 100 cvičebnami a se 13 počítačovými pracovny, kde se misionáři školí předtím, než budou vysláni do oblastí po celém světě, v nichž budou podle svého pověření působit. Misionářské výcvikové středisko v Provu může nyní školit najednou až 3 700 mladých mužů, mladých žen a misionářů z řad seniorů.

Církev provozuje na různých místech po celém světě 15 misionářských výcvikových středisek. ■

Učitel v novém misionářském výcvikovém středisku v Ghaně naslouchá misionářům, kteří diskutují o výuce evangelia.

Sestra Binghamová v OSN

Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení, promluvila 13. dubna 2017 v budově OSN v New Yorku v rámci panelové diskuse představitelů náboženských organizací, která se zabývala integrací uprchlíků, a vyjádřila naději, že náboženské organizace „budou malými a jednoduchými prostředky společně pracovat na dosažení neobyčejných výsledků“.

Během každoročního briefingu s názvem „Zaostřeno na víru“ (Focus on Faith) sestra Binghamová hovořila o humanitárním úsilí Církve zaměřeném na pomoc uprchlíkům a vyjádřila upřímné poděkování všem těm, kteří se zapojují do „náročné, ale nesmírně užitečné snahy“ zmírnit utrpení lidí po celém světě.

Sestra Binghamová se nedlouho předtím vrátila z návštěvy Ugandy organizované Dětským fondem OSN (UNICEF), kterou podnikla se sestrou Sharon Eubankovou, první rádkyní v Generálním předsednictvu Pomocného sdružení a zároveň ředitelkou církevní humanitární organizace LDS Charities. Sestra Eubanková se rovněž účastnila setkání OSN v New Yorku. ■

Další informace týkající se toho, jak můžete pomoci uprchlíkům, najdete na stránkách IWasaStrangerlds.org.

Nový směr pro nedělní shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení

Nové učební osnovy postavené na zásadách z příručky Učte tak, jak učil Spasitel vnášejí do nedělních shromáždění pozoruhodné změny. Na shromáždění během první neděle v měsíci se budeme moci společně radit ohledně svých zodpovědností, příležitostí a těžkostí při uskutečňování díla Páně. Během dalších nedělí se místo studia nové příručky Učení presidentů Církve budeme zaměřovat na výuku z poselství z poslední generální konference a na výuku tématu vybraného generálními vedoucími Církve. Tyto změny se ale netýkají jen témat, která budeme studovat – nové osnovy budou mít rovněž vliv na to, jak se budeme společně připravovat, vyučovat, radit a studovat a také jak budeme přijímat inspiraci a jednat podle ní. Do testování nových materiálů se zapojili členové a vedoucí v Mexiku a v amerických státech Utah, Kalifornie a Georgia. Níže jsou uvedeny některé jejich postřehy a zkušenosti.

„Co si počnu bez příručky?“ pomyslela si Nancy Feragenová, učitelka Pomocného sdružení, když si poprvé pročítala osnovy *Pojď, následuj mne – pro Melchisedechovo kněžství a Pomocné sdružení*. „Nejdříve jsem zpanikařila,“ přiznala. „Ale pak mě napadlo: Pán si přeje, abychom převzali více zodpovědnosti za vlastní studium a abychom prohloubili svou duchovnost jako bratři a sestry v evangeliu.“

„Trochu mi to nahání strach – důvěřovat Pánu a přicházet připravená

vést diskusi, aniž bych měla spoustu materiálů,“ řekla Linda Harmonová, presidentka Pomocného sdružení, „ale jakmile to uděláte – pokud se připravíte skrze modlitbu, studium, návštěvu chrámu a cokoli dalšího, k čemu jste inspirováni – je to úžasné.“

UČTE TAK, JAK UČIL SPASITEL

„Jednou z výzev spojených s těmito novými osnovami je přivést členy k tomu, aby neučili ‚postaru‘,“ poznamenal biskup Boyd Roberts. „Musíme přestat jen předávat informace,

musíme ustoupit a nechat učit Ducha.“

„Jedná se o nový způsob výuky, který může být pro někoho obtížný,“ řekla Lisa Smithová, presidentka Pomocného sdružení, ohledně výuky podle zásad z příručky *Učte tak, jak učil Spasitel*.

„Právě proto je důležité být příkladem v používání dobrých výukových metod a povzbuzovat vedoucí, aby se s učiteli důsledně účastnili schůzek rady učitelů,“ uvedla.

PŘÍPRAVA A VÝUKA

David Mickelson, učitel skupiny vysokých kněží, řekl, že slovní spojení „učte pilně“ v Nauce a smlouvách 88:78 „souvisí s naší přípravou před výukou a s naší schopností pilně následovat Ducha, zatímco učíme. Budeme-li učit pilně, bude nás provázet Spasitelova milost a my budeme vyučováni dokonaleji. Myslím, že právě toto je Pánův dokonalý způsob výuky. Učitel – ten, který vede diskusi – musí být ochoten nechat se učit Duchem.“

Adam Bushman, učitel kvora starších, se na lekce připravoval tím, že si přečetl vybraný proslov z generální konference a poté s modlitbou posoudil, které myšlenky jsou pro kvorum nejdůležitější. „Abychom bratrům pomohli mít víc času na přemítání,“ vysvětluje, „posíláme během týdne

všem e-mail s tímto zněním: „O tomto proslovu budeme diskutovat a rádi bychom, abyste se zamysleli nad těmito otázkami.“

SPOLEČNÉ RADY A STUDIUM

„Neděle na Pomocném sdružení již nejsou jen zodpovědností vedoucích,“ řekla Brooke Jensenová, rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení. „Každá členka zastává aktivní roli.“

Podle názoru bratra Bushmana je změnou k lepšímu sezení v kruhu. „Moc se mi to líbí,“ řekl. „Mění to povahu celé konverzace. Mění to očekávání druhých. Nyní se členové více zapojují. Místo dvou nebo tří bratří, kteří obvykle odpovídají na otázky, nyní něco řeknou i noví lidé.“

Když se Rebecca Siebachová, sestra z Pomocného sdružení, poprvé doslechla o nově kladeném důrazu na rady, ihned si vzpomněla na své přítelkyně, které se staly méně aktivními. „Věděla jsem, co je trápí,“ uvedla. „Mluvíly se mnou otevřeně o svých pochybnostech a problémech ohledně chození na shromáždění, a tak mě napadlo, že toto je skvělá příležitost podat jim pomocnou ruku a říci: ‚Potřebujeme vás na radě! Přijďte prosím a podělte se o své zkušenosti!‘“

„Když jsem na schůzce rady konečně něco řekla,“ poznamenala LonaMarie Cooková, rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení, „bylo úžasné, jak ostatní potvrzovali to, co jsem si myslela, a bylo skvělé být součástí tohoto společenství.“

PŘIJÍMÁNÍ INSPIRACE A JEDNÁNÍ PODLE NÍ

„Vytváříme prostředí pro to, aby Duch učil, a abychom my slyšeli a naslouchali,“ řekl biskup Roberts. „Duch se pak stává učitelem a ukazuje nám, co máme zapotřebí udělat v osobním životě, v rodině i v povolání. A právě to, co na základě těchto

vnuknutí děláme, nás vede k opravdovému obrácení a službě.“

Susan Farrová, presidentka Pomocného sdružení, řekla: „Tato metoda nás nutí vstát a něco udělat, nejen odejít z lekce, pomyslet si: ‚To bylo inspirující,‘ ale pak na to za chvíli zapomenout. Společné rady nám pomáhají pochopit, že něčemu se naučit a něco udělat se týká nás všech – nikoli jen učitele.“

„Když si svá vnuknutí zaznamenáme a poté na jejich základě budeme jednat, zažijeme změnu srdce a staneme se lepšími služebníky Páně,“ řekla Susan Mitchellová, rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení.

„Když víte, že budete za něco zodpovědní a že se vás někdo zeptá na vaše názory a zážitky,“ uvedla sestra Smithová, „pomáhá vám to aktivně se zapojit do budování vlastního svědectví.“

Landen Roundy, vedoucí skupiny vysokých kněží, poznamenal, že posílání e-mailů s poznámkami o tom, o čem se diskutuje a co se plánuje, „pomáhá členům uvědomit si, o které své zkušenosti a zážitky získané během týdne se mohou následující neděli podělit.“

„Jsem svědkem toho,“ dodal biskup Roberts, „jak si bratří díky těmto poznámkám uchovávají ducha sdílení a učení se i v průběhu celého týdne a e-mailem si posílají další myšlenky a nápady, a tím své kvorum posilují.“

„Pán si přeje, abychom své srdce obraceli jeden k druhému, a toho lze dosáhnout tím, že se setkáváme s určitým záměrem,“ uvedla sestra Siebachová. „Tyto nové studijní osnovy nám pomáhají určit témata, která druhé zajímají, stanovit si cíle, hledat odpovědi ze správných zdrojů, získat osobní zjevení a vzájemně se vzdělávat, zatímco se obracíme na žijící proroky, abychom získali odpovědi, které v dnešní době potřebujeme.“ ■

JAK SE MŮŽEME PŘIPRAVIT?

Nové učební osnovy *Pojď, následuj mne* pro shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení se začnou v rámci celé Církve používat od ledna 2018. Co mohou církevní jednotky dělat, aby se na tuto změnu připravily?

- Věnujte na nadcházející radě sboru určitý čas tomu, abyste si tyto materiály společně prošli a diskutovali o tom, co se možná změní. Co pozitivního vám tato změna přinese?
- Vyzvěte členy rady sboru, aby navrhli témata pro schůzky rady během první neděle, která pomohou naplnit potřeby členů sboru či odbočky. Vedoucí kněžství a Pomocného sdružení mohou rozhodnout, kdy a jak budou ve svých organizacích o těchto potřebách diskutovat.
- Představte členům/členkám tyto nové materiály během nadcházejícího shromáždění kvora, skupiny či Pomocného sdružení a diskutujte o nich. Co mohou sami osobně udělat pro to, aby se na tyto změny připravili?
- Povzbudte vedoucí, učitele v kněžství a učitelky v Pomocném sdružení, aby se zúčastnili schůzek rady učitelů a podělili se o své zkušenosti, těžkosti a otázky týkající se těchto nových materiálů.

Návštěva schůzky rady

Je neděle dopoledne a 45 sester ve sboru Bugambilias v mexickém městě Guadalajara se účastní schůzky rady. Po úvodní písni presidentka Pomocného sdružení Yara Ramirezová vybízí několik sester, aby se podělily o zážitky a zkušenosti týkající se lekce, kterou probíraly minulý týden.

Poté, co sestry několik minut hovoří o svých zážitcích, napíše sestra Ramirezová na tabuli jediné slovo a pak se vrátí na své místo v kruhu.

Toto slovo zní: „Jednota“.

Pod vedením sestry Ramirezové si sestry nalistují Mosiáše 18:21 a čtou: „... Majíce srdce svá spojena v jednotě a ve vzájemné lásce.“

„Co můžeme jako Pomocné sdružení dělat pro to, abychom tento verš uvedly do praxe?“ ptá se.

Sestry se na okamžik zamyslí. „No, mládež nemůže jet do chrámu,“ říká jedna sestra. „Není totiž dost dospělých sester, které by jely s nimi.“

„To jsem netušila,“ říká s překvapením jiná sestra. „Pokud nevíte, že někdo něco potřebuje,“ ptá se, „jak můžete pomoci?“

„A právě proto jsme tady,“ odpovídá sestra Ramirezová. „S tímto i s ostatními potřebami, o kterých se dozvídáme na radě sboru, můžeme my všechny pomoci.“

„Co kdybychom si udělaly kalendář?“ navrhuje někdo. Sestry se nyní začínají o celou záležitost zajímat více. „Myslím, že mládež má naplánovanou návštěvu chrámu na jeden čtvrtek v měsíci.“

„Já sama mám problém se do chrámu dostat,“ připouští jedna mladá matka ve skupině. „Nebyla jsem tam už dlouho a mám pocit, že myslím hodně jen sama na sebe. Moc ráda bych tam jela a sloužila druhým,“ říká.

Několik dalších sester souhlasně přikyvuje. I pro ně je náročné jezdit do chrámu tak často, jak by si přály.

Další mladá matka navrhuje, že by si mohly vzájemně pohlídat děti a v návštěvách chrámu se střídát.

Pak se sestry začnou ptát jedna druhé, kde bydlí a která z nich bydlí poblíž mladých členů. Diskutují o tom, jak by se mohly střídát, aby pomohly mladým dostat se na jejich akce.

„Myslím, že je potřeba, abychom se i my vzájemně lépe poznaly,“ navrhuje jedna sestra. „Měly bychom mít nějaké akce!“

Sestry se dál zapojují do diskuse, vznášejí návrhy a kladou otázky.

Na konci rady sestra Ramirezová žádá tajemnici, aby výsledky dnešní schůzky shrnula. „Jaký jste měly během dnešní rady pocit?“ ptá se.

Sestry odpovídají, že si ve větší míře uvědomovaly potřeby druhých, že jejich služba je potřebná a že mají

pocit, že jsou mezi přáteli.

„Na jaké konkrétní kroky se na základě toho, co jsme dnes probraly, budeme chtít jako Pomocné sdružení tento měsíc zaměřit?“ ptá se sestra Ramirezová.

Společně docházejí k rozhodnutí uspořádat v neděli po shromáždění posezení s občerstvením, dále si stanovují, že začnou hrát každý čtvrtek večer volejbal, vytvoří si kalendář s návštěvami chrámu a naplánují si, jak pomohou mladým dostat se na jejich akce.

„Dnes jsme zažily jednotu,“ říká na závěr sestra Ramirezová a vyzývá všechny sestry, aby se zamyslely nad tím, jak by mohly během tohoto týdne sloužit. „Když budeme jednat, ať již každá jednotlivě nebo společně jako Pomocné sdružení, Duch Svatý nás bude dál inspirovat. Vybízím vás, abyste byly příští neděli připravené podělit se o své zážitky a zkušenosti.“ ■

DOPORUČENÍ PRO SCHŮZKY RADY

- Buďte trpěliví a umožněte Pánu, aby vás učil tomu, co to znamená se společně radit.
- Můžeme mít na paměti tyto zásady: následujme Ducha, dělme se s druhými o své myšlenky a jednejme na základě vnuknutí.
- Mějte srdce a mysl otevřené novým myšlenkám, pohledům na danou věc a řešením.
- Před koncem každé schůzky přemýšlejte o tom, čemu vás Duch naučil; pak si stanovte, jak budete na základě Jeho nabádání jednat.

Sestry v Pomocném sdružení v mexickém městě Guadalajara na radě.

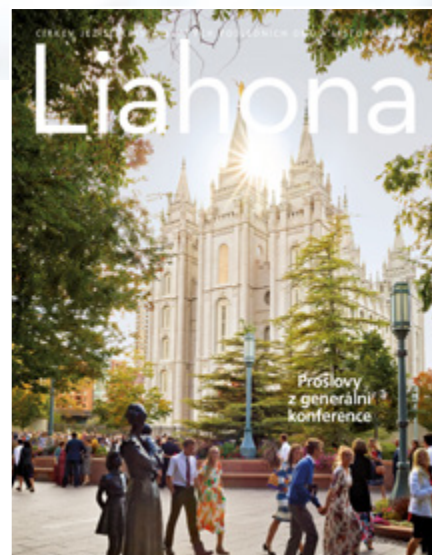

Pojď, následuj mne – pro
Melchisedechovo kněžství
a Pomocné sdružení

*Tyto materiály můžete najít
v aplikaci Knihovna evangelia a na
stránkách pojdnasledujmne.lds.org.*

Co je nového?

V těchto posledních dnech Bůh znovuzřídil kněžství a zorganizoval kněžská kvora a Pomocné sdružení, aby pomáhala uskutečňovat Jeho dílo. (Viz Mojžíš 1:39.) A tak každou neděli, když se setkáváme na shromáždění Melchisedechova kněžství nebo Pomocného sdružení, diskutujeme a plánujeme, jak budeme Jeho dílo naplňovat. Proto je

zapotřebí, aby tato shromáždění představovala něco více než jen výuku. Jsou to také příležitosti k tomu, abychom se radili ohledně práce na spasení, společně se o této práci učili ze slov církevních vedoucích a zorganizovali se, abychom tuto práci mohli uskutečňovat. Změny v nedělních shromážděních nám pomohou tyto účely naplnit.

Měsíční rozpis

Nedělní shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení se budou řídit tímto měsíčním rozpisem:

TÝDEN	ÚČEL
První neděle	Radte se spolu ohledně místních zodpovědností, příležitostí a těžkostí a plánujte, jak budete jednat
Druhá a třetí neděle	Studujte poselství z uplynulé generální konference vybraná předsednictvem či vedením skupiny nebo příležitostně biskupem či presidentem kúlu
Čtvrtá neděle	Diskutujte o zvláštním tématu vybraném Prvním předsednictvem a Kvorem Dvanácti apoštolů
Pátá neděle	Věnujte se tématu vybranému biskupstvem

Struktura našich shromáždění

Na každém shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení se řídíme vzorem pro uskutečňování díla Božího.

1. *Podělte se o zkušenosti a zážitky* vyplývající z vnuknutí a výzev, které jste obdrželi na předchozím shromáždění kněžství nebo Pomocného sdružení (pod vedením předsednictva nebo vedoucího skupiny).
2. *Společně se radte* (během první neděle, pod vedením předsednictva nebo vedoucího skupiny) nebo *se společně uče* (během druhé, třetí a čtvrté neděle, pod vedením povolaného učitele nebo učitelky).
3. *Plánujte jednat* jako skupina nebo jako jednotlivci (pod vedením předsednictva nebo vedoucího skupiny).

SCHŮZKY RADY BĚHEM PRVNÍ NEDĚLE

Shromáždění kvora, skupiny a Pomocného sdružení během první neděle každého měsíce *nebudou zahrnovat lekci připravenou učitelem*. Místo toho povedou členové/členky předsednictva nebo vedoucí skupiny schůzku rady. Členové každého kvora či skupiny a členky Pomocného sdružení

se budou společně radit ohledně místních zodpovědností, příležitostí a těžkostí; budou se učit z postřehů a zkušeností ostatních členů; a budou plánovat, jak budou jednat podle vnuknutí, která obdrželi od Ducha.

Před schůzkou rady

- Vedoucí určují místní zodpovědnosti, příležitosti a těžkosti a s modlitbou vybírají téma k diskusi.
- Každý usiluje o vedení Ducha.
- Každý se připravuje na to, že se podělí o své myšlenky a zkušenosti.

Během schůzky rady

- Vedoucí vyzývají členy, aby se podělili o zážitky a zkušenosti, které získali, když jednali na základě vnuknutí, jež obdrželi na předchozích radách.
- Všichni se společně radí na dané téma, vzájemně si naslouchají a usilují o vedení Ducha.
- Vedoucí shrnují klíčové body a vyzývají druhé k tomu, aby jednali.

Po schůzce rady

- Všichni jednají podle vnuknutí a výzev – společně i jednotlivě.
- Každý se připravuje na to, že se podělí o své zážitky a zkušenosti při budoucích schůzkách.

„ZJEVENÍ JE ROZPTÝLENO
MEZI NÁMI.“¹

Starší Neil L. Andersen

„JSME JEHO RUCE“.²

President Dieter F. Uchtdorf

POZNÁMKY

1. Neil L. Andersen, v: Adam C. Olson, „Školení k příručkám klade důraz na práci spasení“, *Liahona*, duben 2011, 76.
2. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Vy jste moje ruce“, *Liahona*, květen 2010, 70.

Zásady společné rady

Ne všechny schůzky rady mají stejný průběh. Umožněte Pánu, aby vás učil. Zde je několik zásad, které vám pomohou začít:

1. Účelem schůzky rady je společně se radit ohledně místních zodpovědností, příležitostí a těžkostí; učit se z postřehů a zkušeností ostatních členů; a plánovat, jak jednat podle vnuknutí obdržených od Ducha.
2. Schůzka rady má vést k činům – k osobním i skupinovým plánům inspirovaným Duchem s cílem vykonat nad rámec shromáždění něco, co přispěje k uskutečňování díla Páně. (Viz NaS 43:8–9.)
3. Na radách se pro vedení a podnícení diskuse mají používat písma a slova proroků a apoštolů posledních dnů, dalších generálních autorit a generálních úředníků a úřednic. Díky tomuto mohou slova inspirovaných církevních vedoucích pomáhat kvorům, skupinám a Pomocnému sdružení zaměřovat se na důležité potřeby.

4. Diskuse se nemají týkat důvěrných nebo citlivých záležitostí jednotlivých členů či rodin.
5. Ačkoli schůzku rady vede člen/členka předsednictva nebo člen vedení skupiny, nemá diskusi dominovat. Vedoucí představí určité téma k diskusi a vyzve ostatní, aby se podělili o své myšlenky a zkušenosti, tak jak budou vedeni Duchem.
6. Ačkoli by nikdo neměl mít pocit, že se musí do diskuse zapojit, mají všichni pociťovat, že se o své postřehy a nápady mohou dělit bez obav z toho, že by je někdo kritizoval.
7. Budou-li členové sedět v kruhu (kdekolí je to možné), může to pomoci podpořit ducha sdílení a rozvinout otevřenou diskusi.

Možná témata pro schůzky rady během první neděle

Návrhy na témata k diskusi na schůzkách rady mohou vycházet z rady sboru, ze schůzek předsednictva, z plánu území,

z vnuknutí, která vedoucí získali při službě členům, a z vnuknutí od Ducha Svatého. Níže uvedená témata představují pouze návrhy. Vedoucí si mohou být vědomi i jiných potřeb a mohou pociťovat inspiraci se věnovat jim.

- Jak si můžeme lépe stanovit priority ve všech svých různých zodpovědnostech?
- Jak se můžeme přiblížit Bohu a získat více vedení od Ducha v osobním životě a ve své rodině?
- Jak se budeme dělit o evangelium s přáteli a sousedy? (Viz Alma 17.)
- Jak můžeme chránit sebe a svou rodinu před nevhodným multimediálním obsahem a pornografií? (Viz NaS 42:22–23.)
- Co budeme dělat, abychom pomohli vést a posilovat své děti a mládež v našem sboru?
- Jak můžeme prohlubovat jednotu v kvoru, skupině nebo Pomocném sdružení? (Viz Mosiáš 18:19–22.)
- Jak se můžeme více zapojit do práce na rodinné historii a do služby v chrámu?
- Jak můžeme přivolávat Pánovu pomoc, když hledáme odpovědi na otázky a usilujeme o hlubší porozumění evangeliu?
- Jak se mohou rodiče stát lepšími vedoucími ve své rodině?
- Jak můžeme posilovat své svědectví o Pánu a Jeho evangeliu a pomáhat členům rodiny být duchovně soběstačnými?
- Co znamená sloužit druhým a pečovat o ně? Jak sloužíme lidem kolem sebe? (Viz 1. Petrova 4:11.)

Je-li to možné, mohou vedoucí seznámit členy s daným tématem předem, aby se mohli lépe připravit na diskusi.

SHROMÁŽDĚNÍ BĚHEM DRUHÉ A TŘETÍ NEDĚLE

Během druhé a třetí neděle každého měsíce studují kvora Melchisedecheva kněžství a Pomocné sdružení učení žijících proroků, apoštolů a dalších vedoucích Církve z poslední generální konference. **Je možné diskutovat o kterémkoli poselství z poslední generální konference.**

Poselství z konference určené ke studiu zvolí většinou předsednictvo kvora, vedení skupiny či předsednictvo Pomocného sdružení v závislosti na potřebách členů, i když podnět může vzejít i od biskupa nebo presidenta kůlu. Vedoucí mohou zvolit poselství, které nějak souvisí s tématem, o němž se diskutovalo na schůzce rady během první neděle, nebo mohou zvolit jiné poselství na základě inspirace Ducha. Vedoucí a učitelé mají hledat možnosti, jak členy povzbuzovat k tomu, aby si vybraná poselství předem přečetli a přišli připraveni podělit se o své postřehy. Doporučené vzdělávací činnosti, jež jsou uvedeny dále, jsou založeny na zásadách z příručky *Učte tak, jak učil Spasitel* a mohou pomoci členům zapojovat se do studia poselství z generální konference.

Sharon Eubanková, „Rozsviňte své světlo“

Vyzvěte členy kvora nebo členky Pomocného sdružení, aby se zamysleli nad tím, jak jejich život ovlivnila k dobru nějaká spravedlivá a věrná žena. Zvažte možnost několik členů požádat, aby uvedli, jak je tato žena příkladem jedné nebo více vlastností spravedlivých žen, jež nastiňuje poselství sestry Eubankové. Čemu se od sestry Eubankové můžeme naučit ohledně toho, jak se můžeme stát „významným vlivem na početní i duchovní růst Církve v posledních dnech“?

Neill F. Marriottová, „Zůstávejme v Bohu a opravme trhliny“

Toto poselství může pomoci členům, kteří se mohou cítit odloučení od

Nebeského Otce či od druhých kolem sebe. Co by mohlo pomoci těm, které učíte, porozumět tomu, co je trhlina? Možná byste mohli přinést obrázky různých druhů trhlin. Jak definuje trhlinu sestra Marriottová? Co může způsobit trhliny v našem vztahu k Bohu a k druhým lidem? Vyzvěte členy, aby v poselství sestry Marriottové vyhledali návrhy týkající se toho, jak můžeme opravit trhliny ve svém životě. Dejte členům čas, aby si zapsali, k čemu je Duch nabádá, že mají udělat, aby těsněji přilnuli k Bohu a k druhým.

Joy D. Jonesová, „Cennější nade vše“

Jaká požehnání nám plynou do života, když rozumíme své božské identitě? Aby členové kvora nebo členky Pomocného sdružení mohli na tuto otázku odpovědět, mohli by si v poselství sestry Jonesové společně projít příběhy Mariamy, Renu a Taiany. Jakou radu sestra Jonesová dává, aby nám pomohla „pamatovat na svou božskou identitu a přijímat ji“? Vyzvěte členy, aby vyhledali nějaký verš z písem nebo citát z poselství sestry Jonesové, který jim pomáhá chápat, jakou hodnotu skutečně mají v očích Božích. Požádejte je, aby se o jeden z těchto veršů nebo citátů podělili s někým, kdo si potřebuje připomenout svou božskou hodnotu.

Dieter F. Uchtdorf, „Tři sestry“

Toto poselství presidenta Uchtdorfa by bylo možné si projít například tak, že byste kvorum nebo Pomocné sdružení rozdělili na menší skupiny. Každou skupinu byste mohli vyzvat, aby si přečetla o jedné ze sester, o nichž prezident Uchtdorf hovoří ve svém poselství. Každá skupina by mohla napsat dané sestře dopis, v němž by shrnula rady presidenta Uchtdorfa, a o to, co napsala, by se mohla podělit s ostatními skupinami. Co můžeme udělat pro to, abychom se stali více takovými, jako byla ona třetí sestra? Jak můžeme učinit naše kvorum nebo Pomocné sdružení „bezpečným domovem“ pro ty, kteří mají těžkosti?

Dieter F. Uchtdorf, „Touha po domově“

Jak můžete pomoci těm, které učíte, rozpoznat, jak je Bůh využívá k tomu, aby žehnal druhým? Můžete je vyzvat, aby si prošli část poselství presidenta Uchtdorfa nazvanou „Bůh vás využije“ a zjistili, co je slíbeno těm, kteří se snaží sloužit v Božím království navzdory svým slabostem. Četba tohoto poselství může členům také připomenout zkušenosti, o které by se mohli podělit, ohledně toho, jak jich Bůh již někdy využil k tomu, aby požehnal druhým, nebo jak Bůh využil druhých, aby požehnal jim. Dejte členům čas, aby přemítali o tom,

k čemu jsou na základě této diskuse inspirováni, aby udělali.

Bonnie L. Oscarsonová, „Potřeby před námi“

Diskusi o poselství sestry Oscarsonové můžete zahájit například tím, že každému dáte list papíru, na němž bude nadepsáno: „Kdo mě dnes potřebuje?“ Členky Pomocného sdružení nebo členové kvora by mohli věnovat několik minut tomu, aby o této otázce přemítali a napsali si odpovědi. Pak by mohli v poselství sestry Oscarsonové vyhledat náměty, jak by mohli sloužit lidem, které uvedli ve svém seznamu, nebo by mohli podle inspirace doplnit další jména. Několik z nich by se možná mohlo podělit o to, čemu se naučili.

Dallin H. Oaks, „Plán a prohlášení“

Jak členové vašeho kvora či skupiny nebo členky Pomocného sdružení zareagují na výzvu staršího Oakse, aby doma, ve svém okolí a v Církvi učili o prohlášení o rodině a žili podle něho? Vyzvěte je, aby se navzájem podělili o své nápady. Také by mohlo být užitečné vyhledat v poselství některé naukové formulace z prohlášení o rodině. Jak nám tyto formulace pomáhají reagovat na výzvy, které rodinám přináší současná doba? Několik takových formulací se nachází ve čtvrté části poselství staršího Oakse.

D. Todd Christofferson, „Chléb živý, který z nebe sestoupil“

Zde jsou některé otázky, o nichž by členky Pomocného sdružení nebo členové kvora mohli přemýšlet, zatímco si budou procházet poselství staršího Christoffersona: Co je to svatost? Jak můžeme o svatost usilovat? Jak nám v našem úsilí pomáhá přijímání svátostí? Členové by se mohli podělit o slova z poselství staršího Christoffersona, která pomáhají na tyto otázky odpovědět. Jak si v rámci úsilí stát se svatějšími ve své roli „spolubližních Svatých“ navzájem pomáháme?

Jeffrey R. Holland, „Budtež vy tedy dokonalí – nakonec“

Někteří z těch, které učíte, mohou mít pocit nedostatečnosti ohledně toho, jak se jim daří žít podle Spasitelova učení. Co může podle slov staršího Hollanda utěšit a povzbudit ty, kteří možná takový pocit mají? Členky Pomocného sdružení nebo členy kvora byste mohli vyzvat, aby v tomto poselství vyhledali něco, o co by se mohli podělit s někým, kdo má potíže cítit se „dostatečně dobrý“. Nebo by v tomto poselství mohli najít něco, co je inspiruje „k větší lásce a obdivu [ke Kristu] a k větší touze být takovým, jako je On“.

Gary E. Stevenson, „Duchovní zatmění“

Zažil někdo z členů vašeho kvora nebo členek Pomocného sdružení nějaké zatmění Slunce? Pokud ano, mohli byste některého z nich požádat, aby vysvětlil, v čem je zatmění Slunce obdobou „duchovního zatmění“, jak o tom hovořil starší Stevenson. Které překážky mohou zakrýt „velkolepost, jas a vřelost světla Ježíše Krista a Jeho evangelia“? Jak nás mohou sociální sítě rozptýlit tak, že nebudeme vnímat „krásu, vřelost a nebeské světlo evangelia“? Jak si můžeme nasadit „brýle evangelia“, jež nás chrání před duchovní slepotou? Čemu se z přirovnání staršího Stevensona můžeme naučit ohledně toho, jak si udržet schopnost dívat se z hlediska evangelia?

Quentin L. Cook, „Všední den věčnosti“

Poselství staršího Cooka nám připomíná, jak je důležité snažit se být v různých ohledech pokorní. Při diskusi o tom, čemu starší Cook učí, můžete například členy rozdělit do dvou skupin. Jednu skupinu požádejte, aby v poselství staršího Cooka vyhledala náměty, které by vám mohly pomáhat rozvíjet pokoru, a druhou skupinu vybídněte, aby se zaměřila na to, jak lidé projevují pýchu. Obě skupiny požádejte, aby se o svá zjištění vzájemně podělily. Členové by se také mohli podělit o to, jak by mohli ve svém životě projevovat více každodenní

pokory, a zvážit, jak by jim tato pokora mohla pomoci připravit se na setkání s Bohem.

Ronald A. Rasband, „Podle božského záměru“

K povzbuzení diskuse ohledně poselství staršího Rasbanda by mohlo pomoci, kdybyste několik členů požádali, aby přinesli nějaký krejčovský stříh, technický plánek nebo recept a promluvili o tom, proč jsou užitečné. Které příklady nebo nauky obsažené v poselství staršího Rasbanda inspirují členy k tomu, aby ve svém životě rozpoznávali Boží záměr? Možná by se členové třídy mohli podělit o zkušenosti, při nichž byli svědky toho, jak Pán vede jejich život. Co dělají pro to, aby Bohu ukázali, že si Jeho vedení váží? Proč je důležité božský záměr rozpoznávat?

Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“

President Nelson vyzval členy, aby se zamysleli nad třemi otázkami: 1) „Jaký by byl váš život *bez* Knihy Mormonovy?“ 2) „Co byste *neznali* či *nevěděli*?“ 3) „Co byste *neměli*?“ Vyzvěte členy kvora či skupiny nebo členky Pomocného sdružení, aby o těchto otázkách přemítali a podělili se o to, jak by na ně odpověděli. Co z tohoto poselství je inspiruje k tomu, aby Knihu Mormonovu považovali za cennější než „diamanty či rubíny“?

Dale G. Renlund, „Kněžství a Spasitelova smírná moc“

Jak můžete členům kvora nebo členkám Pomocného sdružení pomoci porozumět tomu, jak jim kněžství pomáhá získávat přístup k požehnáním Spasitelova Usmíření? Na tabuli byste mohli napsat tyto dva nadpisy: „Proč potřebujeme Usmíření Ježíše Krista“ a „Jak nám kněžství ‚poskytuje‘ [přístup k] požehnáním plynoucím z Usmíření?“ Pak členy vyzvěte, aby v poselství staršího Renlunda vyhledali části textu, které mohou pod jednotlivé nadpisy napsat. Jak kněžství

a jeho obřady pomáhají naplnit záměry Nebeského Otce týkající se Jeho dětí?

Dieter F. Uchtdorf, „Nositelé nebeského světla“

Vyzvěte členy, aby si prošli poselství presidenta Uchtdorfa a zjistili, jak přítomnost nebo nepřítomnost božského světla může ovlivnit náš život. Členy byste mohli vyzvat, aby si prostudovali některé verše z písem, které prezident Uchtdorf uvádí, a vyhledali pravdy týkající se duchovního světla. Čemu nás metafora týkající se zatmění učí ohledně toho, jakou roli má při hledání duchovního světla svoboda jednání? Co můžeme udělat pro to, abychom se o božské světlo Ježíše Krista dělili s druhými, a to zvláště se svou rodinou a s „naší mládeží, která hledá světlo“?

Henry B. Eyring, „Pán vede svou Církev“

Požádejte členy kvora nebo členky Pomocného sdružení, aby se podělili o zkušenosti, v rámci nichž potřebovali rozvinout víru v to, že jejich povolání nebo povolání někoho jiného je od Boha. Jak svou víru uplatnili? Jak poznali, že toto povolání je od Boha? Vyzvěte členy, aby v poselství presidenta Eyringa vyhledali pravdy, jimž se naučil z osobní zkušenosti a které nám mohou pomoci projevovat ve vztahu k sobě i k druhým, které Pán povolal, důvěru a trpělivost.

Jean B. Binghamová, „Aby radost vaše byla plná“

Poselství sestry Binghamové může pomoci členkám Pomocného sdružení nebo členům kvora porozumět tomu, jak můžeme navzdory životním obtížím nacházet radost díky tomu, že přicházíme ke Kristu. O jejím poselství můžete diskutovat například tak, že na tabuli nakreslíte cestu vedoucí ke slovu *radost*. Požádejte několik členů, aby na cestu napsali několik doporučení z poselství sestry Binghamové, která vedou k opravdové radosti. Vybídněte je, aby zvážili, jak oni sami mohou jednat podle rad sestry Binghamové. Několik členů požádejte, aby se o své myšlenky podělili.

David A. Bednar, „Veliká a drahocenná zaslíbení“

Abyste členkám Pomocného sdružení nebo členům kvora pomohli diskutovat o poselství staršího Bednara, mohli byste na tabuli umístit několik obrázků, které znázorňují sabat, chrám a náš domov. Požádejte členy, aby přečetli odpovídající části poselství staršího Bednara a aby na tabuli napsali, jak nám den sabatu, chrám a náš domov pomáhají zaměřovat se na zaslíbení, která nám Bůh dává. Co v našem životě může odvádět naši pozornost od těchto zaslíbení? Jaké kroky můžeme podniknout, abychom zajistili, že na ně budeme pamatovat?

Henry B. Eyring, „Nebojte se činiti dobro“

Poselství presidenta Eyringa může pomoci těm, které učíte, najít odvalu a víru konat ve světě dobro. Mohli byste několik členů požádat, aby shrnuli příklady věrných lidí, o nichž prezident Eyring hovoří. Čemu se z těchto příkladů učíme o tom, jak sloužit druhým? Co nám tyto příklady naznačují ohledně toho, jak můžeme sloužit jako kvorum nebo Pomocné sdružení?

O tomto poselství také můžete diskutovat tak, že si projdete požehnání, kterých byl prezident Eyring svědkem díky tomu, že se řídil radou presidenta Thomase S. Monsona, abychom studovali Knihu Mormonovu. Jakých požehnání plynoucích ze studia Knihy Mormonovy jsme byli svědky my?

M. Russell Ballard, „Putování pokračuje!“

Diskusi o poselství staršího Ballarda byste mohli zahájit tak, že někoho požádáte, aby se podělil o zkušenost s tím, že měl nějaký cíl, ale zjistil, že není na správné cestě. Jak se takovéto příklady vztahují k našemu osobnímu „putování“ zpět k Nebeskému Otci? Členové by pak mohli vyhledat rady a varování, jež starší Ballard uvádí a jež nám mohou pomoci poznat, zda ve svém životě jdem správným směrem. Dejte členům čas na to, aby se zamysleli nad svou vlastní cestou a aby diskutovali o tom, jak můžeme pomáhat druhým a povzbuzovat je při jejich „putování“ zpět k Nebeskému Otci.

Neil L. Andersen, „Hlas Páně“

Možná by se členky Pomocného sdružení nebo členové kvora mohli podělit o zkušenost s proslovem z generální konference, u kterého měli pocit, že má pro ně osobní význam. Proč pro ně tato poselství měla takový význam? Čemu starší Andersen učí ohledně důležitosti poselství z generálních konferencí a ohledně toho, jaké úsilí a kroky zahrnuje jejich příprava? Jak by tato znalost měla ovlivnit to, jaký důraz budeme klást na studium těchto slov a na to, abychom jich dbali? Zvažte možnost vytvořit si seznam výzev z poslední konference. Co děláme pro to, abychom podle těchto výzev jednali?

SHROMÁŽDĚNÍ BĚHEM ČTVRTÉ NEDĚLE

Kvora, skupiny a Pomocné sdružení během čtvrté neděle každého měsíce diskutují o tématu vybraném Prvním předsednictvem a Kvorem Dvanácti apoštolů. Tato témata budou aktualizována na při každé generální konferenci. Až do příští generální konference bude tématem těchto shromáždění den sabatu. Vedoucí či učitelé si mohou vybrat z níže doporučených nauk a vzdělávacích činností, kombinovat několik z nich nebo si připravit vlastní, podle potřeb členů.

Sabat je dnem, kdy máme pamatovat na to, co pro nás Bůh vykonal.

V průběhu celé historie Bůh se sabatem spojoval určitá mocná díla. Patří mezi ně Stvoření (viz Genesis 2:1–3), exodus dětí Izraele z Egypta (viz Deuteronomium 5:15) a Spasitelovo Vzkříšení (viz Jan 20:1–19; Skutkové 20:7). Vyzvěte členy, aby si tyto pasáže prošli a diskutovali o tom, jak nám to, že na zmíněné události budeme pamatovat, může pomoci světit den sabatu. Jaká další mocná díla pro nás Bůh vykonal? Jak na ně můžeme pamatovat během dne sabatu? Připadá-li to v úvahu, vyzvěte členy, aby o podobných otázkách diskutovali ve své rodině.

Ježíš Kristus je Pánem sabatu.

Sabatu se také říká den Páně. (Viz Zjevení 1:10.) Proč je podle vás Ježíš Kristus nazýván Pánem sabatu? (Viz Matouš 12:8.) Společně si projděte několik veršů, které mohou členy inspirovat k tomu, aby se zamysleli nad tím, jak se během dne sabatu mohou zaměřovat na Ježíše Krista. (Například Helaman 5:12; Eter 12:41; Moroni 10:32 a NaS 6:36–37.) Jaké další verše, které jim mohou pomoci zaměřovat se během sabatu více na Krista, by mohli uvést? Jaké cíle, které by nám pomohly

zaměřovat se během dne sabatu na Spasitele, si můžeme stanovit?

Ježíš Kristus je našim příkladem toho, jak světit sabat.

Spasitel během svého působení ve smrtelnosti využíval příležitosti k tomu, aby druhé učil o dnu sabatu. Požádejte členy, aby si přečetli níže uvedené příběhy a sestavili výčet toho, co Ježíš během sabatu dělal, a zásad, kterým učil: Lukáš 6:1–11; 13:11–17; Jan 5:1–20; 9:1–16. Jaké další zásady týkající se sabatu se dozvídáme z následujících veršů? Exodus 20:8–11; 31:12–18; Izaiáš 58:13–14; a NaS 59:9–19. Vyzvěte členy, aby se podělili o to, jak mohou následovat Spasitelův příklad.

Viz také Russell M. Nelson, „Sabat je radostí“, *Liahona*, květen 2015, 129–132.

Sabat je den uctívání.

Napište na tabuli slovo *uctívání* a požádejte členy třídy, aby vedle něj napsali další slova, která s ním nějak souvisejí. Pak načrtněte tři sloupce a nadepište je slovy *před, během a po*. Jak můžeme uctívat Pána v Jeho svatý den před církevním shromážděním, během něj a po něm? Členové třídy si mohou společně přečíst Mosiáš 18:17–29 a Moroniho 6, kde najdou náměty na odpovědi. Vyzvěte je, aby přemítali o tom, jak jim jejich postoje a jednání během dne sabatu pomáhají uctívat v tento den Pána. (Viz Exodus 31:16–17.) Co můžeme udělat pro to, aby naše rodina a členové sboru měli na církevním shromáždění lepší zážitky spojené s uctíváním Boha?

Přijímání svátosti nám umožňuje mít Ducha vždy při sobě.

Napište na tabuli tuto otázku: Jaký vliv má na váš život svátost? Abyste pomohli členům třídy tuto otázku zodpovědět, vyzvěte je, aby pracovali ve dvojicích a vybrali si jednu myšlenku z modliteb svátosti v Nauce a smlouvách 20:77, 79

a diskutovali o ní a také aby diskutovali o pokynu uvedeném v Nauce a smlouvách 59:9. Dejte každé dvojici čas na to, aby vyhledala verše z písem, které jí pomáhají vybrané myšlenky lépe porozumět, a diskutovala o tom, jak by odpověděla na otázku na tabuli. Také byste mohli členy třídy vyzvat, aby si vybrali oblíbenou náboženskou píseň ke svátosti a společně si ji zazpívali.

Viz také Cheryl A. Esplinová, „Svátost – obnovení duše“, *Liahona*, listopad 2014, 12–14.

Sabat je dnem, kdy máme sloužit druhým.

Čemu se můžeme naučit ohledně služby druhým během sabatu z toho, jak sloužil Spasitel a žehnal lidem kolem sebe? Vybídněte členy, aby si prošli tyto pasáže z písem a diskutovali o nich: Matouš 9:10–13; Lukáš 19:1–9; Jan 11:32–46; 13:1–5, 12–17; a 3. Nefi 17:5–10. Požádejte členy, aby měli tyto pasáže na paměti, až se budou zamýšlet nad tím, jak mohou během sabatu sloužit. Mohou například sloužit členům rodiny, pomáhat jednotlivcům a rodinám, o které se starají jako domácí učitelé nebo navštěvující učitelky, pracovat na rodinné historii, navštěvovat nemocné nebo se s druhými dělit o evangelium. Členové by si také mohli udělat rodinnou radu, při níž si naplánují, jak budou během sabatu sloužit druhým.

„Plán evangelia, kterým se má řídit každá rodina, aby se připravila na věčný život a oslavení, je stručně popsán v dokumentu Církve z roku 1995 s názvem ‚Rodina – prohlášení světu‘. ...

Je základem učení a náboženských praktik Církve v posledních 22 letech a bude jím i nadále v budoucnu. Takto na něj pohlížejte, učte o něm, žijte podle něj, a budete požehnáni, zatímco budete kráčet po cestě k věčnému životu.

Před čtyřiceti lety prezident Ezra Taft Benson učil, že ‚každá generace má své zkoušky a šanci v nich obstát‘. Jsem přesvědčen, že náš postoj k prohlášení o rodině a to, jak toto prohlášení používáme, je jednou ze zkoušek této generace.“

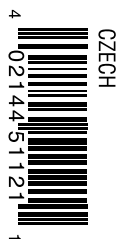
Starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů, „Plán a prohlášení“, 29, 30–31.

Tanec,
Kathleen Petersonová

„Vydávám vám vážné, avšak radostné svědectví o tom, že Pán Ježíš Kristus je v čele. Vede svou církev a své služebníky,“ řekl prezident Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, během 187. pololetní generální konference Církve. „Vydávám svědectví o tom, že Thomas S. Monson je jediným člověkem, který v této době drží a používá všechny klíče svatého kněžství na zemi. A modlím se o požehnání pro všechny pokorné služebníky, kteří tak ochotně a dobře slouží ve znovuzřízené Církvi Ježíše Krista, kterou On osobně vede. Svědčím o tom, že Joseph Smith viděl Boha Otce a Ježíše Krista. Oni s ním promlouvali. Klíče kněžství byly znovuzřízeny, aby žehnaly všem dětem Nebeského Otce. Je naším posláním a svěřenou zodpovědností sloužit na svém místě v této věci Páně.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

4

0214451121

1